

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ε΄

Αρ. $\frac{23}{248}$

1931

Προσφώνη για τους νέους
καρδιάς και σπινθηρίων
στον ήλιο να λυγίσουν
στον αέρα να περπατήσουν
το φως να τους αγκαλιάσει
ο αέρας να τους φιλώσει

Embrodanyia
ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ! ΖΕΣΤΗ!

Το πάχος ανυποφορόν
Απαλλαχθήτε του ένδλην τικού πάχους οίονδηποτε μέρους του σώματος με την Embrodanyia, Χρησις Ξεωτερική

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΚΑΤΩ Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ!
Η Γερμανική Έπιστήμη παρουσία-
σε το νέο δαύμα:
"GRUNIL,"

Το Grunil απαλλάσσει κάθε νοικο-
κυρά από την πολυμέρο και κοπι-
αστική μπουγάδα, διότι χωρίς τριήμι-
μο πλένει τα ρούχα μόνο του έντος μιάς
ώρας.

Το Grunil δεν έχει καμμίαν σχέση
με τα γνωστά και άγνωστα παρα-
σκευάσματα που καταστρέφουν τα
ρούχα. Αποξημιώνονεν και το ακρι-
βάτερο ρούχο άν πάθη την παραμι-
ζωράν φθοράν.

Πωλείται εις τα Φαρμακεία και τα
Εμπορικά της συνοικίας σας.
Γεν. Αντικ. Π. Α. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ
— Αθήνα, Λέκα 21α. —

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α. Ε.
ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡ. 425.915.011.—
43 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΟΤΕΡΑΣ
ΠΟΛΕΙΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΩΣ ΚΑΙ ΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ
ΥΠΟ ΟΡΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΠΙΠΕΔΟΝ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΝ
ΓΙΟΧΑΝΙΣΜΠΕΡΓΚ
εις τιμήν ευκαιρίας
Πληροφορία εις τα Γραφεία μας, Λέκα 7

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

Ο καταθέτης εκτός από τόν τόκον 4ο)ο
ΑΣΦΑΛΙΖΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
είτε δια τόν κίνδυνον ζωής, είτε αρρώστειας και άτυχημάτων.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Καταθέτει ο φρόνιμος και πρόνοητικός άνθρωπος ηλικίας 31 ετών, 45 πούβε, Δοχ. 20.000 και παίρνει όμο-
λογίαν, με την οποίαν ήμπορεί μέσω της Λαϊκής Τραπέζης είτε να την πωλήση, είτε να την αποθήκευσει, είτε να
πάρη δάνειον ή να δίνη χρήματα όποτε θέλησιν. Θά έχη τόν τόκον του στίς 20.000 πρὸς 4 ο)ο Δοχ. 800 τακτικά κάθε
χρόνον. Έν τῷ μεταξύ εάν συμβῇ και αποθάνῃ, ή οικογένειά του θά εισπράξῃ Δοχ. 50.000. Δηλαδή δύομιση φορές
την κατάθεσιν. Έάν δὲ ο καταθέτης όταν ασφαλιστῇ εἶχεν ηλικίαν μεγαλύτερη από 31 ετών, θά παίρνῃ ἀνάλο-
γως μικρότερον ποσό.

Όσο ή κατάθεσις εἶνε μεγαλύτερη, τόσο ή ἀποζημίωσις εἶνε μεγαλύτερη.
Η ἀσφάλεια ἀρχίζει από Δοχ. 2.000 και κάθε φορά που καταθέτει νέα ποσά, ή ἀσφάλειά του αὐξάνει.

ΑΛΛΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Ο φρόνιμος και πρόνοητικός άνθρωπος προτιμᾷ ν' ασφαλισθῇ δι' ἀρρώστεια και άτυχήματα.
Καταθέτει, 45 πούβε, πάλιν τὸ ἴδιο ποσὸν Δοχ. 20.000 και παίρνει τήν όμολογία, με την οποίαν ήμπορεί,
καθὼς εἴπαμε παραπάνω, να την πωλήσῃ ή να πάρῃ δάνειον ή να δίνη χρήματα μέσω της Λαϊκής Τραπέζης όποτε θέ-
λει. Θά έχη τόν τόκον τῶν Δοχ. 20.000 πρὸς 4 ο)ο Δοχ. 800 και παραπάνω κάθε φορά που ἀρρωστήσῃ θά παίρνῃ
ἀποζημίωσι. Έάν π. χ. ἀρρωστήσῃ 20 εβδομάδες θά πάρῃ ἀποζημίωσι γιά τὰς 20.000 Δοχ. που κατέθεσε Δοχ.
6.520. Έάν πάλι τὸν ἴδιο χρόνο εἶτε τὸν ἄλλον ξαναρρωστήσῃ θά πάρῃ νέα ἀποζημίωσι.

Έτσι κάθε φορά που ἀρρωσταίνει, εἶτε λίγες εἶτε πολλές εβδομάδες, εἶτε ὅλοκληρον χρόνο μέχρις ηλικίας 55
ετών, θά παίρνῃ τήν ἀνάλογη ἀποζημίωσι.

Όσο ή κατάθεσις εἶνε μεγαλύτερη, τόσο ή ἀποζημίωσις εἶνε μεγαλύτερη.
Ο ἴδιος καταθέτης εάν συμβῇ να πάθῃ άτύχημα και αποθάνῃ, εάν έχῃ καταθέσῃ Δοχ. 20.000 οἱ κληρονό-
μοι θά πάρουν Δοχ. 40.000, δηλαδή οἱ κληρονόμοι θά παίρνουν δύο φορές τήν κατάθεσιν.
Η ἀσφάλεια αὐτή ἀρχίζει από Δοχ. 5.000 και κάθε φορά που καταθέτει νέα ποσά, ή ἀσφάλεια αὐξάνει.

Ζητήσατε προγράμματα και πληροφορίας από τὸ ἴδιον και τὰ Ὑποκαταστήματα της Λαϊκής Τραπέζης.

BANANIA

Τα παιδιά απεύδουν προς το
σπῆτι, όπου τὰ περιμένει ή BA-
NANIA. Η προνοητική Μαμά
έχει έτοιμάσῃ από ένα μεγάλο
φιλτρίνι από τήν ἀβροσίαν
αὐτῆν, που τρέχει, δυναμώνει
και ἀποκαθιστᾷ τὰς σωματικές
και πνευματικές δυνάμεις.

Η ὑγιεινότερα και ευγευστικότερα
τροφὴ δια τὰ παιδιά. Συνιστά-
ται παρά τὸν ἱατρὸν ὅλου τοῦ
κόσμου.

"Όταν ἐπιστρέφουν ἀπ' τὸ Σχολεῖο..."

BANANIA

Ἐξοχος δυναμωτική τροφή

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: ΖΣΓΡΑΦΟΣ - ΒΑΚΗΣ & ΖΨ - ΑΘΗΝΑΣ 27 - ΑΘΗΝΑΙ-

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΛΥΤΑΣ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Η Διεύθυνσις του περιοδικού, θέλουσα να ευχαριστήσῃ και
να ικανοποιήσῃ πάντας τοὺς λαβόντας μέρος στὸ διαγωνισμό
τῆς σκιαγραφίας τοῦ Ποδωφάριστου, εἶτε ἔλυσαν αὐτὸν ἐπι-
τυχῶς, εἶτε ὄχι, ἀπεφάσισε να κάμῃ πρὸς χάριν τῶν 40ο)ο
τῶν «ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩΝ» ἐκδόσεως

Έτσι, ὅσοι ἐκ τῶν λυτῶν τοῦ διαγωνισμοῦ ἐπιθυμοῦν ν' ἀ-
ποκτήσουν τὰς ὥραιάς αὐτὰς ἐκδόσεις, θά τὰς ἀγοράσουν
φροντίστε να ἐπωφεληθῇτε. Η ευκαιρία εἶνε μοναδική.

Οικογένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΧ. 150 > ΕΞΑΜΗΝΟΣ 80 > ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ 1 > ΑΜΕΡΙΚΗΣ 6 > ΑΦΡΙΚΗΣ 30 > ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ 30	ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΥΡΙΑΚΗ 31 ΜΑΪΟΥ 1931	ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7 ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 52-03
---	--	--

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Έν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York U. S. A.
Έν Αιγύπτῳ δ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Έν Βελγικῇ Κογκό δ κ. Γ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Έν Ἀμερικῇ διὰ τήν κατά φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Όπου δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ: Ἀνατολίτικες
ιστορίες.

Ο Φιλήντας εἶνε
ένα ὄνομα ἐξαι-
ρετικά γνωστὸ
καὶ ἀγαπητὸ στὸ
σύγχρονον ἀνα-
γνωστικὸ κοινό
μας, πρὸ πάντων
ἀπὸ τοὺς παλαι-
οὺς καὶ συνεχεῖς
ἀγῶνες του γιά
τὴ διαμόρφωσι
καὶ τὴν ἐπιβολή
τῆς ξαντανῆς γλώσσας, ἀγῶνες πού
σεφαναώθηκαν ἐπὶ τέλους στίς ἡμέρες
μας μετ' ὀλοκληρωτικὴ ἐπιτυχία. Ο κ.
Φιλήντας μπορεῖ νὰ διεκδικήσῃ μαζί
μ' ἕνα—δυσὸ ἄλλους, ἐντελὲς δικαίω-
μα ἐπάξια, τὸν τίτλον τοῦ δασκάλου
τῆς δημοτικῆς, δασκάλου μετ' ἡραγ-
ματικὴν ὀφείλη δρᾶσι καὶ μετ' ἀναγνω-
ρισμένα προσόντα. Η μελέτες, πού ἔ-
χει κάμει ἀπάνω στὰ γλωσσολογικά ζη-
τήματα καὶ πού ἔχουν ἐκδοθῇ σὲ τό-
μους, δείχνουν μιά μόρφωσι γεγῆ καὶ
μιά παρατηρητικὴ ἀπό τὴς σπάνες.
Εἶνε, μαζί, μετ' ἔργασίας τὸν ἀει-
μνήστον Ψυχάρη καὶ λίγων ἄλλων ἀ-
κόμα, ἡ μόνη πὸν ἀξίζει νὰ ἀποτελέ-
σουν τὴν ἐπιστημονικὴ βάση γιά μιά γε-
ωελληνικὴ γλωσσολογικὴ βιβλιογραφία.

Ο κ. Φιλήντας—ὁ ὁποῖος ἐκτὸς τῶν
ἄλλων ἔγραψε καὶ ὄχι εὐκαταφρόνητα
δηγήματα—εἶχε κάμποσον καιρὸ τώ-
ρα πού δὲν ἐμφανίζοταν παρὰ σπορα-
δικὰ σὲ διάφορα περιοδικὰ γιά νὰ
προσθέσῃ μερικὲς ἀκόμα λεπτομέρειες
σὲ γλωσσικά θέματα πού εἶχε ἐπεξερ-
γαστῇ παλαιότερα ἢ ἄλλες παρατηρή-
σεις πού τὴς ἔκανε γιά πρώτη φορά
τώρα. Ἐκεῖ ὁμως πού διατηροῦσε πάν-
τα τὴν πρώτη του ἐπιθετικότητα καὶ
ὀργή, ἦταν στὰ μέρη ὅπου μιλοῦσε γιά
τόν... προσφιλή του ἐχθρό, καὶ σήμερα
ἀκαδημαϊκὸ καθηγητὴ κ. Χατζιδάκη,
τοῦ ὁποῖου ἀνασκεύασε ὄχι λίγες ἐρη-
νείες καὶ ἀπόψεις σὲ ζητήματα τῆς εἰ-
δικότητός του. Ἐκεῖ πάλι ξαναπαίρνει
τὸ πολεμικὸ του μένος καὶ γινόταν ἔτσι
συσπῆξις... Μ ε ν ο σ.

Οις τῆς Ἀνατολῆς, τῆς πατρίδας του.
«Τις ιστορίες αὐτῆς, γράφει, τὴς ἄ-
κουσα ὅλες κατὰ διαφόρους καιροὺς
ἀπὸ νεώτους Ἀνατολίτες, καὶ κάθε
φορὰ ἐσημεῖονα σ' ἕνα τετράδιο τὰ
καθέκαστά τους». Ἐχουν λοιπὸν ἀξία,
γιατὶ προσέρχονται ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν πη-
γὴ τους καὶ γιατί δὲν εἶνε μαζεμένους
ἀπὸ ἔντυπα, ὅ-
που ὁμολογου-
μένως ὑπά-
χουν σ' ὀρι-
σμένες πολ-
λὲς ἀπ' αὐτῆς. Ἐ-
κτὸς αὐτοῦ, ἀ-
κετὲς παρο-
υσάζουν νέες
παραλλαγ-
εῖς τῶν ἰδίων θε-
μάτων καὶ συν-
τελοῦν στὸ σχη-
ματισμὸ μιάς
πλουσίας ποι-
κιλίας στὸ λαο-
γραφικὸ ὅμι-
λόν τῆς Ἀνατολῆς.

Η ιστορίες
αὐτῆς εἶνε γραμ-
μένες στὴ ξαν-
τανὴν βέβαια δη-
μοτικῇ, ἔχουν
ἕως ἀπὸ καὶ
καθαρὸ καὶ ἐκ-
θέτουν ὅτι ἔ-
χουν νὰ πουν
σύντομα καὶ ζο-
ηρά, ὅπως ἄλ-
λωστε συνηθί-
ζει καὶ ὁ λαὸς
νὰ ἐκφράζῃ τὰ
συναίσθηματά
του καὶ τὰ δια-
νοήματά του. Μοιάζουν κατὰ πολὺ στὸ
τυπικὸ τους μέρος μετ' ἃ δικὰ μας πα-
ραμύθια καὶ αὐτὴ τὴν ἀρετὴ ποιεῖ νὰ
εἶνε καλεῖς βαθὺς γνώστης τῆς λαϊκῆς
ψυχολογίας, ὅπως ὁ κ. Φιλήντας, γιά
νὰ τὴ διατηρήσῃ στὸ γράμμα του. Η
περισσότερες ἀπ' αὐτῆς τὴς διηγῆσεις,
ἀναφέρονται στὸν ἀνεξάντλητον κύκλον
τοῦ φαντασμοῦ.

Τὸ Ναστραντίν Χότζα, τοῦ μεγάλου
αὐτοῦ ἀνατολίτη χωροατῆ, καὶ ἡ ὑ-
πόλοιπες σὲ ἄλλους παρόμοιους τύπους.
γνωστὸς καὶ στὸ δικὸ μας τὸν τόπον,
λόγῳ τῆς μακρῆς καὶ συνεχοῦς ἐπι-
κοινωνίας μας μετ' τοὺς Τούρκους.

Παραθέτομε παρακάτω γιά δείγμα
ένα ἀπὸ τὰ πρὸ ἀγνωστα καὶ καλο-
γραμμένα κομμά-
τια τῆς συλλο-
γῆς μετ' ὃν τί-
τλος: «Τὸ σπίτι
τοῦ Θεοῦ».

Ο Γάλλος ἀκαδημαϊκὸς καὶ ὀνομαστὸς
συγγραφεὺς Ἀββᾶς Μπερμὺν.

Ι. ΠΟΘΟΥ: Λυρικές στιγμές,
ποιήματα.

Ο κ. Πόθος εἶχε ἕνα... πόθο—νὰ
γράψῃ ποιήματα—καὶ τὸν ἐξεπλήρωσε.
Δυστυχῶς ὁμως ὁ τρόπος τῆς ἐκπλη-
ρώσεώς του δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸς
ἄλλων πού γράφουν. Σετῆται δηλαδή
καὶ αὐτὸς στὴν κοινοτυρία, στὰ χιλιοσι-
τωμένα, στὴ μετριότητα. Ἀντιγράφου-
με ἀπ' τὴ συλλογὴ του ἕνα δοχτάστι-
χο:

Φεύγεις καὶ στὴ θλιμμένη μου καρ-
(διὰ
φωλαῖς ἀπέραντος ὁ πόνος
χωρὶς ἐσένα τῆς ζωῆς μου τὴ χαρὰ
πὼς θά μπορέσω πάλι νὰ ζήσω μό-
νος)
Φεύγεις καὶ μαύρη σκοτεινιά
ἀπλώνεται τριγύρω στὴ ζωὴ μου
ἀφοῦ μοῦ πήρες πιά τὸ νοῦ καὶ τὴν
(καρδιά
σὲ ἄλλον ἀγκαλιά πετᾷ—ἄλλοι μου!

ΣΗΜ, ΧΑΜ, καὶ ΙΑΦΕΘ

ΣΗΜ. «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ».—Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ
τελευταία φύλλα, κρίνοντας τὸ εἶδος τοῦ
κ. Θάν. Κατραπάνη, σημειώσαμε κατὰ λά-
θος, ὅτι ἡ παροιμία πού ἔχει στὸ τέλος,
εἶνε λαϊκῆς. Ἀληθινά, ἡ περισσότερὴ ἀπ' αὐ-
τὴς ἦσαν τόσο ἐπιτυχεῖς, ὥστε μᾶς ἔ-
καμαν νὰ νομίσουμε ὅτι ἀνήκουν στὸ λαὸ
καὶ ὄχι πρὸς κ. Κατραπάνη, ὅπως πραγ-
ματικὰ συμβαίνει. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ
παροιμία τοῦ λαοῦ μας, καὶ ζητήμα
συγκλημὴ ἀπὸ τὸν... ἀδικηθέντα συγγρα-
φεᾶ.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ

Ὡς γνωστὸν, τὰ ἀλφάβητα τῶν δια-
φόρων γλωσσῶν, δὲν ἔχουν ὅλα τὰ ἴ-
δια γράμματα.

Εἶσι τὸ Ἑλληνικὸ ἀλφάβητον ἔχει
24 γράμματα, τὸ Γαλλικὸ 25, τὸ Ἀγ-
γλικὸ 26, τὸ Ἰταλικὸ 20, τὸ Ἰσπανι-
κὸ 27, τὸ Γερμανικὸ 26, τὸ Ρωσικὸ
41, τὸ Λατινικὸ 22, τὸ Ἑβραϊκὸ 22,
τὸ Ἀραβικὸ 28, τὸ Περσικὸ 32, τὸ
Σανσκριτικὸ 50, καὶ τὸ Κινεζικὸ 214.

Η ΕΙΚὼΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Η εἰκὼν τοῦ σημερινοῦ ἐξωφύλλου
τῆς «Οικογένειας», εἶνε ἔργον τῆς Γερ-
μανίδος ζωγράφου Λουίζας Μᾶς Ἐρ-
λερ, καὶ φέρει τίτλον: «Η Καλλιτέ-
χνης».

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΣΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»
ΤΟ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟ ΡΩΜΑΤΣΟ ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ ΤΟΛΣΤΟΦ
«ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΩΝ»

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΛΥΝΤΣ

ΤΟΥ THEODORE DREISER

Α'.

(Η Αμερικανική λογοτεχνία είχε σχεδόν αγνωστική στην Ελλάδα. Έξω από τον Έδνα Πόε, τον Ουόλντε Κουτμαν και Ο συγγραφέα του διττον Τζάκ ηγήματος Θεόδωρος Λόντον, κανένας άλλος Αμερικανός συγγραφέας δεν έχει μεταφραστεί στη γλώσσα μας. Και όμως σήμερα υπάρχουν στην Αμερικανική λογοτεχνία πρώτης τάξεως, οι οποίοι θα μπορούσαν να συγκριθούν χωρίς φόβο με τους καλύτερους Ευρωπαίους. Κι οι λογοτέχναι αυτοί είναι ο Σίγκλαϊρ Λιούις, που πήρε πέννησι το Βραβείο Νόμπελ, ο Θεόδωρος Ντρεϊζερ, ο Σέγγουιν Άντερσον, ο Έμινγκγουαϊν, ο Ουίππον Σίγκλαϊρ και αρκετοί άλλοι ακόμα.)

Η «Οικογένεια», θέλοντας να δώσει στους αναγνώστες της μια ιδέα του σημαντικού έργου των συγγραφέων αυτών, αρχίζει από σήμερα την δημοσίευση των εκλεκτοτέρων διηγημάτων τους. Ο «Νόμος του Λύντς» του Θεόδωρου Ντρεϊζερ, τον οποίο θα διαβάσετε παρακάτω είναι ένα διήγημα που ξεχειλίζει από ανθρωπισμό, από πόνο και δραματικότητα).

Ο άρχισυντάκτης περίμενε έναν από τους καλύτερους του ρεπόρτερ, τον Έλμερ Ντρεϊζερ. Η ώρα ήταν μια μετά το μεσημέρι κι' ο άνοιξιτικός ήλιος έλαμπε.

Ο κ. Ντρεϊζερ μπήκε τέλος μέσα φορώντας ένα καινούργιο ανοιξιάτικο κοστούμι, καινούργιο καπέλλο, καινούργια παπούτσια, με κερίδες βιολετί στη μπουντιέρα του.

— Διαβάστε αυτό, του είπε ο άρχισυντάκτης δίνοντας του ένα κομμάτι χαρτί. Θα σας πω κατόπιν τι θα κάνετε.

Ορθός, κοντά στο τραπέζι, ο ρεπόρτερ διάβασε τα εξής:

Πήλζαντ — Βάλλεν, 16 'Απριλίου

Ένα φαικιδές εγκλημα διαγράφηκε στον τόπο μας. Κάποιος μυστικός, ονομαζόμενος Τζέρι Ένκλινς, έβρισε σήμερα το πρωί την Άδα Βιτάκερ, μια νέα δεκαεννέα ετών, κόρη του Μόργκαν Βιτάκερ, εδπόρου κτηματίου, ο οποίος κατοικεί σε απόσταση τεσσάρων μιλίων από το χωριό μας. Ομοίον πολιτών, καθώς και ο αστυνομός μας κ. Μάθιους έβρηναν προς καταδίωξη του εγκληματίου. Αν συλληφθή, εινε βέβαιο πως θα λυνταροσθή.

Όταν τελείωσε το διάβασμα, ο κ. Ντρεϊζερ ύψωσε τα μάτια του. Τι φορητό εγκλημα! Γιατί να υπάρχουν τόσο κακοί άνθρωποι στον κόσμο!... Έπρεπε, χωρίς άλλο, να λυνταροσθή ένα τέτοιο ανθρωπάκι κτήνος—και το καλύτερο μάλιστα!

—Ναι, Ντρεϊζερ, είπε ο άρχισυντάκτης, ότι πρέπει να πάτε επί τόπου. Άπ' όλη αυτή την ιστορία μπο-

ρεί να βγῇ τίποτε το ενδιαφέρον. Ένα λυνταροσμά θα ήταν εδώ γεγονός που θακανε μεγάλη εντύπωση. Ποτέ δεν έχουν λυνταροσεί κανένα στην πολιτεία μας.

Ο Ντρεϊζερ χαμογέλασε. Του άρεσε να τον στέλνουν σε αποστολές έξω από την πόλη. Αυτό ήταν μια ένδειξη της εκτίμησης που του είχε η εφημερίδα του. Σπανίως ο άρχισυντάκτης έστελνε τους άλλους συνάδελφους του, όταν επρόκειτο για κανένα ρεπορτάζ σοβαρό. Τι όραση ταίρι! που θακανε!

—Όσο, έπειτα από λίγα λεπτά, όταν είχε φύγει πια από το γραφείο του άρχισυντάκτη, ο Ντρεϊζερ ήταν σκεπτικός. Συλλογιζόταν ότι ο μαυρός θα συλλαμβανόταν και θα λυνταροσθόταν. Τότε έπρεπε να παρασταθῇ κι' αυτός στη λυνταροσμά του, πράγμα που ασφαλώς δεν τον γοήτευε καθόλου. Ένα τέτοιο θέαμα θα τον άρρωσταυε θανάσιμα, υπολόγιζε δεν θα ήταν παρά μια πράξη δικαιοσύνης.

Βλέποντας τώρα την ώρα άνοιξιτική μεσα και τα καινούργια ρούχα που φορούσε, είχε πιάσει να συζητήσει τον εαυτό του για την αποστολή του. Κι μόνο η ιδέα έ-
—Ντρεϊζερ, είπε στη γυναίκα που τον άνοιξε. Κι ήρθα να πάω πως πάει η υγεία της δεσποινίδος Βιτάκερ...

—Ογ; και τόσο άσχημα, του απάντησε η γυναίκα αυτή που φαινόταν πως ήταν η μητέρα του θύματος. Έβρι; λίγο πυρετός, μα ο γιατρός είπε πως σε καμιά—δυο μέρες θα είναι καλὰ... Μπορείτε να μηπτε μέσα.

Ο Ντρεϊζερ δέχτηκε την πρόκληση της και υπήκουε στο σπίτι. Θα ήθελε πολύ να δῇ τη νέα κόρη, η, ε, κ, ε, ι, ν, η τη στιγμή, κοιμόταν διατελώντας υπό την επίδραση κάποιου ναρκωτικού κι' αὐτὸς δεν τόλμησε να ἐμπεινεί περισσότερο...

—Πότε έγινε το γεγονός;

—Ακριβώς στις οχτώ το πρωί, του απάντησε η γυναίκα. Η Άδα συνάντησε τον μαυρό καθώς πήγαινε στο σπίτι του γείτονά μας κ. Ένκλινς. Έμεις δεν ξέραμε τίποτε, όταν ξάφνα την είδα να μπαίνει μέσα στο σπίτι πλημμυρισμένη στα δάκρυα και να σωριάζεται κάτω ανίστοχη.

—Έσείς την είδατε πρώτη; ρώτησε ο Ντρεϊζερ.

—Ναι. Βρισκόμουν ολομόναχη στο σπίτι, γιατί οι άντρες έλειπαν στους αγρούς.

Ο Έλμερ Ντρεϊζερ, όταν έμαθε τις πληροφορίες αυτές και άλλες ακόμα, σηκώθηκε για να φύγει. Τότε η κ. Βιτάκερ του επέτρεψε να οίξη μια ματιά στην κόρη της, η οποία εξακολουθούσε να κοιμάται. Ήταν νέα και πολύ όμορφη.

Βγαίνοντας έξω, στην αυλή του σπιτιού, συνάντησε έναν χωρικό, ο οποίος ερχόταν φέρνοντας πληροφορίες. Τὸν ἀναζητοῦν παντοῦ τὸν κακοῦργο! ἔλεγε. Δὲν θὰ μπορέσει νὰ...

ξέφυγε. Άν τον πιάσουν οι πολίτες, θα τον λυνταροσούν άμέσως... Μά, έχτους απ' αυτούς, βρίσκεται στα ίχνη του κι' ο αστυνομός μαζί με τους χωροφύλακες. Άν τον πιάση αυτός, θα προσπαθήσει να τον σώσει και να τον οδηγήσει στο Κλάιτον, μα δεν πιστεύω να το κατορθώσει, γιατί το πλήθος θα τον αρπάξει στο δρόμο.

Ο Ντρεϊζερ άρχισε πάλι να σκέφτεται πως το λυνταροσμά ήταν αναπόφευκτο. Όσοσο το επαγγελματικό του καθήκον νίκησε τη φρίκη του και ρώτησε το χωρικό.

—Έχετε που κατοικοῦσε ο μαυρός; —Εδώ κοντά, στο χωριό, του απάντησε. Όλος ο κόσμος τον ήξερε, γιατί δούλευε τότε στον έναν και πότε στον άλλο, στα χωράφια. Φαίνεται μάλιστα πως δεν είχε διάλογο κακή φήμη... Μονάχα που κάθε τόσο έπινε...

Ήταν άρχα πια και ο Ντρεϊζερ; αποφάσισε να ξαναγυρίσει στο χωριό. Έκει ίσως να μάθαινε νεότερα για τον αστυνόμο ή για τους πολίτες που καταδίωκαν τον μαυρό.

Ξαναγύρισε λοιπόν και παράωσε το άλογό του στον ιδιοκτήτη του, έχοντας την ελπίδα πως θα είχαν τελειώσει πια και πως θα μάθαινε τώρα τη λύση του δράματος. Μπρός στη μικρή ταβέρνα, το πλήθος ήταν ακόμα συγκεντρωμένο και συζητούσε ερεθισμένο. Τῇ στιγμῇ που ο Ντρεϊζερ πλησίαζε, ένας νέος χωρικός έφτασε καλπάζοντας. Ήταν λαμιασμένος και κρατούσε το πλατύγυρο καπέλλο του στα γέλια.

—Τὸν έπιασαν! φώναξε με ὄλη τῇ δυνάμει τὸν πνευμένων του. Τὸν έπιασαν!

—Ποιός; Ποῦ; Πότε; φώναξε το πλήθος με μια φωνή, συγκεντρωμένο ὁλόγυρα ἀπὸ τὸν καθάλλο.

—Τὸν έπιασε ο αστυνόμος ο ίδιος μέσα στο σπίτι του, απάντησε ο χωρικός βγάζοντας ένα μαντίλι και σκουπίζοντας τὸν ἰδρώτα του. Φαίνεται πως είχε ξεχάσει τίποτε και πήγε να το πάρει... Καθὼς φαίνεται, ο αστυνόμος σκοπεῖ να τὸν μεταφέρει στο Κλάιτον, μα οί σύντροφοι δὲν έχουν καμιά διάθεση να τὸν ἀφήσουν... Κι' αὐτὸν τὸν έπῃραν τὸ κατόπιν, ἂν και ο αστυνόμος εἶπε πως θα πυροβολήση ὅποιον επιχειρήσει να τὸν ἀρπάξη τὸν αἰχμάλωτό του...

—Από πὸς πάει; φώναξε το πλήθος με μια φωνή πάλι.

—Απὸ το Κρός Σέλλερ Λάιν, απάντησε ο καθάλλος. Φαίνεται πως θα περάσει ἀπὸ τὸ Μπλάντουν.

—Εμπρός! ὁρλιαζε κάποιος πολίτης. Ὁ τὸν τὸν ἀρπάξουμε, μὴ φοβάστε! Ὁδῶντε, παιδιά!

—Βέβαια, ὁρδοῦμε! ἀκούστηκαν πολλές φωνές ἀπὸ τὸ πλήθος. Πάμε νὰ πάσουμε τ' ἄλογά μας.

—Θεέ μου! σκέφτηκε ο Ντρεϊζερ. Τι πρόκειται να γίνη;

Όσοσο δεν έχασε τὸν καιρό του και πήγε να νοικιάσει πάλι τὸ ἄλογο. Επρόβλεπε ότι σε μια στιγμή τὸ πλήθος θα ξεκινούσε για νὰ προσφάση τὸν αστυνόμο. Όταν ἐγύρισε μπρός στὴ μικρὴ ταβέρνα, πολλοί χωρικοί βῆσαν ὁρδοῦσαν κιόλας ἐκεῖ με τὰ ἄλογά...

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ JEANNE SANDELION

ΕΡΩΣ ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ, 28 ετών.

ΙΩΑΝΝΑ ΦΑΡΕΖ, 40 ετών.

(Σ' ένα κοινό σαλονάκι. Ο Μαυρίκιος κάθεται απέναντι στην κυρία Φαρέζ και φυλλομετρεί ένα λεύκωμα με φωτογραφίες. Έξαφνα, στάματ' έκθαμβος μπροστά σε μια εικόνα).

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Τι όμορφη γυναίκα!... Μά εινε πολύ όμορφη!... Εινε θαύ!

ΙΩΑΝΝΑ. — Για ποιά μιλάτε; ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Νά, γι' αυτή εδώ...

ΙΩΑΝΝΑ. — Μπα!... Και δὲν μοῦ λέτε τί σας κάνει να την θαυμάσετε τόσο;

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Τι με κάνει να την θαυμάω τόσο; Μά, δλα... Τὸ ἀνάστημά της, τὸ σῶμα της, τὸ πρόσωπό της... Δὲν βρίσκεται εύκολα τέτοια όμορφιά στην εποχή μας. Τέτοια μάτια, τέτοιο στόμα... Μά εινε ένα δνιρο!

ΙΩΑΝΝΑ. — Ώ, φίλε μου, τὰ παραλέτε... Ἀλλὰ ἔτσι εἰσατε σεις οἱ ζωγράφοι...

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Μὴ με εἰρωνεύσαστε, κυρία μου. Σας δεβαιώνω ότι πρώτη φορά στη ζωή μου μὲν τόσο γοητευμένος μπροστά σ' ένα όρατο πρόσωπο. Γιατί δὲν έχω ἰδεῖ, ποτέ ἄλλοτε, ένα τόσο όρατο πρόσωπο... Ὁ με νεμώστε ἴσως πολὺ ρομαντικό, ἂν σας πῶ ότι θέλοντας αὐτὴ τὴ θαυμασία εἰκόνα, ἀρχίζω ν' ἀλλάζω σκέψεις. Ναί, ναί... Μοῦ φαίνεται, ἂν δὲν θὰ υποθέσω να μείνω γιὰ πολὺ καιρὸ ἐλεύθερος. Μ' ἐμάγεψε ἡ γυναικεία όμορφιά... Ἀγαπῶ τὴ νέα αὐτῆς τῆς φωτογραφίας.

ΙΩΑΝΝΑ. — Ώ, κύριε Μαυρίκιε... Αὐτὸ εἶναι πολὺ εὐχάριστο.

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Ναί, εἶναι πολὺ εὐχάριστο, ἀλλὰ θὰ εἶναι καὶ πολὺ τρομερὸ ἂν αὐτὴ ἡ νέα εἶναι παντρεμένη.

ΙΩΑΝΝΑ. — Ἦσυχαστε, φίλε μου. Εἶναι ἐλεύθερη. Ὀνομάζεται Λουκία Ἐλῶ. Τὴν έχω γνωρίσει πέρσι σὲ μιὰ λουτροπόλη, ὅπου παραθέριζε μαζί με τοὺς γονεῖς της κι' εἶναι πολὺ γοργόρα ἡ καλὴ, μικρὴ μου φίλη. Ἡ ὡραία, μορφή να πῶ, ὅτι ἀπόχτηση δυο τοὺς, ἔτοιμοι νὰ ξεκινήσουν.

Ο Ντρεϊζερ περίμενε να δῇ ποὺ δόξαι θα πόρουν. Κι' έπειτα, ἀνάμεσα ἰπὸ ἑνὰν δόξαι πὸν ἦταν γὰρὰ νὰ τὸν ὀλέπει νεατὸ ἀνεδοκατεβῆσιναι καὶ στοινορυσίματα, με ὡραία τοπία πὸν ἀπλωνόντουσαν δεξιά καὶ ἀριστερά, ἤγαγε νὰ καλπάξει. ἤπος δὲν εἶχε καλπάξει ποτὲ στὴ ζωὴ του.

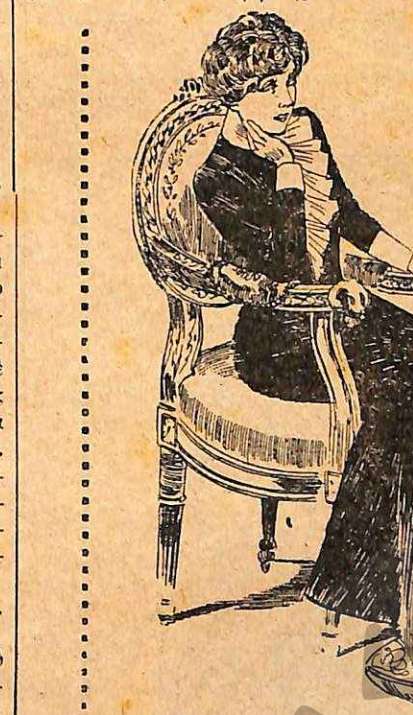
Ο ρεπόρτερ ήταν τόσο ταρταμένο ὅπὸ τὴ θλιβερὴ τοσπὴ πὸν εἶχαν πάσει τὰ πόδια, ὥστε δὲν πρότεγες καθόλου τίς ὡροαίε- τῆς φώσεω- γύ-
—Μαυρίκιος, — Ώ, καλὴ μου κυρία!... Πῶς νὰ σας ἐκφράσω τὴν εὐ-

καλές, μικρὲς φίλες, γιατί ἡ Λουκία ἔχει μιὰ ἀδελφὴ, τὴ Μαρκέλλα, ἐπίσης χαριτωμένη. Νά... Κυττάξτε τὴν κι' αὐτὴ...

(Παίρνει τὸ λεύκωμα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Μαυρίκιου καὶ τοῦ δείχνει τὴ φωτογραφία τῆς Μαρκέλλας).

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. (ὀρνεῖ ἑνα ἐλέμμα στὴ φωτογραφία πὸν τοῦ δείχνει ἡ Ἰωάννα). — Ναί... Ναί... Εἶναι ἀρκετὰ συμπαθὴς. (Παίρνει πάλι τὸ λεύκωμα στὰ χέρια του καὶ ξαναβρῆσκει τὴ σελίδα πὸν εἶνε ἡ φωτογραφία τῆς Λουκίας). Τι όμορφιά!... Φαντάζομαι πόσο όμορπότερη ἀκόμα θὰ εἶναι στὴν πραγματικότητα.

ΙΩΑΝΝΑ. — Εἶναι θαυμασία. Μόνο πὸν εἶναι φιλάρεσκη, πολὺ πὸν φιλάρεσκη ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ της.

ΙΩΑΝΝΑ. — Καὶ πάντα ἐρωτευμένος...

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Μά κυρία μου, εἶνε σάν νὰ λέτε ότι δὲν πρέπει τὸ τριαντάφυλλο νὰ ἔχη ὄρωμα. Φιλάρεσκη... Καὶ γιατί νὰ μὴν εἶνε; Μολαταῦτα δὲν μπορῶ νὰ φανταστῶ ότι αὐτὸ τὸ θεῖο πρόσωπο δὲν ἀντιστοιχεῖ εἰς μιὰ θεῖα ἐπίσης ψυχὴ. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴν εἶνε καὶ ἡ ψυχὴ της τόσο όραία, τόσο τελεία, τόσο ὁμορπική.

ΙΩΑΝΝΑ. — Καλὴ μου φίλε... Πόσο εἰσατε ἀθῶος καὶ ἀφελής! Κι' ἐγὼ στὴν ἡλικία σας ἔκοινα τίς ψυχές ἀπὸ τὰ πρόσωπα. Μά ο Θεός νὰ με φυλάει... Δὲν θέλω νὰ κλονίσω τὴν καλὴ ἰδέα πὸν σχηματίζετε γι' αὐτὴ τὴ νέα. Καὶ σὲ λίγες μέρες θὰ κατορθώσω νὰ σας γνωρίσω μ' αὐτή.

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Ώ, καλὴ μου κυρία!... Πῶς νὰ σας ἐκφράσω τὴν εὐ-

γνωμοσίνή μου. Θὰ σας χρωστῶ τὴν εὐτυχία μου...

(Μετὰ τρεῖς μῆνες. Ἡ Ἰωάννα κάθεται μόνη της στὸ σαλονάκι της καὶ μονολογεῖ).

ΙΩΑΝΝΑ. — Μά τι νὰ εἶναι ἐπὶ τέλους ὁ Μαυρίκιος; Μοῦ φέρεται κάπως ἀχάριστος νὰ μὴν ἔρχεται τόσον καιρὸ νὰ με δῇ. Τὸν γνώρισα, σύμφωνα με τὴν θερμὴ του ἐπιθυμία, με τὴν Λουκία. Φανότανε ἐνθουσιασμένος κι' ὅτι εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὴν πάρη. Τὴν καὶ μὴν τὴν Μαρκέλλα, οὐτε τὴν πρότεξε καν. Καὶ όμως... ἡ Λουκία εἶνε τρομερὰ φιλάρεσκη. Εἶνε τρομερὰ μοντέρνα. Φοδοῦμαι μήπως ὁ Μαυρίκιος δὲν γίνει καὶ τόσο εὐτυχισμένος μαζί της. Μά τι νὰ τοῦ κάνω; Τὸν ἐλάνει

εἶστε λοιπόν; Καλά; ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Θαυμάσια! ΙΩΑΝΝΑ. — Πάντα ἐρωτευμένος; ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Όσο ποτέ. ΙΩΑΝΝΑ. — Ὁραία!... Τὸ λέτε μ' ἑνα τόσο σοβαρό ὕφος αὐτό... Ἀς εἶνε όμως μ' εὐχαρίστη. Καὶ ὁ γάμος σας; Πότε θὰ γίνη; ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Ἐπειτα ἀπὸ δυὸ μῆνες. Δὲν έχουμε ἀρραβωνιαστὲ ἀκόμα ἐπίσημως. Θάρθοιμε νὰ σας ἐπισκεφθοῦμε μαζί.

ΙΩΑΝΝΑ. — Ἡ ἀρραβωνιαστική σας θὰ εἶνε πολὺ ἀπαρχομένη δέβαια. Ὁδῶν νὰ παραγγεῖλῃ καὶ νὰ δοκιμάσῃ ἑ- σα σωρὸ τουαλέττες. Γιατί ἡ μικροῦ- λα μας ἔχει τὸ μικρὸ αὐτὸ ἐλαττωμα- τάκι. Εἶναι πολὺ φιλάρεσκη. Ἀλλὰ τὸ ἐλάττωμα αὐτό, εἶναι σχεδὸν ἑνα προ- τέρημα, ὅταν εἶνε κανεὶς όρατος...

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Ἀλλ' ὅχι, κυρία μου. Ἡ ἀρραβωνιαστική μου δὲν εἶνε καθόλου φιλάρεσκη, σας δεβαιῶ. Εἶναι ἡ ἀπλότης προσποιημένη. Ἀποῦ θέλει νὰ φορέσῃ τὴν ἡμέρα τὸν ἀρραβώνων μας τὸ ἀπλὸ ἄσπρο φόρεμα πὸν φοροῦσε τὸ βράδυ πὸν τὴν εἶδα γιὰ πρώτη φορά, ἐδῶ στὸ σπίτι σας.

ΙΩΑΝΝΑ. — Τὸ ἀπλὸ, ἄσπρο φό- ρημα! Μά ἐκεῖνο τὸ βράδυ φοροῦσε μιὰ πολυτελέστατη τουαλέττα, ἀπὸ κί- τρινο σατέν... Εἶναι ὁλότες, ἀπὸ τίς γυναῖκες πού...

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. (διακοπώντῃς τὴν ζωηρά). — Ἀ, κυρία μου... Μὴ μοῦ μιλάτε γιὰ τίς γυναῖκες πὸν μοιάζουν με κινομένες κοῦκλες καὶ πὸν μὴν καταδέχονται ἀπ' τὸ ἴδιος τοῦ ἐγωῦσού τους νὰ ρίξουν ἑνα ἐλέμμα καὶ στοὺς ἄλλους... Μιλῆστε μου, σας παρακαλῶ γιὰ τὰ ἄντα καὶ σερνά ἐκεῖνα κορίτσια πὸν θὰ ἤθελαν νὰ περάσουν τὴ ζωὴ τους ἀπαρηγόρητα. Τι μ' ἐνδιαφέρει ἐ- μένα ἡ καλλονή, ὅταν εἶνε ἑνα εἰδωλο- μένο, κι' ὅχι μιὰ γυναίκα;

ΙΩΑΝΝΑ. (ἐκπληκτῇ). — Μά τι εἶν' αὐτὸ πὸν μοῦ λέτε, φίλε μου;

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Τι σας λέω; Σας πληροφοροῦ, ἀπλάστατα, ότι ἡ ἀρρα- βωνιαστική μου δὲν εἶνε εἰδωλό. Εἶναι χαριτωμένη, ἀφελής, ἔξυπνη, εὐστολα- γική, ἀποσιωμένη. Εἶναι ὁ ἄγγελος τοῦ πατριότῃ της σπιτιού. Καὶ θὰ εἶνε σὲ λίγο ἡ καλὴ πρόστατις τοῦ δικού μου... Εἶναι ἡ προσωποποίηση τῆς κα- λωσύνης... Εἶνε...

ΙΩΑΝΝΑ. (Μπαίνει ἔξαφνα ὁ Μαυρίκιος).

ΙΩΑΝΝΑ. — Ἀ! ἐπὶ τέλους, φίλε μου!... Ἦρθατε ἐπὶ τέλους!... Καὶ νὰ ὀητε πὸν τώρα δὰ σας συλλογιζόμουν. Ἐλεγα: Γιατί ἄραγε με ἔχασε, ὁ καλὸς μου Μαυρίκιος;

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. (φιλώντας τὸ χέρι της). — Μὲ συγχωρεῖτε... Δὲν σας ἔχασα... Ἀλλὰ...

ΙΩΑΝΝΑ. — Καλά, καλά. Καθῆ- στε. Νὰ πὸν με θυμηθῆκατε πάλι. Πῶς

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Μά, καλὴ μου κυ- ρία, δὲν παντρεύομαι με τὴ Λουκία...

ΙΩΑΝΝΑ. — Δὲν παντρεύοσαστε με τὴ Λουκία; Ἀλλὰ με ποιά τότε;

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Με τὴ Μαρκέ-

κέλλα. ΙΩΑΝΝΑ. — Ἀ!... Καὶ ἡ Λουκία;

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Αὐτὴ τὴν γοημοποίησα γιὰ μοντέλο, σὲ μιὰ μου εἰκόνα πὸν παρῆναι τὴν «Ματαδοξία»...

(Ἀκολουθεῖ).

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Ο ΧΙ, άρχηγέ, απάντησε ό άστυνομικός. Συνέθη, όπως σάς ανέφερα, κάτω τό τερατώδες. Ο άνθρωπος που κληρονομήσαμε, γάλλοις μπόρε από τά μάτια μας, έφυγε μέσα από τά χέρια μας, σάν ν' άνοιξε και νά τον κατάπιε ή γή. Πρέπει νά υπάρχη κάποια κρύπτη στον κήπο πού δέν την ήξερε, φάνταζε, ούτε αυτή ή δασοφυΐα Μπάκχαλνι...

Ο "Ιρβιγκ κατάλαβε πειά πώς είχε νά κάνει μέ την ισχυρότερη ίσως συμμορία του Σικάγου. Δέν έπρεπε λοιπόν νά χάνη καιρό.

Διέταξε νά κλειδώσουν σ' ένα δωμάτιο τή Μωδ, παρά τίς κραυγές της και τίς διαμαρτυρίες της, και κατόπιν έστειλε νά ζυγνήσουν και νά εισαγγεήσουν γιά ό,τι συνέβη τον εισαγγελέα.

Έτσι, μέχρις ότου ρίξει μιιά ματιά στους κοιμισμένους άστυνομικούς, άρκετο ντεκέτιβ και αξιοματικοί της Ασφαλείας είχαν συρρεύσει στο μέγαρο τής Μπάκχαλνι.

Ο "Ιρβιγκ είχε κατορθώσει έν τώ μεταξύ νά διορθώση τό ήλεκτρικό, του οποίου είχε κόψει κάποιος, όπως άντελήφθη, τά σύρματα.

Τό μέγαρο έφωτιστηκε πάλι. Ένας γιατρός τής άστυνομίας ανέλαβε συγγρόνως νά ζυγνήση τους νεκρωμένους άστυνομικούς και τό προσωπικό του μεγάρου.

Όλοι αυτοί οι άνδρες έμειναν έμβρόντητοι όταν συνήλθαν, μαθαίνοντας τί είχαν πάθει. Παλαιοί και πεπειραμένοι άστυνομικοί έτρίξαν τά δόντια τους από όργη γιά τή γκάφα τους και διψούσαν έκδίκηση.

Νά έκδικηθούν... Άλλά ποιόν, ποιούς;

Η ντροπή τους ήταν άπερίγραπτη κι' ή λύσσα τους έφτασε στο κατακόρυφο, όταν αντίκρισαν τό πτώμα τής Δλίαν.

Καταποτισμένοι, συντριμμένοι, καταπικραμένοι γιά τό πάθημά τους, έπιλωσαν όλοι μαζί, όρμηφύτως, τά χέρια τους πάνω από τή δολοφονημένη χορεύτρια κι' όρκίστηκαν νά μήν ήσυχάσουν, νά μή σταθούν στιγμή, μέ όποιον άννακλόψουν τους δολοφόνους...

Περσιότερο άπ' όλους ντροπέταν και σκυλιάζε γιά τή γκάφα του ό ακλόουθος του "Ιρβιγκ.

Μά μήπως ή θέσις του ίδιου του "Ιρβιγκ ήταν καλύτερη;

Στό κάτω της γραφής αυτοί νεκρώθηκαν και έτέθησαν εκτός μάχης, πρίν διαπραχθεί τό έγκλημα. Ένώ ό "Ιρβιγκ την έπαβε χωρίς νά νεκρωθή, τον ένέπαιξαν κάτω από τή μύτη του...

Ήταν τρομερό!... Άφάνταστο!... Είχε διαπραχθεί μπόρε σά μάτια τους ένα άποτρόπαιο έγκλημα, χωρίς νά μπόρουν νά τό προλάβουν. Ένώ ήταν είδοποιμένοι γι' αυτό κι' ένώ είχαν κληρονομήσει τά καλύτερα λαγωνικά τής άστυνομίας.

Οι κακούργοι ένήργησαν μέ τέχνη, μέ σατανικήτητα, μέ σοφία, μπορεί νά πή κανείς.

Και τώρα, μετά τό έγκλημα, οι άστυνομικοί βρισκόντουσαν πρό σκοτεινού μυστηρίου.

Πώς μπόρεσε ό κακούργος νά εισχωρήση στο μέγαρο πού εφορούετο

ΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

μέσα κι' έξω άγρύπνως, ως την τελευταία σχεδόν στιγμή;

Κι' άκόμα, άφού τρύπωσε στο μέγαρο, πώς μπόρεσε νά φύγη μετά τή δολοφονία, άφού ή πόρτα του δωματίου βρέθηκε κλειδωμένη από μέσα, καθώς και τά παράθυρα;

Μόνον ένα φάντασμα, άύλο κι' άέρινο θά μπορούσε νά κάνει τέτοια κατορθώματα.

Τή στιγμή αυτή έφτασε στο μέγαρο ό εισαγγελέας.

Ήταν όργος και ταραχμένος.

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Μιά νεανική φωτογραφία του "Αλφόνσου τής Ισπανίας.

Έκάλυψε τον "Ιρβιγκ ιδιαίτερώς και του μίλησε σκληρά κι' άπτόμα.

— Είπ' άλήθεια λοιπόν; του είπε σφίγγοντας τά δόντια του γιά νά συγκρατήση την όργη του. Είπ' άλήθεια; Την επάθατε σεις, ό πεπεισμένος, ό καλύτερος άστυνομικός του Σικάγου ίσως; 'Αφάσατε νά σκοτώσουν την άτυχή αυτή κόρη μπρός στα μάτια σας;... Μά πώς συνέβη αυτό, Θεέ μου;... Πέστε μου, πώς συνέβη, πώς σας έγέλασαν τόσο χονδροειδώς τύπους

Κατάλαβε άκόμα πώς ό "Ιρβιγκ είχε κάμει πάν ό,τι ήταν ανθρώπινως δυνατό γιά νά προλάβη τό κακό.

Γι' αυτό, όταν τελείωσε την αφήγησή του, του έσφιξε τό γέρι και του είπε:

— Συγχώρησέ με, φίλε μου, γιά τον τρόπο μέ τον όποιο σού μίλησα προηγουμένως... Τώρα καταλαβαίνω πώς έχουμε νά κάμουμε μέ τον ίδιο τό διάβολο κι' ό διάβολος αυτός δέν είναι άλλος από τον Καπόνε. Μά ή έ-

πιτυχία του αυτή πρέπει νά ναι ή τελευταία του. Πρέπει νά έκδικηθούμε, "Ιρβιγκ. Πρέπει νά βγάλουμε την ντροπή αυτή από πάνω μας. Σκέψου τί θά γράψουν ή έφημερίδες. Δέν μας μένει δηλαδή παρά ή νά νικήσουμε ή νά παραιτηθούμε, γεμάτοι ντροπή και καταστροφή... Γι' αυτό έχω νά σού προτείνω δυό πράγματα. Πρώτα, συμμορία γιά ό,τι έγινε στους δημοσιογράφους. Κι' ύστερα ανάγκη σκληρή, φίλε μου, νά ένασχυρούμε μ' ένα καλό λαγωνικό. Μήν τό πάρεις γιά προσβολή αυτό, σε παρακαλώ...

— Θα κάμω ό,τι μέ διατάξετε, είπε ό "Ιρβιγκ.

— Λοιπόν, λέγε μου: Ποιόν από τους άστυνομικούς μας, εκτός αυτών πούχεις στις διαταγές σου, θά ήθελες, θά συνεργαστής και νά φέρης ένα καλό αποτέλεσμα στην υπόθεσι αυτή; Μίλησε ελεύθερα...

Ο "Ιρβιγκ άρχισε νά σκέπτεται.

—Θές νά σού υποδείξω έγω έναν; του είπε ό εισαγγελέας.

— Σας παρακαλώ μάλιστα.

— Τί θάλεγες γιά τον Νάτ Πίγκερτον;

Ο "Ιρβιγκ ξαφνιάστηκε.

— Ναι, ξέρω... ξέρω, είπε ό εισαγγελέας. Ο Πίγκερτον είναι ιδιαιτερός ντεκέτιβ κι' είναι ντροπή νά ζητά ή άστυνομία τή βοήθειά του. Μά είναι και περίφημο λαγωνικό, καλέ μου "Ιρβιγκ. Είναι τετασπέρατος, κι' ένας τέτοιος μάς χρειάζεται.

— Άν συνεργασθώτε οι δυό σας, είμαι βέβαιος πώς θά θριαμβεύσετε. Άς αφήσουμε λοιπόν κατά μέρος τις αντίζηλίες και τά πάθη. Πρέπει, "Ιρβιγκ. Ο Πίγκερτον είναι λογικός και φρόνιμος άνθρωπος. Όλγης έτσι έναν πολύτιμο συνεργάτη. Κι' έπειτα σκέψου τί θά βγί από τή συνεργασία αυτή. Θά πιάσουμε τους δολοφόνους. Θά βάλουμε στο χέρι τον Καπόνε. Τό βρίσκεις λίγο αυτό;

— Έστω, απάντησε άποφασιστικά ό "Ιρβιγκ. Άς γίνει όπως έπίθυμείτε.

— Επιστρώ νά νικήσουμε, φίλε μου;

— Αυτός είναι κι' ό δικός σου πόθος. "Η θά νικήσω ή θά πεθάνω!

— Θαυμάσια! Τώρα μιλάς σόνιμα. Λοιπόν; Θα καλέσουμε τον Πίγκερτον!...

— Άναμφιβόλως...

— Τώρα άμέσως.

— Ρίτω, τώρα άμέσως.

— Είναι πιά σωστό έτσι, "Ιρβιγκ. Θα ψάξετε παντού, θά έρευνήσετε, θά έργασθώτε μέ την ήσυχία σας ως τό πριό και είμαι βέβαιος πώς θά κάμετε θαύματα...

Κατόπιν τής συμφωνίας τους αυτής έστάλη ένας άστυνομικός νά καλέση τον Νάτ Πίγκερτον.

Θά τον ζυνούσε άν κοιμόταν, θά τον αναζητούσε παντού άν βρισκόταν έξω από τό σπίτι του.

Όσο νά φτάση ό Πίγκερτον, ό εισαγγελέας ζήτησε νά εξετάση τή Μωδ.

Τήν ώδήγησαν έμπρός του κι' έκλεισαν την πόρτα τής αίθουσας, μέσα στην όποία έμεινε μόνον ό "Ιρβιγκ.

Η Μωδ προσποιόταν την ξαφνιασμένη. Τά μάτια της ήταν διαχυσμένα.

(Ακολουθεί).

ΕΚΚΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο Μωρίς πλανιόταν στην τύχη μέσα στο δάσος. Η βροχή είχε πάψει πειά και τό ύγρο χρώμα μυσόβολουσε... Έξαφνα από ένα μονοπάτι πρίδανε μιιά νέα κοπέλλα... Προχωρούσε μέ βήμα λυγρό, χωρίς ν' αντίληψη τόν Μωρίς, ό όποιος είχε άκουμπήσει στον κορμό μιιάς καστάνιας και την κούτταζε...

Μά όταν πλησίασε άκόμα περισσότερο, τον είδε και χαμογελώντας του είπε, ένώ τό μεγάλο της μάτι έλαμπαν κάτω από τά ξανθά και μετρεμένα μαλλιά της:

— Μή φοβίστατε!...

Ο Μωρίς την κούτταζε χωρίς ν' απαντήση. Μιά άρμονία πλήρης, πού δέν θά μπορούσε ν' αποδοθή με τίς λέξεις, βασίλευε ανάμεσα σ' αυτή τή χαριτωμένη κοπέλλα μέ τό γελαστό πρόσωπο, και τό χρώμα του τοπίου.

— Στάσου εκεί πέρα! τής είπε ό νέος. Σέ ζωγραφίζω.

Έκείνη θέλησε νά ταχτοποιήση τά μαλλιά της πού έπεφταν επάνω στο πρόσωπό της, μά την έμπόδισε μέ μιιά χειρονομία.

— Μείνε όπως είσαι! τής είπε.

Έπειτα κάθισε σε μιιά πέτρα και σχεδίασε γρήγορα τή χαρακτηριστικά και τί σιλουέττα της νέας κοπέλλας.

Ήταν μιιά έπαρχιωτοπούλα, μά μιιά έπαρχιωτοπούλα κομψή και χαριτωμένη.

Τά μάτια της είχαν τή λάμψη μιιάς γυναίκας, μά τό στόμα της ήταν άκόμα παιδικάτικο.

— Πόσων έτών είσαι; τή ρώτησε ό ζωγράφος, ένώ εξακολουθούσε νά εργάζεται.

— Δέκα εφτά...

— Πότε μεγάλωσες κιόλας! Σέ είχα δει και άλλους πρό τριών χρόνων κι' ήσουν άκόμα κοριτσάκι.

— Ναι, ήμουν τότε μικρούλα, άπάντησε μ' ένα τολμηρό κι' ειλκρινές γέλιο, μά μεγάλωσα γρήγορα. Του "Αλ-Γιαννιού μάλιστα θάχω και τον καλό μου...

— Καί γιατί του "Αλ-Γιαννιού; τή ρώτησε ό ζωγράφος, σταματώντας την εργασία του γιά νά την κούτταζε καλύτερα.

— Γιατί τότε μου χρειάζεται ένας φίλος γιά νά χορέψω μαζί του γύρω από τή φωτιά...

Από τώρα κιόλας αυτό τό άγνό μέτωπο, αυτά τά άθωα μάτια, αυτό τό παιδικάτικο στόμα θά βεβηλωνόντουσαν από τον έρωτα ενός άγριου έπαρχιώτη! Ο Μωρίς έννοιωσε μιιά άόριστη ζήλεια νά του πλημμυρίζη την καρδιά.

— Θέλεις έμένα γιά καλό σου; τή ρώτησε συνεχίζοντας τό έργο του.

— Ω! σεις! Σεις είστε ένας κύριος κι' έγώ είμαι μιιά έπαρχιώτισσα.

— Δέν βλέπω πειά, τής είπε σε λίγο ό Μωρίς παρατώντας τή δουλειά του. Θέλεις νά ξαναρθής αύριο λίγο πιά νωρίς;

— Για τήν εικόνα μου;

— Ναι...

— Θα ξαναρθώ! Καληνύχτα, κύριε...

Κι' άμέσως εξαφανίστηκε μέσ' στο σκοτάδι πού είχε άρχισει πειά νά πυκνώνη κάτω από τίς μαύρες καστανιές.

Ο Μωρίς ξαναγύρισε στην κατοικία του, όνειροπολώντας τή νέα κόρη μέ τά ξανθά μαλλιά. Την είχε δει πολλές φορές ως τότε, μά την κούτταζε πάντα ως καλλιτέχνης. Τώρα όμως πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

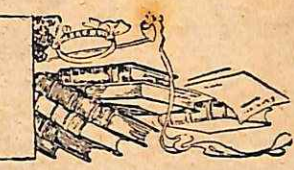
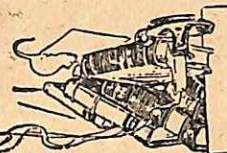
Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

ΕΝΑ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

ΤΟΥ HENRY GRÉVILLE

κόρη μέ τά ξανθά μαλλιά. Την είχε δει πολλές φορές ως τότε, μά την κούτταζε πάντα ως καλλιτέχνης. Τώρα όμως πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

Είχε έργαστεί μόνος και όταν ή νέα κόρη έφτασε, ξαφνιάστηκε πολύ, όταν έβλεπε πού είχε έλθει, όταν πρίν τής ώρας πού είχαν όρισει γιά νά συναντηθούν, βρισκόταν στο μέρος του ραντεβού τους.

άρχισε νά σκέφτεται επί ώρα.

Άλλοίμονο! ή χίμαιρα είχε σπερματώσει... Τίποτε πειά δέν έμεινε από την άναλαφ

TON FYNAIKON

τηρείτο δροσερὸν χά
 σὲ κομμάτια πάγο
 τὰ ὅποια ἔβαζαν
 τε μέσα στὸ ποτῆ
 εἶτε σὲ χωριστὴ
 ἀγγεῖα, πλάι σ
 κρασί.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

ΜΙΑΣΤΕ, αγαπημένο μου παιδί, είπες ο Ζαχαρίας Μπέργκμαν. Είμαι όλος δικός σας... "Ότι μπορώ να κάνω για να σας φανώ ευχάριστος, θα το κάνω... Περί τίνος πρόκειται; —Πρόκειται... τραβίστε ή Κλοτίλδη.

Μα δεν μπόρεσε να συνεχίσει και ξέσπασε σε λυγμούς...

— "Ω! Έκανε ο δικηγόρος. Βλεπω ότι σκοπεύετε να κάνετε κάτι πολύ όδυνηρό για σας για να ξαναφέρετε την εύτυχία εδώ μέσα...

— "Αλλοίμονο, ναί! Αναστράφηκε η νέα γυναίκα. Σκοπεύω πράγματι, φίλε μου, να επιβάλω μια μεγάλη θυσία στον εαυτό μου...

— Μια μεγάλη θυσία;... Και ποιά είναι η θυσία αυτή;

— "Η Άννα, η αγαπημένη μου κόρη, κλείνει σε λίγο τα τέσσερα χρόνια της. Δεν είν' έτσι;

— Ναί... Κι' έπειτα;

— "Έπειτα... "Ω! είναι πολύ τρομερό για ένα κοριτσάκι τεσσάρων χρόνων ν' απομακρυνθώ από το σπίτι του. Μα όταν είναι αναγκαίο;...

— "Ε... Πώς; Έκανε ο δικηγόρος. Σκέπτεσθε;... Θέλετε;...

— Ναί, σκέπτομαι να βάλω την Άννα υπότροφη σ' ένα λυκείο.

— "Ω! την αγαπημένην φτωχή μικρούλα! είπες με συμπόνια ο Ζαχαρίας. Μα θα πεθάνετε από τη θλίψι σας, αγαπητή Κλοτίλδη, άμα χωριστείτε από την κόρη σας...

— "Όχι, το άπαιτησε με καρτερική κόρη η νέα γυναίκα. Θα λυπηθώ, θα λυπηθώ βέβαια πολύ, μα δεν θα πεθάνω, γιατί ό,τι θα χάσω από τη μια μεριά, θα το κερδίσω από την άλλη. Δεν νομίζετε ότι ο σύζυγός μου θα ευχαριστηθώ από την απόφασή μου αυτή;

— "Ω! ναί... Αμφιβάλλω αλύιστα αν θα ήχ το θάρος να δεχθώ τη θυσία σας...

— Πρέπει να τη δεχθώ, φίλε μου... Πρέπει να τη δεχθώ!... "Όταν θα πάψω να έχω καθημερινώς μπροστά στα μάτια του αυτό το παιδί, η καρδιά του, που την πλήγωσε μια άδικη ύποψια, θα θεραπευθώ σιγά-σιγά... Είμαι βέβαια!... Η γαλήνη θα ξαναγερήσει μέσα στην ψυχή του... Θα μ' αγαπήσει όπως μ' αγαπούσε Άλλοτε... Και ποιος ξέρει;... Θα ξαναγίσει ένας ν' αγαπήσει την κόρη του... "Όταν θα βρίσκεται μακριά της, ίσως να την επιθυμήσει...

Τώρα ο γέρος δικηγόρος έκλειψε με τη σειρά του.

— Είπε θεοί! Είπε ύπεροχο, αγαπητή μου, αυτό που σκοπεύετε να κάνετε! ψιθύρισε.

— "Όχι! το άπαιτησε η Κλοτίλδη. Είπε πολύ απλό... Τα καθήκοντά μου απέναντι του συζύγου μου είναι μεγαλύτερα των καθηκόντων μου απέναντι του παιδιού μου, γιατί ο σύζυγός μου μ' έβγαλε από τη ντροπή...

— Ναί!... Ναί! ψιθύρισε ο Ζαχαρίας κατασυγκινημένος. Λοιπόν, τί θέλετε από μένα;... Είμαι πρόθυμος να κάνω τα πάντα για σας...

— Νά, θέλω να βοηθήσω ένα καλό οικοτροφέο για την Άννα... Θέλω να είναι εδώ στη περίωρα για να μπορώ να τη βλέπω συχνά... Θελώ να αποχωρήσω από το σπίτι να ψάχνω...

— Θέλω επίσης, εξακολούθησε η

Κλοτίλδη, να μιλήσετε σχετικά με το σύζυγό μου για να τον προετοιμάσετε για την αναχώρησή της μικρούλας... Θέλω δηλαδή να φανώ ότι η ιδέα αυτή προέρχεται μάλλον από σας...

— Γιατί; ορώτση με άπορία ο γηραιός δικηγόρος. Δεν σας καταλαβαίνω...

— "Η Κλοτίλδη ξέσπασε σε λυγμούς. — Δεν καταλαβαίνετε ότι είναι πιο φυσικό μια μητέρα να εγκαταστήσει στο χωρισιό του παιδιού της, παρά να τον σκεφτεί ή Ίδια; "Έτσι θα φανώ ότι είναι μου υποβάλλεται αυτή την ιδέα και ο σύζυγός μου δεν θα ξαφνιαστεί και πολύ...

— Μα έτσι η θυσία σας δεν θα είναι η θυσία αυτή;

— "Ναι, σκέπτομαι να βάλω την Άννα υπότροφη σ' ένα λυκείο.

— "Ω! την αγαπημένην φτωχή μικρούλα! είπες με συμπόνια ο Ζαχαρίας. Μα θα πεθάνετε από τη θλίψι σας, αγαπητή Κλοτίλδη, άμα χωριστείτε από την κόρη σας...

— "Όχι, το άπαιτησε με καρτερική κόρη η νέα γυναίκα. Θα λυπηθώ, θα λυπηθώ βέβαια πολύ, μα δεν θα πεθάνω, γιατί ό,τι θα χάσω από τη μια μεριά, θα το κερδίσω από την άλλη. Δεν νομίζετε ότι ο σύζυγός μου θα ευχαριστηθώ από την απόφασή μου αυτή;

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΚΛΟΤΙΛΔΗΣ ΣΟΥΛΤΖ

Κλοτίλδη, να μιλήσετε σχετικά με το σύζυγό μου για να τον προετοιμάσετε για την αναχώρησή της μικρούλας... Θέλω δηλαδή να φανώ ότι η ιδέα αυτή προέρχεται μάλλον από σας...

— Γιατί; ορώτση με άπορία ο γηραιός δικηγόρος. Δεν σας καταλαβαίνω...

— "Η Κλοτίλδη ξέσπασε σε λυγμούς. — Δεν καταλαβαίνετε ότι είναι πιο φυσικό μια μητέρα να εγκαταστήσει στο χωρισιό του παιδιού της, παρά να τον σκεφτεί ή Ίδια; "Έτσι θα φανώ ότι είναι μου υποβάλλεται αυτή την ιδέα και ο σύζυγός μου δεν θα ξαφνιαστεί και πολύ...

— Μα έτσι η θυσία σας δεν θα είναι η θυσία αυτή;

— "Ναι, σκέπτομαι να βάλω την Άννα υπότροφη σ' ένα λυκείο.

— "Ω! την αγαπημένην φτωχή μικρούλα! είπες με συμπόνια ο Ζαχαρίας. Μα θα πεθάνετε από τη θλίψι σας, αγαπητή Κλοτίλδη, άμα χωριστείτε από την κόρη σας...

— "Όχι, το άπαιτησε με καρτερική κόρη η νέα γυναίκα. Θα λυπηθώ, θα λυπηθώ βέβαια πολύ, μα δεν θα πεθάνω, γιατί ό,τι θα χάσω από τη μια μεριά, θα το κερδίσω από την άλλη. Δεν νομίζετε ότι ο σύζυγός μου θα ευχαριστηθώ από την απόφασή μου αυτή;

— "Ω! ναί... Αμφιβάλλω αλύιστα αν θα ήχ το θάρος να δεχθώ τη θυσία σας...

— Πρέπει να τη δεχθώ, φίλε μου... Πρέπει να τη δεχθώ!... "Όταν θα πάψω να έχω καθημερινώς μπροστά στα μάτια του αυτό το παιδί, η καρδιά του, που την πλήγωσε μια άδικη ύποψια, θα θεραπευθώ σιγά-σιγά... Είμαι βέβαια!... Η γαλήνη θα ξαναγερήσει μέσα στην ψυχή του... Θα μ' αγαπήσει όπως μ' αγαπούσε Άλλοτε... Και ποιος ξέρει;... Θα ξαναγίσει ένας ν' αγαπήσει την κόρη του... "Όταν θα βρίσκεται μακριά της, ίσως να την επιθυμήσει...

Τώρα ο γέρος δικηγόρος έκλειψε με τη σειρά του.

— Είπε θεοί! Είπε ύπεροχο, αγαπητή μου, αυτό που σκοπεύετε να κάνετε! ψιθύρισε.

— "Όχι! το άπαιτησε η Κλοτίλδη. Είπε πολύ απλό... Τα καθήκοντά μου απέναντι του συζύγου μου είναι μεγαλύτερα των καθηκόντων μου απέναντι του παιδιού μου, γιατί ο σύζυγός μου μ' έβγαλε από τη ντροπή...

— Ναί!... Ναί! ψιθύρισε ο Ζαχαρίας κατασυγκινημένος. Λοιπόν, τί θέλετε από μένα;... Είμαι πρόθυμος να κάνω τα πάντα για σας...

— Νά, θέλω να βοηθήσω ένα καλό οικοτροφέο για την Άννα... Θέλω να είναι εδώ στη περίωρα για να μπορώ να τη βλέπω συχνά... Θελώ να αποχωρήσω από το σπίτι να ψάχνω...

— Θέλω επίσης, εξακολούθησε η

Κλοτίλδη, να μιλήσετε σχετικά με το σύζυγό μου για να τον προετοιμάσετε για την αναχώρησή της μικρούλας... Θέλω δηλαδή να φανώ ότι η ιδέα αυτή προέρχεται μάλλον από σας...

— Γιατί; ορώτση με άπορία ο γηραιός δικηγόρος. Δεν σας καταλαβαίνω...

— "Η Κλοτίλδη ξέσπασε σε λυγμούς. — Δεν καταλαβαίνετε ότι είναι πιο φυσικό μια μητέρα να εγκαταστήσει στο χωρισιό του παιδιού της, παρά να τον σκεφτεί ή Ίδια; "Έτσι θα φανώ ότι είναι μου υποβάλλεται αυτή την ιδέα και ο σύζυγός μου δεν θα ξαφνιαστεί και πολύ...

— Μα έτσι η θυσία σας δεν θα είναι η θυσία αυτή;

— "Ναι, σκέπτομαι να βάλω την Άννα υπότροφη σ' ένα λυκείο.

— "Ω! την αγαπημένην φτωχή μικρούλα! είπες με συμπόνια ο Ζαχαρίας. Μα θα πεθάνετε από τη θλίψι σας, αγαπητή Κλοτίλδη, άμα χωριστείτε από την κόρη σας...

— "Όχι, το άπαιτησε με καρτερική κόρη η νέα γυναίκα. Θα λυπηθώ, θα λυπηθώ βέβαια πολύ, μα δεν θα πεθάνω, γιατί ό,τι θα χάσω από τη μια μεριά, θα το κερδίσω από την άλλη. Δεν νομίζετε ότι ο σύζυγός μου θα ευχαριστηθώ από την απόφασή μου αυτή;

— "Ω! ναί... Αμφιβάλλω αλύιστα αν θα ήχ το θάρος να δεχθώ τη θυσία σας...

— Πρέπει να τη δεχθώ, φίλε μου... Πρέπει να τη δεχθώ!... "Όταν θα πάψω να έχω καθημερινώς μπροστά στα μάτια του αυτό το παιδί, η καρδιά του, που την πλήγωσε μια άδικη ύποψια, θα θεραπευθώ σιγά-σιγά... Είμαι βέβαια!... Η γαλήνη θα ξαναγερήσει μέσα στην ψυχή του... Θα μ' αγαπήσει όπως μ' αγαπούσε Άλλοτε... Και ποιος ξέρει;... Θα ξαναγίσει ένας ν' αγαπήσει την κόρη του... "Όταν θα βρίσκεται μακριά της, ίσως να την επιθυμήσει...

Τώρα ο γέρος δικηγόρος έκλειψε με τη σειρά του.

— Είπε θεοί! Είπε ύπεροχο, αγαπητή μου, αυτό που σκοπεύετε να κάνετε! ψιθύρισε.

— "Όχι! το άπαιτησε η Κλοτίλδη. Είπε πολύ απλό... Τα καθήκοντά μου απέναντι του συζύγου μου είναι μεγαλύτερα των καθηκόντων μου απέναντι του παιδιού μου, γιατί ο σύζυγός μου μ' έβγαλε από τη ντροπή...

— Ναί!... Ναί! ψιθύρισε ο Ζαχαρίας κατασυγκινημένος. Λοιπόν, τί θέλετε από μένα;... Είμαι πρόθυμος να κάνω τα πάντα για σας...

— Νά, θέλω να βοηθήσω ένα καλό οικοτροφέο για την Άννα... Θέλω να είναι εδώ στη περίωρα για να μπορώ να τη βλέπω συχνά... Θελώ να αποχωρήσω από το σπίτι να ψάχνω...

— Θέλω επίσης, εξακολούθησε η

Κλοτίλδη, να μιλήσετε σχετικά με το σύζυγό μου για να τον προετοιμάσετε για την αναχώρησή της μικρούλας... Θέλω δηλαδή να φανώ ότι η ιδέα αυτή προέρχεται μάλλον από σας...

— Γιατί; ορώτση με άπορία ο γηραιός δικηγόρος. Δεν σας καταλαβαίνω...

— "Η Κλοτίλδη ξέσπασε σε λυγμούς. — Δεν καταλαβαίνετε ότι είναι πιο φυσικό μια μητέρα να εγκαταστήσει στο χωρισιό του παιδιού της, παρά να τον σκεφτεί ή Ίδια; "Έτσι θα φανώ ότι είναι μου υποβάλλεται αυτή την ιδέα και ο σύζυγός μου δεν θα ξαφνιαστεί και πολύ...

— Μα έτσι η θυσία σας δεν θα είναι η θυσία αυτή;

— "Ναι, σκέπτομαι να βάλω την Άννα υπότροφη σ' ένα λυκείο.

— "Ω! την αγαπημένην φτωχή μικρούλα! είπες με συμπόνια ο Ζαχαρίας. Μα θα πεθάνετε από τη θλίψι σας, αγαπητή Κλοτίλδη, άμα χωριστείτε από την κόρη σας...

— "Από το κρύο έσωσε... Κάνει πολύ κρύο άπνε...

— "Έξαρνα ο δόκτωρ Σουλτζ έφερε τα χέρια του στα μάτια του, κρύβοντας τα δάκρυά του και είπες:

— "Ω αγαπημένη, αγαπημένη μου γυναίκα...

— Μα τί έχετε, φίλε μου; τον ρώτησε η Κλοτίλδη πιάνοντάς του το χέρι...

— "Αγαπημένη μου, της απάντησε ο σύζυγός της, τα άκουσα όλα. "Ακουσα όλη τη συζήτησή σου με το Ζαχαρία... Είσαι μια άγία!... Είσαι υπόδειγμα αρετής και καλωσύνης!... Μα ο Ζαχαρίας είπες την αλήθεια!... Δεν δέχομαι τη θυσία σου!... Δεν θέ-

νω να τη φιλήσω...

— "Ακούγοντας το όνομα αυτό, ο Πέτρος Σουλτζ αναπλήρωσε με φρίκη.

— Αυτό το όνομα; τραβίσε ο δόκτωρ με σριγγή φωνή. Γιατί λέει αυτό το όνομα;...

— "Θέ μου, είπες η Κλοτίλδη προμαχμένη, αυτό το όνομα είναι ενός μικρού παιδιού... του άνεσιού του κηπουρού... μαζί με το οποίο παίζει εδώ και κάμποσες ήμέρες...

— "Ο δόκτωρ προσπάθησε να χαμογελάσει... Και θέλησε να ρίξει πάλι το βλέμμα του πατριά επάνω στη μικρούλα κοιμισμένη.

— Μα δεν το κατώρθωσε...

— "Ω! αυτό το όνομα! φώναξε. Γιατί ξέρετε αυτό το όνομα; Κλοτίλδη, είναι τρομερό, είναι φοβερό αυτό που θα σου πω... μα είναι πιο δυνατό από μένα... Λοιπόν, σου έλεγα ψέμματα πρό όλιγου... Δεν το αγαπάω πια αυτό το παιδί... Δεν θα μπορέσω πια να το αγαπήσω... γιατί έχω τη μυστική πεποίθησι ότι δεν είναι δικό μου... Συχωρέσέ με λοιπόν... Συχωρέσέ με... μά...

— Μα, αύριο, η Άννα θα έρχεται λείψι αυτό το σπίτι, τον δέσφω με τόνο επίσημο η Κλοτίλδη, τραβώντας τα παραπετάσματα του κρεβατιού για να μη βλέπει πια ο σύζυγός της την κόρη της. Τί άλλο θέλετε;

— Μα ο Πέτρος Σουλτζ έφυγε χωρίς να της απαντήσει τίποτε...

— "Εφυγε, βγάζοντας μια κραυγή άπελυσίας... Αισθανόταν... ντροπή και φρίκη για τον ίδιο τον εαυτό του...

— Την άλλη μέρα κίολας, η Κλοτίλδη όδηγούσε μαζί με το Ζαχαρία Μπέργκμαν τη μικρούλα Άννα σ' ένα οικοτροφείο της Άδελβέργης, στο οποίο την έγραψε έσωτερική...

Βρισκόμαστε στο Μάιο του 1791. Είναι βράδυ. Ένας άνθρωπος μπήκε στο πανδοχείο του "Χρυσού Λαδρακιού" της Άδελβέργης. Ένας άντρας καμιά τριανταριά χρόνων με πρόσωπο ευχάριστο, άν και ψημένο κίπως από τον ήλιο. Ήταν ντυμένος απλά, αλλά και με κάποια κοψιφότητα.

Ζήτησε να κοιμηθώ και, ενώ το έτοιμάζαν ένα δωμάτιο, καθώς έβιαζε μια μποτίλια κρασί του Ρένο, έπιασε κουβέντα με τον παντοφλά...

— (Ακού, θεί).

— "Από το κρύο έσωσε... Κάνει πολύ κρύο άπνε...

— "Έξαρνα ο δόκτωρ Σουλτζ έφερε τα χέρια του στα μάτια του, κρύβοντας τα δάκρυά του και είπες:

— "Ω αγαπημένη, αγαπημένη μου γυναίκα...

— Μα τί έχετε, φίλε μου; τον ρώτησε η Κλοτίλδη πιάνοντάς του το χέρι...

— "Αγαπημένη μου, της απάντησε ο σύζυγός της, τα άκουσα όλα. "Ακουσα όλη τη συζήτησή σου με το Ζαχαρία... Είσαι μια άγία!... Είσαι υπόδειγμα αρετής και καλωσύνης!... Μα ο Ζαχαρίας είπες την αλήθεια!... Δεν δέχομαι τη θυσία σου!... Δεν θέ-

νω να τη φιλήσω...

— "Ακούγοντας το όνομα αυτό, ο Πέτρος Σουλτζ αναπλήρωσε με φρίκη.

— Αυτό το όνομα; τραβίσε ο δόκτωρ με σριγγή φωνή. Γιατί λέει αυτό το όνομα;...

— "Θέ μου, είπες η Κλοτίλδη προμαχμένη, αυτό το όνομα είναι ενός μικρού παιδιού... του άνεσιού του κηπουρού... μαζί με το οποίο παίζει εδώ και κάμποσες ήμέρες...

— "Ο δόκτωρ προσπάθησε να χαμογελάσει... Και θέλησε να ρίξει πάλι το βλέμμα του πατριά επάνω στη μικρούλα κοιμισμένη.

— Μα δεν το κατώρθωσε...

— "Ω! αυτό το όνομα! φώναξε. Γιατί ξέρετε αυτό το όνομα; Κλοτίλδη, είναι τρομερό, είναι φοβερό αυτό που θα σου πω... μα είναι πιο δυνατό από μένα... Λοιπόν, σου έλεγα ψέμματα πρό όλιγου... Δεν το αγαπάω πια αυτό το παιδί... Δεν θα μπορέσω πια να το αγαπήσω... γιατί έχω τη μυστική πεποίθησι ότι δεν είναι δικό μου... Συχωρέσέ με λοιπόν... Συχωρέσέ με... μά...

— Μα, αύριο, η Άννα θα έρχεται λείψι αυτό το σπίτι, τον δέσφω με τόνο επίσημο η Κλοτίλδη, τραβώντας τα παραπετάσματα του κρεβατιού για να μη βλέπει πια ο σύζυγός της την κόρη της. Τί άλλο θέλετε;

— Μα ο Πέτρος Σουλτζ έφυγε χωρίς να της απαντήσει τίποτε...

— "Εφυγε, βγάζοντας μια κραυγή άπελυσίας... Αισθανόταν... ντροπή και φρίκη για τον ίδιο τον εαυτό του...

— Την άλλη μέρα κίολας, η Κλοτίλδη όδηγούσε μαζί με το Ζαχαρία Μπέργκμαν τη μικρούλα Άννα σ' ένα οικοτροφείο της Άδελβέργης, στο οποίο την έγραψε έσωτερική...

Βρισκόμαστε στο Μάιο του 1791. Είναι βράδυ. Ένας άνθρωπος μπήκε στο πανδοχείο του "Χρυσού Λαδρακιού" της Άδελβέργης. Ένας άντρας καμιά τριανταριά χρόνων με πρόσωπο ευχάριστο, άν και ψημένο κίπως από τον ήλιο. Ήταν ντυμένος απλά, αλλά και με κάποια κοψιφότητα.

Ζήτησε να κοιμηθώ και, ενώ το έτοιμάζαν ένα δωμάτιο, καθώς έβιαζε μια μποτίλια κρασί του Ρένο, έπιασε κουβέντα με τον παντοφλά...

— (Ακού, θεί).

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ LUCIEN DESCAVES

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ

ΟΥΤΕ ο Ίδιος ο σωφές δεν θα μπορούσε να εξηγήσει πώς έγινε το δυστύχημα... Κατέβαινε την όδω Βοναπάρτου, με μετριοπαθή ταχύτητα. Είχε όλο του τον καιρό, τίποτε δεν τον έδιαιζε, κανένας πελάτης δεν υπήρχε στο ταξί του, καμιά έγνοια δεν τον απασχολούσε... Με το χέρι στο βολάν, τί συλλογίζονταν εκείνη τη στιγμή; Τίποτε... Ναι... Μόλις είχε κυτάξει την όρα... Είχε κίολας κάνει εκείνο το πουλί τρείς κούρσες... Μια ακόμα, και θα μπορούσε να τάν να γευματίσει στο σπίτι του, πριν φύγει το παιδί του για το σχολείο. "Ο καιρός ήταν γλυκός, υγρός, ο δρόμος γλιστρούσε. Προσόχ'... Μα ένας σωφές του είδους του δεν είχε όφθο, και πέντε χρόνια τώρα που όδηγούσε, ποτέ δεν του είχε συμβεί τίποτε σοβαρό.

Είχε περάσει τη λεωφόρο του "Αγίου Γερμανού" κι' είχε σταυροκοπηθεί περνώντας μπρος από την εκκλησία.

Είχε μπει στην όδω Βοναπάρτου, όταν διέκρινε να προχωρή μπροστά απ' αυτόν ένα βαρύ και νωθρό καμινόνι, που τραβούσε το δρόμο του με όλη του την ήσυχία. "Ο όδηγός του, όπως θα ονομαζόταν, δεν καταδεχόταν να ένοχληθώ κι' όταν κανένας σωφές τον έβριζε, αυτός έφτυνε, σηκώνοντας τους ώμους του.

"Ο τρόπος αυτός των όδηγων των καμινονίων έρεθιζε πάντα τον Προσπερ Ντυράν, ο οποίος δεν μπορούσε να τους χωνέψει. Με μεγάλο κόπο κρατούσε μπροστά τους την ψυχραιμία του.

Έκείνη την ήμερα, όπως γινόταν συχνά, ο Προσπερ έννοιωσε πάλι την ταπεινισή να κανονίζει την πορεία του σύμφωνα με το δρόμο του καμινονιού.

Δεν ήταν Άλλοτε μόνος... Ένας μικρός υπάλληλος κρεοπωλείου, που έπληγανε με το ποδήλατό του να παραδώσει τις παραγγελίες του, είχε ακολουθήσει στο καμινόνι κι' έτοιμασε κι' αυτός να περάσει. Μόλις ο δρόμος ελευθερώθηκε, ο ποδηλάτης ώρμησε μπροστά... Μα κι' ο Προσπερ έκαμε το ίδιο, την ίδια στιγμή, κι' έμπλεξε έτσι το ποδήλατο και το έβριζε κάτω από τις ρόδες του καμινονιού.

"Ο Προσπερ άκουσε κραυγές κι' έγύρισε για δυο δευτερόλεπτα μόνο, έσο που πρόφτασε να ιδώ την άσπρη ποδιά του μικρού υπαλλήλου κάτω απ' το καμινόνι, πλημμυρισμένη στο αίμα.

"Υστερα εξακολούθησε το δρόμο του, δυναμώνοντας την ταχύτητα, έκαμε άσπερα κι' έφτασε ως τη γέφυρα της "Ουνοίας, όπου κατώρθωσε να χαθεί ανάμεσα στα άλλα άμάξια.

Ναί, αυτός, ο Προσπερ, καθώς άνηρωπος στο βάθος, ά άμειπτος ως έκείνη τη στιγμή, το είχε κάνει αυτό! Κάποια θέληση είχε με μιας άπτό! Κάποια θέληση της δικής του και τον έτικαταστήσει τη δική του και τον έτικαταστήσει να προχωρήσει, τη στιγμή που το δυστύχημα ήταν πια άναπόφευκτο. Τίποτε δεν τον άναγκάζε να προσπεράσει το καμινόνι.

Είχε άκούσει πίσω του την τρομερή κραυγή του πλήθους: "Πιάστε τον! "Ένας διαβόητος φονιάς έκείνη τη στιγμή τον Προσπερ. Μα έβιαζόταν να γυρίσει στο σπίτι του κι' έκούνησε το κεφάλι του, δείχνοντας την κατεβασμένη του σημαία. "Έφτασε τέλος σπίτι του, έκάθισε στο τραπέζι με τη γυναίκα του και το παιδί του και δ' άνοιξε το στόμα του παρά για να φά.

— Τί έχετε; τον ρώτησε η γυναίκα του.

— Τίποτε.

— Μήν έκοφε κανένα;

"Ο Προσπερ άποκρίθηκε μπασιζώντας την.

— Ναί, έσκότωσα μια μυγα στο μάγουλό σου.

Το βράδυ στο δείπνο, δεν ήταν λιγότερο παράξενος.

Έπληγισε χωρίς, χωρίς να διαβάσει την έφημερίδα του, όπως πάντα, και τα χαράμματα εξύπνησε καταδωμένοι. "Ένα πλήθος που έκραύγαζε και τον άνόμαζε δολοφόνο, τον

— Τίποτε.

— Μήν έκοφε κανένα;

"Ο Προσπερ άποκρίθηκε μπασιζώντας την.

— Ναί, έσκότωσα μια μυγα στο μάγουλό σου.

Το βράδυ στο δείπνο, δεν ήταν λιγότερο παράξενος.

Έπληγισε χωρίς, χωρίς να διαβάσει την έφημερίδα του, όπως πάντα, και τα χαράμματα εξύπνησε καταδωμένοι. "Ένα πλήθος που έκραύγαζε και τον άνόμαζε δολοφόνο, τον

— Τίποτε.

— Μήν έκοφε κανένα;

"Ο Προσπερ άποκρίθηκε μπασιζώντας την.

— Ναί, έσκότωσα μια μυγα στο μάγουλό σου.

Το βράδυ στο δείπνο, δεν ήταν λιγότερο παράξενος.

Έπληγισε χωρίς, χωρίς να διαβάσει την έφημερίδα του, όπως πάντα, και τα χαράμματα εξύπνησε καταδωμένοι. "Ένα πλήθος που έκραύγαζε και τον άνόμαζε δολοφόνο, τον

— Τίποτε.

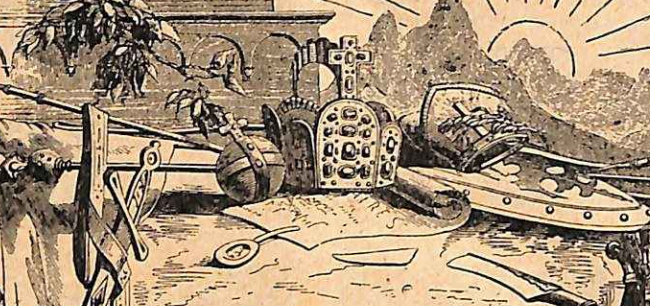
— Μήν έκοφε κανένα;

"Ο Προσπερ άποκρίθηκε μπασιζώντας την.

— Ναί, έσκότωσα μια μυγα στο μάγουλό σου.

Το βράδυ στο δείπνο, δεν ήταν λιγότερο παράξενος.

Έπληγισε χωρίς, χωρίς να διαβάσει την έφημερίδα του, όπως πάντα, και τα χαράμματα εξύπνησε καταδωμένοι. "Ένα πλήθος που έκραύγαζε και τον άνό

**ΤΑ
ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΤΟΥ
ΑΡΤΑΝΙΑΝ**

[illegible]

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Η ΜΙΝΙΟΝ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

— Αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶνε πολὺ δυνατὴ! Φιθύρισε μόνος του ὁ βαρώνος ντὲ Ρουτθβέιν. Ἀσφαλῶς δέ, θὰ τὴν ἐμπνέουν στὶς πράξεις τῆς ὑψηλῆς σκέψης, τίς ὁποῖες δὲν μπορῶ ν' ἀντιληφθῶ... ἔκτός ἂν εἶνε μιὰ βδελυρὴ κακοῦργος...

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ, ἔξαφνα, τὸ ἄλογό του παραμέρισε... Ὁ βαρώνος ἀνασάωσε τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε ἕναν ἄντρα, ὁ ὁποῖος βάδιζε ἀκουμπώντας στὸ μπαστοῦνι του... Ἦταν ἕνας ἀλλοτρίος, ὁποῖος ὕψωσε τὰ μάτια του πρὸς τὸν καθάλληρον καί, χαϊρετώντας τον μ' εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Καλὸ ταξίδι, ἀρχόντι μου...

— Ὡστόσο, καλὲς μου ἄνθρωπε, τοῦ ἀπάντησε ἀφρημένως ὁ βαρώνος.

— Θὰ εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ πῆτε ποῖα πόλις εἶνε πρὸς κόντ' ἐδῶ;

— Πρὸς κόντ' εἶνε τὸ Ντίσμπουργκ.

Ἀπέχει τρεῖς ὥρες περίπου γιὰ μένα πρὸς πᾶν μὲ τὸ ἄλογό...

— Ὅσο γιὰ σένα, ὑπολόγισε...

Καὶ ὁ βαρώνος, ἀφ' οὗ κέντρισε τ' ἄλογό του, ἀπομακρύνθηκε καλὰ ζώντας.

— Ντίσμπουργκ... φιθύρισε ὁ ἀλλοτρίος.

— Ἐστω!... Ἀς πάμε λοιπὸν στ' Ντίσμπουργκ...

Καὶ μὲ τὴ σειρά του, ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του, κυττάζοντας κάθε τόσο ἀνθρώπους πρὸς αὐτόν, σὰν νὰ τὸν καταδίκαιαν ἀόρατοι ἐχθροί...

Ὁ ἀλλοτρίος αὐτός, ὁ ὁποῖος βάδιζε μονάχος μέσα στὴ νύχτα, ἦταν ὁ Λαζάριος... ὁ μαρκήσιος Τζοβάννι ντὲ Κυρριάνι...

XII
ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Ἡ Μαλφιέρα, μέσα στὶς ἐγκληματικὰς μανουῖες τῆς, δὲν ξεχνούσε καθόλου τὰ φιλόδοξα σχέδιά της. Οἱ συνωμοταὶ εἶχαν συγκεντρωθεῖ καὶ τὴν εἶχαν ἐπεφυγμένη ὡς μέλλουσα βασίλισσα τῆς Νεαπόλεως καὶ τὸν κόμητα ντὲ Φόρφελντ ὡς μέλλοντα σύζυγό της!

Βασίλισσα τῆς Νεαπόλεως!... Τί χαρὰ!... Πόσο θὰ μπορούσε, ἂν φορούσε τὸ στέμμα τῆς νὰ βασιλεύει τὴν καλὴ τῆς ἀντίχληρο, τὴν Ἰθελνα, ἡ ὁποία ἔμενε πάντα κλεισμένη στὸ μοναστήρι τῆς Ἀννουσιάντας.

Γιὰ νὰ ἐορτάσῃ προκαταβολικῶς τὴν στέμν τῆς, ἡ Μαύρη Δούκισσα ἔδινε ἐκεῖνο τὸ βράδυ μιὰ μεγαλοπρεπὴ ἐσπερίδα στὸν πύργο τοῦ Γκλόιουουρβ. Ἡ αἰθούσα τῶν ἐορτῶν λαμπροκοπούσε ἀπὸ τὰ φῶτα καὶ τὸ χρυσάφι...

Καθισμένη κοντὰ στὸν κόμητα ντὲ Φόρφελντ, ἡ Μαλφιέρα φορούσε μιὰ ὑπερόψη ἐσθῆτα ἀπὸ μὲν μεταξωτό, μὲ ἕνα στέμμα ἀπὸ διαμάντια, δακτυλίδι καὶ ὁποῖους ἡ Μαλφιέρα ὑπενθύνετο γιὰ τελευταία φορὰ τὸ προσεγγεῖ τους ἀνταβῶν πρὸς κατὰκτιν τὸν θρόνον τῆς Νεαπόλεως.

Ὅλοι οἱ εὐγενεῖς τῶν περιχώρων εἶχαν προσκληθεῖ. Διακόσια πρόσωπα—οἱ κύριοι μὲ τουαλέττα ἐσπερίδος καὶ ἐπαθὶ στὸ πλευρὸ καὶ ἡ κυρία πλεμυριμένη στὰ μπριλάντια—καθόντουσαν σὲ ἑδρες τοποθετημένες στὴ σειρά, μπροστὰ σὲ μιὰ σκηνή, ἡ ὁποία ὑψωνόταν στὸ βάθος τοῦ χῶλου.

Στὴν πρώτη σειρά κάθονταν, ὁ κόμης, ὁ ὁποῖος ἀκτινοβολούσε ἀπὸ εὐτυχία, καὶ ἡ πριγκίπισσα, ἡ ὁποία ἀναγγελλόταν σὲ ὅλους ὡς μέλλουσα κόμητσα ντὲ Φόρφελντ... Ὑπὸ τὴν ιδιότητά του ὡς Γάλλου καὶ ὡς ποιητῆς, συγγραφέως τοῦ προλόγου τοῦ ἔργου τὸ ὁποῖο θὰ παιζόταν σὲ λίγο, ὁ Γουλιέλμος Μάιστερ, κατ' ἐξαιρε- σιν, εἶχε τοποθετηθεῖ στὸ πλευρὸ τῆς πριγκίπισσας.

Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

— Ἰσως ὅμως αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν πρὸς μὴν εὐγένεια, τοῦ εἶπε:

Ὁ Γουλιέλμος Μάιστερ παρακολου- θούσε κρυφὰ τὴν τρομερὴ πριγκίπισ- σα. Συλλογιζόταν τὸν δυστυχισμένο Λαζάριο, τὸν φτωχὸ αὐτὸν τρελλό, ἀπὸ τὸν ὁποῖο μόνο ἀκατάληπτα λόγια κα- τώρρισε ν' ἀποσπᾶται καὶ ὁποῖος εἶ- χε φύγει χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ μᾶθῃ ποῦ δρόμο εἶχε πάρει... Συλλογιζόταν ἀκόμα τὴ Μινιόν. Τί νὰ εἶχε ἀπογί- νει τάχα ἡ φτωχὴ αὐτὴ μικροῦλα;... Γιατί ἡ πριγκίπισσα Μαλφιέρα τὴν κατὰδίκαιε καὶ αὐτὴ μὲ ἕνα τόσο ἀδυ- σώπητο μίσος;... Γιατί τὴν εἶχε φυ- λακίσαι, ὅπως εἶχε φυλακίσαι καὶ τὸ Λαζάριο;... Ποῖος ἤξερε ἂν ἡ ἁμοιρὴ κοπελλίστα δὲν ἦταν πεθαμένη αὐτὴ τῇ στιγμῇ;

Καθὼς ἔκανε τίς σκέψεις αὐτές, ὁ Γουλιέλμος σήκωσε τὰ μάτια του καὶ εἶδε πῶς ἡ Μαλφιέρα τὸν ἐκτύπησε... Τὸ βλέμμα τῆς, βλέμμα ἐχθρὸν, τὸν

— Ἄλθαινα, δὲν εἶδαμε ἀκόμα τὸ φίλο μας τὸ Λαζάριο!...

Καὶ ἐτόνισε τίς τελευταῖες λέξεις:

— Ὁ Λαζάριος ἔγινε φίλος σας!

τὸν ρώτησε ἡ Φιλίνη μὲ κάποια ἀνη- σχία. Τότε, σὰς καταλαβαῖνο... Δὲν

βλέπετε νὰ μὲ διεκδικήσετε μαζί του...

Μὰ νομίζετε πῶς ὁ Λαζάριος εἶχε κα- νένα δικαίωμα σὲ μένα;

Ὁ Γουλιέλμος ἐτοιμαζόταν νὰ δώ- σῃ μιὰ κατάλληλη ἀπάντησι. Μὰ δὲν

πρόφτασε νὰ τὸ κάνει... Ἦνας ἄνθρω- πος εἶχε μπεῖ μέσα στὴν αἰθούσα τοῦ

χοροῦ καὶ ἔβλεπε μὲ τὰ μάτια του ἀ- νάμεσα στὸ πλῆθος τῶν χορευτῶν.

Ἦταν, βλέποντας τὸν Γουλιέλμο, τράβηξε κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτὸν καὶ

τὸν ρώτησε:

— Κύριε, σὲς εἶπες ὁ κ. Γουλιέλ- μος Μάιστερ;

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος, κύριε...

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἔχω

γιὰ σὰς ἕνα γράμμα... Διαβάστε τὸ

γρήγορα!...

Καὶ ὁ ξένος ἔδωσε ἕνα φακέλλο στὸ

Γουλιέλμο, ὁ ὁποῖος τὸν ἄνοιξε γρή- γορα-γρήγορα καὶ διάβασε τὴν ἐπι-

στολή πού εἶχε μέσα. Ἦταν, ἔφη

τὸν πρὸς τὴν πριγκίπισσα ἀπὸ τῆς

Φιλίνης, γρήγορα ὁμοίως ἔξω. Νὰ τί εἶ-

χε γράψῃ τὸ γράμμα αὐτό:

— Γουλιέλμο... θὰ πεθάνω. Ἡ

τύχη μου λίγο μ' ἐνδιαφέρει. Μὰ ἂν

ἐνδιαφέρεσαι γιὰ τὴν Μινιόν, ἂν θέ-

λῃς νὰ ζήσῃ... ἔλα... σπεῖσε!...

Ἐλα γρήγορα... Μὴ χάσεις οὐτε

στιγμὴ! Στὸ Ντίσμπουργκ. Στὴν ὁδὸ

Φρειδερίκου... Γρήγορα!... Βοήθεια!

Χαῖρε, Γουλιέλμο... Σ' ἀγαποῦσα!...

Καὶ ἡ ἐπιστολὴ τελείωσε μὲ τὴν

ὑπογραφή: Μαριάννα.

Ἡ Μαριάννα!... Ἡ αἰδέας τοῦ

Στρατσοῦργου... Ἡ γυναῖκα, πού ὁ

Γουλιέλμος εἶχε τόσο ἀγαπήσει καὶ

γιὰ τὴν ὁποία δὲν ξανάκουσε νὰ γί-

νεταί λόγος.

Μὰ πῶς ἡ Μαριάννα εἶχε γνωρίσει

τὴν Μινιόν;... Πῶς ἤξερε ὅτι ὁ Γου-

λιέλμος βρισκόταν στὸν πύργο τοῦ Γκλό-

ιουουρβ; Αὐτὸς ἡ ἐρωτήσεσι καὶ ἡ

σκέψης στειροφύριζαν μέσα στὸ μυαλό

— Τί ἔγινε ὅλος αὐτὸς ὁ ἐνθουσια

— Τί ἔγινε ὅλος αὐτὸς ὁ ἐνθουσια

— Τί ἔγινε ὅλος αὐτὸς ὁ ἐνθουσια

— Τί ἔγινε ὅλος αὐτὸς ὁ ἐνθουσια

— Τί ἔγινε ὅλος αὐτὸς ὁ ἐνθουσια

μὸς πού εἴχατε στὴν ἀρχὴ γιὰ μένα; Ἀλλοίμονο, μὲ κοροϊδεύατε... Δὲν μὲ ἀγαπήσατε ποτέ!... Θυμωθήκατε γιὰ

τὸν σιγὴν μαζί μου... καὶ αὐτὸ ἦταν

— Καί, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, χα-

μήλωσε τὸ κεφάλι τῆς. Ἐνα δάκρυ

ἔλαμψε στὰ μάτια τῆς...

— Γιὰ τὸ Θεὸ! εἶπε ὁ Γουλιέλμος

συγκινημένος. Μὴ μὲ κρίνετε τόσο αὐ-

στηρά, σὰς ἰκετεύω! Ἐγὼ γιὰ σὰς τὰ

πιο καλὰ, τὰ πιο στοργικὰ αἰσθῆ-

ματα...

— Μὰ δὲν μὲ ἀγαπάτε, τοῦ ἀπάν-

τησε ἡ Φιλίνη μὲ πείσμα.

Ὁ Γουλιέλμος βρισκόταν σὲ στενό-

χωρὴ ὅσοι καὶ γιὰ ν' ἀλλάξῃ κουβέν-

τα, εἶπε:

— Ἀλήθεια, δὲν εἶδαμε ἀκόμα

τὸ φίλο μας τὸ Λαζάριο!...

Καὶ ἐτόνισε τίς τελευταῖες λέξεις:

— Ὁ Λαζάριος ἔγινε φίλος σας!

τὸν ρώτησε ἡ Φιλίνη μὲ κάποια ἀνη-

σχή. Τότε, σὰς καταλαβαῖνο... Δὲν

βλέπετε νὰ μὲ διεκδικήσετε μαζί του...

Μὰ νομίζετε πῶς ὁ Λαζάριος εἶχε κα-

νένα δικαίωμα σὲ μένα;

Ὁ Γουλιέλμος ἐτοιμαζόταν νὰ δώ-

σῃ μιὰ κατάλληλη ἀπάντησι. Μὰ δὲν

πρόφτασε νὰ τὸ κάνει... Ἦνας ἄνθρω-

πος εἶχε μπεῖ μέσα στὴν αἰθούσα τοῦ

χοροῦ καὶ ἔβλεπε μὲ τὰ μάτια του ἀ-

νάμεσα στὸ πλῆθος τῶν χορευτῶν.

Ἦταν, βλέποντας τὸν Γουλιέλμο, τρά-

βηξε κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτὸν καὶ

τὸν ρώτησε:

— Κύριε, σὲς εἶπες ὁ κ. Γουλιέλ-

μος Μάιστερ;

ΚΕΦ. Α'.

Ο ΓΕΡΩ-ΓΚΟΡΣΑΣ ΣΤΑ ΔΗΜΕ-
ΡΙΑ ΤΟΥ ΑΛΗ ΜΠΕΗ

Τό 1815, τό χρόνο πού υπογράφηκε ἡ Βιενναία Συνθήκη, στή Βιέννη, στήν ὥρεια πρωτεύουσα τῆς Αὐστρίας, εἶχαν συγκεντρωθεῖ ὅλες ἡ διάσημες προσωπικότητες τῆς Εὐρώπης, οἱ ἄνδρες πού ἦσαν προικισμένοι μέ ξεχωριστές πολιτικές ἱκανότητες καί οἱ πνευματωδέστεροι διπλωμάτες. Ἡ πόλις ἦταν γεμάτη ζωὴ καί κίνησι καί ὁλόκληρη ἐμοιαζε μέ ἕνα ἐκλεκτό ἀριστοκρατικό σαλόνι. Ὡστόσο τὸ Συνέδριο τῆς Βιέννης πλησίαζε σὸ τέλος του. Οἱ Γάλλοι «ἐμικρήδες» εἰς τοιμάζονταν νὰ γυρίσουν πίσω σέτοις προνομίους τους πύργους, πού τοὺς εἶχαν ἀποδοθεῖ ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια. Οἱ Ρώσοι πολεμιστὲς χαίρονταν πού θά ἐναντίβλεπαν τὰ σπῆτια τους καί ἡ πόλις σιγά-σιγά ἀνακτοῦσε τὴν παλιὰ της ὄψι.

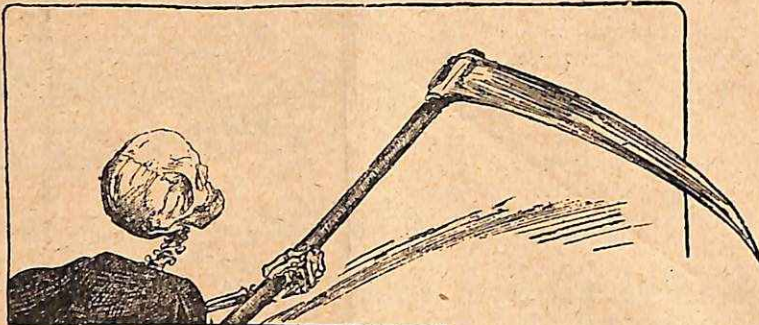
Ἐμειναν ἐν τούτοις ἀκόμα στὴ Βιέννη ῥιμικοί ξένοι πού δὲν φαίνονταν καί τόσο βικτωριοὶ γιὰ νὰ ἐτοιμάσουν τίς βάσεις τους καί γοητευμένοι ἀπὸ τίς χάρες καί τὰ θέληγτρα τῶν Βιεννέζων κυριῶν ἀνέβαλλαν τὴν ἀναχώρησί τους ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη. Ἡ εὐθυμία αὐτῆ συντροφιά περνοῦσε τὸν καιρὸ τῆς σὲ διασκεδάσεις. Δυὸ φορές τῇ βδομάδα τὰ μέλη τῆς Σβέρσενμπουργκ, πού βρισκόταν κάμπωσες λεύκες μακριὰ ἀπὸ τὴ Βιέννη, κοντὰ σὲ γραφικὸ χωριουδάκι. Χίτσιγκ.

Ἡ εὐγενικὰ μορφή τῆς οἰκοδοστοῦνας, οἱ τρόποι τῆς, οἱ γεῖατοι εὐγένεια καί χάρι, τὸ σπινθηροβόλο πνεῦμα τῆς, ἀσκούσαν στοὺς προσκεκλημένους τῆς μιὰ ἀκαταμάχητη γοητεία.

Τὸ πρῶτὴ ἡ συντροφιά τὸ περνοῦσε μέ ἐξοχικούς περιπάτους σὲ ἀπέραντο κτήμα τῆς κομῆσης, πού ἦταν γεμάτο φυσικὲς ὡμορφίες, δάση ἀπὸ αἰωνόβιες ὄρες, χωράφια περποιημένα, λειβάδια καταπράσινα. Τὸ μεσημερινὸ γεῦμα τὸ ἐπαιρναν στὸν πύργο ἢ σὲ καμμιὰ ἀπὸ τίς ἀγοικίες τῆς κομῆσης ἢ σὲ καμμιὰ γραφικὴ τοποθεσία κάτω ἀπὸ τὸν ἱστικὸ τῶν δέντρων, δίπλα στὰ κελαρυστὰ ρυάκια. Καί τὸ βράδυ μαζεῖονταν ὅλοι γύρω σὲ ἀναμμένο τζάκι πού σπινθηρίζει εὐθυμὰ κί' ἔριχνε φανταστικὲς σκιές στοὺς τοίχους τῆς σάλλας καί περνοῦσαν τὴν ὥρα τους κουβεντιάζοντας καί λέγοντας κάθε λογῆς ιστορίες καί ἀνέκδοτα. Μόνον γιὰ πολιτικὴ ἦσαν ἀπαγορευμένο νὰ μιλοῦν. Ὅλοι τὴν εἶχαν βαρεθεῖ καί γορτάσει καί ἔτσι ἀντλοῦσαν τὰ θέματα γιὰ τὴν ιστορία τους καί τίς συζητήσεις ἀπὸ τίς παραδόσεις καί τοὺς θρύλους τῶν πατρίδων τους ἢ ἀπὸ τὸν θησαυρὸ τῶν προσωπικῶν τους ἀναμνήσεων.

Ἐνὰ βράδυ, ὁ λόγος εἶχε ἔρρει γιὰ φαντάσματα καί βουκόλακες. Ὁ καθένας εἶχε διηγηθεῖ ἀπὸ μιὰ ἱστορία σχετικὴ. Ἡ φαντασία ὅλων εἶχε ἐξαφθεῖ σὲ μεγάλο σημεῖο. Ὅταν τελείωσε ὁ τελευταῖος διηγητής, ἔπεσε βαρεὶα σιωπὴ. Ἡ σάλλα δὲν φωτιζόταν παρὰ μόνον ἀπὸ τὴ λάμψι τοῦ ἀναμμένου τζακιῦ πού ἔριχνε κοκκινωπὲς φαντασματικές σὲ ὅσους κάθονταν μπροστὰ του καί ἄφανε τὴν ὑπόλοιπη σάλλα βυθισμένη σὲ σκοτάδι. Οἱ ξέ-

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΩΝ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ ΤΟΛΣΤΟΗ

νοὶ εἶχαν ὅλοι τίς ματιές τους καρφωμένες στὴ φωτιά καί παρακολουθοῦσαν τὸ παιχνίδι τῆς κί' ἐννοῶσαν ἕναν ἀπροσδιόριστο φόβο νὰ σφίγγει τὴν καρδιά τους. Ἐξαφνὰ μέσ' στὴ γενικὴ πηγὴ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ μαρκήσιου ντ' Ὑρφέ, ἐνὸς γηραιοῦ Γάλλου εὐγενούς, πού ἦταν γνωστὸς κί' ἀγαπητὸς σὲ ὅλους γιὰ τὸ νεανικὸ του κέφι καί γιὰ τὴν ἐξυπνάδα καί τὴ μέγιστοί του.

— Ἡ ἱστορίε σας, κύριοι μου, εἶπε, εἶνε βέβαια ἀσυνήθιστες καί πολὺ ἀλλόκοτες. Κατὰ τὴ δική μου ὁμολογία, τοὺς λείπει τὸ κυριώτερο: Ἡ ἀτομικὴ σας συμμετοχή. Δὲν ἔκρινε κανένας ἀπὸ σᾶς νὰ λέη ὅτι εἶδε μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια τὰ ὑπερφυσικά φαινόμενα, τὰ ὁποῖα μᾶς διη-

ΕΝΑΣ ΝΕΚΡΟΣ 3.500 ΕΤΩΝ !...

Ἡ μοῦμα τοῦ Φαραὼ τῆς Αἰγύπτου Ραμσή Β', ὁ ὁποῖος ἔζησε περίπου στὰ 1.400 π. Χ.

περιστατικό, μὰ, ἀκόμα χειρότερο, ἤμουν ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα πρόσωπα τοῦ δράματος. Παρ' ὅλο ὅμως πού κί' ἡ ἀνάμνησις ἀκόμα αὐτοῦ τοῦ πράγματος μοῦ προέβει μεγάλη παραχρή, ὥστόσο θὰ σᾶς τὸ διηγηθῶ, ἂν βέβαια δώσουν τὴν συγκατάθεσί τους ἡ εὐγενικὰ μὲς οἰκοδόμοινα καί ἡ χαριτωμένες κυρίες.

— Ὅλες ἡ κυρίες ἔδωσαν πρόθυμα τὴν ἀδεία τους. Ἡ πὺ νέες ἔρριξαν μερικὲς φοβισμένες ματιές πρὸς τὰ πελώρια παρὰθυρα τῆς σάλλας, ἀπ' ὅπου τὸ φεγγάρι σκορποῦσε τὸ μελιχρὸ του φῶς, σὰν νὰ φοβόντουσαν μήπως δοῦν νὰ ξεπροβάλλη κανένα ὑπερφυσικὸ πλάσμα. Μολταῦτα ἡ περιέργεια ὑπερνίκησε τὸν φόβο τους, ὁ κύκλος γύρω ἀπὸ τὸν διηγητὴ ἔγινε στενότερος καί ὅλοι προσήλυσαν τὰ μάτια τους ἐπάνω του. Ὁ μαρκήσιος πῆρε μιὰ πρέζα ταμπάκο ἀπὸ τὴν ἀσημένια ταμπάκερα του, τὴν ἐρροῦφηξε ἀρχὰ κί' ἄρχισε:

— Προσὺ ἀρχίσω, κυρίες μου, πρέμει πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμη, πού κατὰ τὸ διάστημα τῆς διηγησέως μου θὰ κάνω λόγο καί γιὰ αἰσθηματολογίες, γιὰ πράγματα δηλαδὴ τὰ ὅποια δὲν ταυρίζουν νὰ γβαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα ἐνὸς ἀνθρώπου τῆς ἡλικίας μου. Ὡστόσο εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἀναφέρω καί τὰ ζητήματα πού ἀπασχολοῦσαν τότε τὴν καρδιά μου, ὅμ' ἢ ἄλλον λόγο, ἀλλὰ γιὰ νὰ εἶνε πὺ πιστὴ ἡ διήγησίς μου. Ἀλλ' ὥστε πρέμει κανεὶς νὰ συγχωρή τοὺς γέροντας, ἂν καμμιὰ φορὰ ξεχνοῦν τὴν ἡλικία τους καί δὲν φταίει κανένας ἄλλος, κυρίες μου, ἀπὸ σᾶς τίς ἰδιότητες, ἂν τυχαίνει, ὅταν βρίσκονται στὴ συντροφιά σας, νὰ αἰσθάνονται τὸν ἐαυτό μου νέο. Ὡςτις λοιπὸν, χωρίς πολλές περιστροφές θὰ σᾶς ὁμολογήσω ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1769 ἤμουν τρελὰ ἐρωτευμένος μέ τὴ σαγηνευτικὴ δούκισσα ντὲ Γραμόνν. Τὸ πάθος μου γι' αὐτὴν, τὸ ὁποῖο τότε θεωροῦσα γιὰ τὸ μεγαλύτερο καί δυνατώτερο τῆς ζωῆς μου, μ' ἔκανε νὰ μὴ βρίσκω οὔτε μέρα, οὔτε νύχτα ἡσυχία. Ἐξ ἄλλου, ἡ δούκισσα, ὅπως ἡ περισσότερες ἀπὸ τίς ὥραιες ὁμορφές τῆς, μέ τὴ φιλαρκεσία τῆς καί τίς ἰδιοτροπίες, ἔκανε τὰ μαρτύριά μου ἀκόμα μεγαλότερα. Ὡςτις συνέβη, ὥστε μιὰ μέρα, σὲ μιὰ στιγμή ἀγανακτήσεως ἐναντίον τῆς γυναίκας αὐτῆς πού μ' ἔκανε τόσο πολὺ νὰ ὑποφέρω, ν' ἀποφασίσω νὰ ζητήσω νὰ μοῦ ἀνατεθῇ μιὰ διπλωματικὴ ἀποστολὴ γιὰ τὸ ἐξωτερικόν. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἄργησε νὰ γίνη, κί' ἔτσι ἀνέλαβα μιὰ ἀποστολὴ γιὰ τὸν ἡγεμόνα τῆς Μολδοβλαχίας, πού τὴν ἐποχὴ ἐκείνην βρισκόταν σὲ διαπραγματεύσεις μέ τὴ Γαλλικὴ Κυβέρνησι: γιὰ ζητήματα πού εἶχαν μεγάλη σπουδαίότητα γιὰ τὴ Γαλλία.

Τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεώς μου πῆγα ν' ἀποχαιρετήσω τὴ δούκισσα. Μὲ δέχθηκε τελείως διαφορετικὰ ἀπ' ὅτι συνήθως. Τὸ συνηθισμένο εἰρωνικό της χαμόγελο εἶχε ἐξαφανισθεῖ ἀπὸ τὰ γέλια τῆς, ἡ φωνὴ τῆς δὲν ἦταν πειὰ σαρκαστικὴ καί σὲ πὺ ἴσως τῆς ἦταν ζωγραφισμένη μεγάλη παραχρή καί λύπη.

— Κόμη, μοῦ εἶπε, φέρεσθε πολὺ ἀσυλλόγιστα. Αὐτὸ πού κάνετε δὲν ἔπρεπε νὰ γίνη. Ἀλλὰ σᾶς γνωρίζω καλὰ καί ξέρω ὅτι τίποτε δὲν θὰ σᾶς ἔκανε ν' ἀλλάξετε μιὰ ἀπόφασί σας,

ὅταν τὴν ἔχετε ἤδη πάρει. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο δὲν θὰ σᾶς ζητήσω παρὰ μόνον γιὰ νὰ βρῶ τὸν σκύλο τοῦ Ἀλῆ μπέη καί νὰ τοῦ κόψω τὸ κεφάλι. (Ὁ Ἀλῆ μπέης ἦταν ἕνας αἰμοδόρος Τούρκος ληστής πού εἶχε κάνει μεγάλα κακά σ' ἐκείνη τὴν περιοχὴ). Δέκα μέρες νὰ μέ περιμένετε νὰ γυρίσω. Ἄν ὅμως περάσει ἡ δεκάτῃ ἡμέρα καί δὲν ἔχω ἀκόμα γυρίσει, τότε ἐτοιμάστε τὰ κόλλυβά μου, ψάψτε ἕνα μνημόσυνο γιὰ τὴν ψυχὴ μου καί βάλετε τὰ μαῦρα, γιατί, νὰ τὸ ξέρετε, θὰ εἶμαι σκοτωμένος. Ἄν ὅμως, πρέμει ὁ γέρο-Γκόρσας μέ ὑπόκοψη φωνή, ἂν τύχει (πού ὁ Θεὸς νὰ σᾶς φυλάξῃ ἀπὸ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα) καί γυρίσω πίσω ὕστερα ἀπὸ τὴ δεκάτῃ ἡμέρα, τότε σᾶς ἐξορκίζω σὲ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ σώσετε τὴ ζωὴ σας καί τὴν ψυχὴ σας, μὴ μ' ἀρίνετε νὰ μπῶ μέσα σὲ σπῆτι σας. Καί σᾶς προτάζω νὰ ξεχάσετε πὺς εἶμαι ὁ πατέρας σας καί νὰ καρφώσετε στὴν καρδιά μου μιὰ μωτερὴ ξύλινη σφήνα, ὅτι δηποτε κί' ἂν κάνω ἢ κί' ἂν πῶ. Γιατί, πρέμει νὰ ξέρετε, ὅτι ἐκεῖνος πού θὰ γυρίσῃ πίσω ὅταν θὰ ἔχουν περάσει ἡ δέκα ἡμέρες, δὲν θὰ εἶμαι πειὰ ἐγώ, ἀλλ' ἕνας καταραμένος Βουρδάλακ, πού θὰ θέλῃ νὰ ρουφήξῃ τὸ αἷμα σας».

Ἐβδω, κυρίες μου, πρέμει νὰ διακόψω τὴ διήγησί μου καί νὰ σᾶς ἐξηγήσω ὅτι οἱ Βουρδάλακοι, οἱ βουκόλακες σύμφωνα μέ τὴν πρόληψι τοῦ τόπου ἐκείνου, δὲν εἶνε παρὰ οἱ ἴδιοι οἱ πεθαμένοι ὁλόσωμοι πού βγαίνουν ἀπὸ τοὺς τάφους τους καί πίνουν τὸ

λοιπὸν ἐγνώριζα ἀρκετὰ καλὰ τὰ σερίδια, ὥστε νὰ μπορῶ νὰ συνεννοῦμαι σ' αὐτὴ τὴν γλῶσσα, ὅταν μιὰ μέρα ἔφτασα σ' ἕνα χωριουδάκι τῆς Σερβίας, πού τ' ὄνομά του δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει. Ὅταν ἔφτασα σὲ σπῆτι, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ φιλοξενηθῶ γιὰ ἐκείνη τὴ βραδυὰ, παρατήρησα ὅτι ὁ ἀφέντης τοῦ σπιτιοῦ κί' ἡ οἰκογένειά του βρίσκονταν σὲ ἐξαιρετικὴ παραχρή καί ὀλῆψι. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μοῦ φάνηκε πολὺ παράξενο, γιατί ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦταν Κυριακὴ, μιὰ μέρα δηλαδὴ πού οἱ Σέρβοι τὴν περνοῦν ὁλόκληρη μέ διασκεδάσεις, χοροὺς, σκοποβολὴ κτλ. Σκέφθηκα ὅτι ἡ μεταλλογία τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν θὰ εἶχε γιὰ ἀφορμὴ κανένα πρόσφατο πένθος καί γι' αὐτὸ καθόντουσαν ὅλοι μαζεμένοι σὲ σπῆτι μέ τὰ κεφάλια σκυφτά καί τὰ χεῖρα σταυρωμένα, ἀντὶ νὰ βρῶν ἔξω καί νὰ λάβουν μέρος στὴ γενικὴ διασκέδασι. Ἦμουν ἑτοιμὸς λοιπὸν ν' ἐνέβω πάλι σ' ἄλλο γιὰ μὴ ὅταν ἔξωφθα ἕνας μεγαλόσωμος ἄνθρωπος καμμιὰ τριανταριά χρόνων μέ ἐπιβλητικὸ παρυσιαστικὸ καί ἄδρα χαρακτηριστικὸ, σηκώθηκε καί προχώρησε πρὸς τὸ μέρος μου.

— Πέρασε σὲ πτωχικὸ μου, ξένη, εἶπε, πιάνοντάς με ἀπὸ τὸ χεῖρ καί μὴ σὲ τρομάξει ἡ ὀλῆψι μας. Θὰ νοιώσης καί σὺ ὅταν μάθεις ποῖα εἶνε ἡ ἀφορμὴ τῆς.

Καί μοῦ διηγήθηκε ὅτι ὁ πατέρας του, ὁ γέρο-Γκόρσας, ἕνας ἄνθρωπος πού στὰ νεῖατά του ἦταν ἀπὸ τοὺς πὺ ὀνομαστοὺς παλληκαράδες, καί τώρα ἀκόμα δὲν μποροῦσε νὰ βοῇ ἡσυχία, σηκώθηκε ἕνα πρῶτὸ ἀπὸ τὸν τοῖχο τὸ του καί ξεκρέμασε ἀπὸ τὸν τοῖχο τὸ μακρὸ του Τούρκικο τουφέκι. Ὡςτις ὥρνα φώναξε τοὺς δύο του γιούς, τὸν

Γιῶργη καί τὸν Πέτρο, καί τοὺς εἶπε: «Παιδιά μου, ἐγὼ θὰ πάρω τὰ βουνὰ γιὰ νὰ βρῶ τὸν σκύλο τοῦ Ἀλῆ μπέη καί νὰ τοῦ κόψω τὸ κεφάλι. (Ὁ Ἀλῆ μπέης ἦταν ἕνας αἰμοδόρος Τούρκος ληστής πού εἶχε κάνει μεγάλα κακά σ' ἐκείνη τὴν περιοχὴ). Δέκα μέρες νὰ μέ περιμένετε νὰ γυρίσω. Ἄν ὅμως περάσει ἡ δεκάτῃ ἡμέρα καί δὲν ἔχω ἀκόμα γυρίσει, τότε ἐτοιμάστε τὰ κόλλυβά μου, ψάψτε ἕνα μνημόσυνο γιὰ τὴν ψυχὴ μου καί βάλετε τὰ μαῦρα, γιατί, νὰ τὸ ξέρετε, θὰ εἶμαι σκοτωμένος. Ἄν ὅμως, πρέμει ὁ γέρο-Γκόρσας μέ ὑπόκοψη φωνή, ἂν τύχει (πού ὁ Θεὸς νὰ σᾶς φυλάξῃ ἀπὸ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα) καί γυρίσω πίσω ὕστερα ἀπὸ τὴ δεκάτῃ ἡμέρα, τότε σᾶς ἐξορκίζω σὲ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ σώσετε τὴ ζωὴ σας καί τὴν ψυχὴ σας, μὴ μ' ἀρίνετε νὰ μπῶ μέσα σὲ σπῆτι σας. Καί σᾶς προτάζω νὰ ξεχάσετε πὺς εἶμαι ὁ πατέρας σας καί νὰ καρφώσετε στὴν καρδιά μου μιὰ μωτερὴ ξύλινη σφήνα, ὅτι δηποτε κί' ἂν κάνω ἢ κί' ἂν πῶ. Γιατί, πρέμει νὰ ξέρετε, ὅτι ἐκεῖνος πού θὰ γυρίσῃ πίσω ὅταν θὰ ἔχουν περάσει ἡ δέκα ἡμέρες, δὲν θὰ εἶμαι πειὰ ἐγώ, ἀλλ' ἕνας καταραμένος Βουρδάλακ, πού θὰ θέλῃ νὰ ρουφήξῃ τὸ αἷμα σας».

Ἐβδω, κυρίες μου, πρέμει νὰ διακόψω τὴ διήγησί μου καί νὰ σᾶς ἐξηγήσω ὅτι οἱ Βουρδάλακοι, οἱ βουκόλακες σύμφωνα μέ τὴν πρόληψι τοῦ τόπου ἐκείνου, δὲν εἶνε παρὰ οἱ ἴδιοι οἱ πεθαμένοι ὁλόσωμοι πού βγαίνουν ἀπὸ τοὺς τάφους τους καί πίνουν τὸ

ΕΝΑΣ ΝΕΚΡΟΣ 3.500 ΕΤΩΝ !...

Ἄλλη φωτογραφία τῆς μοῦμας Ραμσή τοῦ Β' ἀνφας.

αἷμα τῶν ζωντανῶν. Ἡ συνήθειές τους εἶνε ἡ ἴδιε μέ τῶν ἄλλων βουκόλακων, ἔχουν μόνον ἕνα ἰδίωμα νὰ τοὺς κάνη ἀκόμα πὺ ἐπικίνδυνους. Ὁ Βουρδάλακ, κυρίες μου, δείχνει ἰδιαίτερη προτίμησι νὰ ρουφήξῃ τὸ αἷμα τῶν στενότερων συγγενῶν του καί τῶν καλύτερων του φίλων. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ μετὰ τὸν θάνατό τους γίνονται ἐπίσης Βουρδάλακοι, ἔτσι ὥστε στὴ Βοσνία καί στὴν Ἑρζεγοβίνη ὑπάρχουν ὁλόκληρα χωριά πού οἱ κάτοικοι πού εἶνε Βουρδάλακοι. Οἱ Αὐστριακοὶ αὐτοκράτορες ἀνέθεσαν ἐπαινετικὰς ἐπιστημονικὰς ἀποστολὰς νὰ ἐξακριβώσουν τὸ ἀνατριχιαστικὸ αὐτὸ φαινόμενο. Πραγματικῶς στὰ χωριά πού ἐθρυνεῖτο ὅτι ἐγύριζαν οἱ Βουρδάλακοι, ἔγιναν ἔρευνες. Ἀνοῖξαν τοὺς τάφους καί βόηκαν μέσα τὰ πτώματα, πού τὰ ἐντόσθια τους ἦσαν ὅλα γεμάτα φρέσκο καί κατακόκκινο αἷμα. Τοὺς καρφώσαν τὴν καρδιά καί ὕστερα τὰ ἔκαψαν στὶς δημόσιες πλατεῖες. Πρόσωπα ἀξιώσιστα πού ἦσαν παρόντα κατὰ τίς ἐκτελέσεις αὐτές, βεβαιώνουν ὅτι ἀκούσαν τοὺς νεκροὺς νὰ βογγοῦν, ὅταν ὁ δημῶς τοὺς κάρφωνε τὴν καρδιά. Ἐχουν κρατηθεῖ ἔνορκες καταθέσεις τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἐπικυρωμένες μέ τὴν ὑπογραφή τους καί μέ τὴν ἐπίσημη σφραγίδα. Ἡ καταθέσεις αὐτές βεβαιώνονται φυλαγμένες στὰ ἀρχεῖα καί ὅποιος ἔχει τὴν περιέργεια μπορεῖ νὰ πᾶ καί νὰ τίς διαβάσῃ.

Ἐχοντας ὅλα αὐτὰ ὅπ' ὄψιν σας, κυρίες μου, μπορεῖτε νὰ ἀντιληφθεῖτε τί ἐντύπωσι ἔκαναν τὰ λόγια τοῦ

γέρο-Γκόρσας στὰ παιδιά του. Ὡςτις καί οἱ δύο στὰ πόδια του καί τὸν παρακάλεσαν, τὸν ἰκέτευσαν μέ τὰ δάκρυα στὰ μάτια νὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ πάνε ἐκεῖνοι στὰ βουνὰ ἀντὶ γι' αὐτόν. Ἐκεῖνος ὅμως ἀντὶ γιὰ ἄλλη ἀπάντησι τοὺς ἔστριψε τὴ ράχη καί ἀπομακρόνηκε, σιγανωτραγουδώντας ἕνα λαλὸ πολεμικὸ τραγούδι.

Τὴν ἡμέρα λοιπὸν πού ἔφτασα ἐγὼ στὸ χωριό, ἔκλεινε ἡ προεσμία πού εἶχε ὀρίσει ὁ γέρο-Γκόρσας γιὰ τὸ γυρισμὸ του καί ἡ παραχρὴ τῶν παιδιῶν του ἦταν πολὺ φυσικὴ καί δικαιολογημένη. Φαίνονταν ὅλοι τους καλεῖ καί τίμιοι ἄνθρωποι, ὁ Γιῶργης, ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς δύο γιούς, ἕνας ψηλὸς ἄνδρας μέ ἀρρενωπὰ χαρακτηριστικά, ἔδινε τὴν ἐντύπωσι ἐνὸς σοδαροῦ καί ἀποφασιστικοῦ ἀνθρώπου.

Ἦταν παρατραμμένος καί εἶχε καί δύο παιδιά. Στὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ μικρότερου ἀδελφοῦ του, τοῦ Πέτρου, ἐνὸς ὁμορφου παλληκαριοῦ δεκαοχτὸν χρόνων, ἦταν ζωγραφισμένη περισσώτερη γλῶσσα καί καλωσύνη. Ἦταν ὁ ἀγαπημένος τῆς μικρότερης ἀδελφῆς τους, τῆς Τζένκας, πού πραγματικὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὴ χαρακτηρίσῃ ὡς τὸν τέλειο τύπο τῆς σλαβικῆς καλλονῆς. Ἐκτός ὅμως ἀπὸ τὴν ἀνεμφισθητὴ καλλονὴ τῆς, ἡ Τζένκα εἶχε καί κάτι ἄλλο πού μ' ἔκανε ἀπὸ τὴν πρῶτῃ στιγμὴ νὰ σταθῶ κατάπληκτος μπροστὰ τῆς. Εἶχε μιὰ περίεργη ὁμοιότητα μέ τὴν δούκισσα ντὲ Γραμόνν. Καί κυρίως εἶχε τὴν ἴδια χαρακτηριστικὴ γραμμὴ στὸ μέτωπο, μιὰ γραμμὴ πού μόνον σ' αὐτοὺς τοὺς δύο ἀνθρώπους ἔχω παρατηρήσει. Ἐκ πρώτης ὄψεως, αὐτὴ ἡ γραμμὴ μποροῦσε ἴσως νὰ φαίνεσθαι ἀσχημὴ, μὰ ὅταν τὴν παρατηροῦσε κανεὶς περισσότερη ὥρα, εὕρισκε πὺς εἶνε ἕνα ἰδιαιτέρο θέληγτρο στὸ πρόσωπο.

Ἦταν ἡ ὁμοιότης αὐτὴ πού μοῦ προσέζησε τέτοιαν ἐντύπωσι ἡ ἦταν ἡ νεαρὴ μου ἡλικία πού μ' ἔκανε νὰ ἀνακαλύπτω ἀσυνήθιστα θέληγτρα σὲ παρυσιαστικὸ καί στὴν ὀμίλι τῆς Τζένκας.

Δὲν ἔξεω. Τὸ μόνο βέβαιον εἶνε πὺς μόλις ἀλλάξα μαζὺ τῆς δύο τοῖς κουβέντες, ἐνοιώσα μιὰ ἀκαταμάχητη συμπάθεια γιὰ τὴ χωριαιοπούλα αὐτὴ, μιὰ συμπάθεια πού δὲν ἦτο ἄλλο, ἂν ἔμενα περισσότερον καιρὸ σ' ἐκεῖνο τὸ χωριό, δὲν θ' ἄργουσε νὰ μεταβληθῇ σὲ πολὺ τομπερότερο αἶσθημα.

Εἴμαστε ὅλοι καθισμένοι γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι: ὅπου βρίσκονταν ἀκουμπισμένο ἕνα κανάκι μέ γάλα. Ἡ Τζένκα ἔγνεθε, ἡ νύφη τῆς ἐτοίμαζε τὸ βράδυ τὸ φαγητό. Τὰ παιδιά ἐπαίζαν στὴν ἄμμο, ἀπὸστὰ μας. Ὁ Γιῶργης γυρᾶσε τὸ γαλακτάνι του, σφουρίζοντας μέ προσποιητὴ ἀδιαφορία. Ὁ Πέτρος πάλι καθόταν μέ τοὺς ἀγκῶνας στηριγμένος σὲ τραπέζι: καί τὸ πρόσωπο στὰ χεῖρα. Ἦταν ἀμύλητος καί δὲν ξεκολλοῦσε τὴ ματιά του ἀπὸ τὸ δρόμο.

Ἐγὼ ἐνοιώθα κάτι νὰ μοῦ σφίγγει τὴν καρδιά μου, κυττάζοντας ὅλα αὐτὰ τὰ ὀλῆμῖνα πρόσωπα. Καθόμουν καί ἐκτόμαζα τὰ σύννεφα πού στεφανωναν τὴ χρυσωμένη δόσι καί τὸ μοναστήρι πού ἀσπρολογουσε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δέντρα τοῦ γειτονικοῦ δάσους. (Ἀκολουθεῖ).

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΟΥ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

(Από τα κατορθώματα του περιφήμου άριστοκράτου λωποδύτου)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Ο δούξ περίμενε άλλες δυο μέρες ακόμα πριν ανακοινώσει στους δικούς του εκείνο το οποίο αποκαλούσε αδεύτερο μέρος του σχεδίου του. Τέλος τους συγκέντρωσε όλους και είπε τα εξής:

— Όλες αυτές η ιστορίες μου κάνουν το μεγαλύτερο κακό. Η πάλη την οποία έχω αναλάβει εναντίον του 'Αρσέν Λουπέν μ' εξαντλεί. Θέλω να ξεμπερδεύω μαζί του όπωςδήποτε... Γι' αυτό όμως δεν υπάρχει παρά ένας τρόπος...

Στο σημείο αυτό, ο δούξ στάθηκε λίγο κι έπειτα εξακολούθησε, απευθυνόμενος προς την κόρη του:

— Αντζέλικα, εσύ θα με σώσεις απ' όλη αυτά... Θα με σώσεις με το να δεχθείς να γίνης σύζυγος ενός από τους τρεις εξαδέλφους σου... Πριν περάσει ένας μήνας, πρέπει να διαλέξεις μεταξύ του Μουσσού, του Κάρος ή του ντ' Αμπουάζ. Η εκλογή σου εινε ελεύθερη... Μπορείς ν' αποφασίσεις...

Επί τέσσερες ημέρες στη σειρά η Αντζέλικα εκκλινε κι έκτεσε τον πατέρα της... Μα του κακού... Καταλάβαινε καλά κι' η ίδια πως ήταν άδυσώπητος κι' ότι έπρεπε στο τέλος να υποταχθή στη θέλησή του...

Έτσι, έπειτα από δεκαπέντε μέρες, αναγκάστηκε να δεχτεί.

— Δέχομαι, είπε στον πατέρα της, με την εκλογή θά την κάνετε εσείς... Έχω δεν αγαπάω κανένα από τους τρεις κι' οποιονδήποτε κι αν πάρω, θα γίνω εξίσου δυστυχισμένη...

Μα ο δούξ δεν το δέχτηκε αυτό κι' εξανήκε την κόρη του να κάνει μόνη της την εκλογή της... Τότε η Αντζέλικα αναγκάστηκε να διαλέξει τον ντ' Αμπουάζ, ο οποίος ήταν ο πιο πλούσιος κι' από τους τρεις.

Αμέσως η αναγγελία των αρραβώνων δημοσιεύτηκε στις εφημερίδες, μα από την ημέρα εκείνη η επίθεσις γύρω από τον πύργο διπλασιάστηκε.

Ο δούξ άνησυχούσε προμερά από τη σιωπή του Λουπέν. Φοβόταν μήπως ο τρομερός αυτός έχθρος του έτοιμαζε κανένα αποφασιστικό χτύπημα, γι' αυτό να ματαιώσει την τελευταία στιγμή το γάμο...

Ωστόσο δεν συνέβη τίποτε ούτε κατά την προπαγάνδα, ούτε κατά την παραμονή, ούτε κατά την ημέρα του γάμου...

Ο γάμος έγινε στο Δημαρχείο και στην εκκλησία, χωρίς να συμβή τίποτε το έκτακτο και έτσι όλα τελείωσαν.

Μονάχα τότε ο δούξ άναπνευσε ελεύθερα...

Παρ' όλη τη θλίψη της κυρίας του, παρ' όλη τη σιωπή του γαμπρού του, τον οποίο η σάσις της σύζυγου του στενοχωρούσε κάπως, έτριβε τα χέρια του ευχαριστημένος, σαν να είχε καταγάγει μία μεγάλη νίκη.

— Κατεβάστε την κρεμαστή γέφυρα, διάταξε τον Υάνινο, κι' αφήστε τον...

στε όλον τον κόσμο να μπη μέσα στον πύργο. Δεν έχουμε πει να φοβηθούμε τίποτε απ' αυτόν τον άθλιο...

Μετά το γεύμα, μοίρασε κρασί στους χωρικούς που είχαν πάει για να υποβάλουν τα σχέδια τους και τα συγχαρητήριά τους και τσούγκρισε το ποτήρι του μαζί τους.

Έπειτα κουρασμένος πειά από την τόση κίνηση, διευθύνθηκε προς το δωμάτιο του για ν' αναπαυθί λίγο...

Μα καθώς έμπηκε στην Αίθουσα των Σωματοφύλων, στάθηκε κατάπληκτος και φώναξε:

— Μα τί κάνεις αυτός ντ' Αμπουάζ;... Τί είδους άστείο είν' αυτό; 'Ο ντ' Αμπουάζ στεκόταν έρθιος, με ρούχα Βρεττόνου φαρά, ακάθαρτα.

— Ο ντ' Αμπουάζ, έπαινε τον πατέρα της, με ρούχα Βρεττόνου φαρά, ακάθαρτα.

— Ο δούξ είχε μείνει άφωνος κι' εξέταζε επί πολλή ώρα με μάτια γεμάτα έκπληξη και τρόμο αυτό το πρόσωπο που τό ξέρε και που ήταν πνυούς συγχρόνως μέσα του αναμνήσεις πολλο μακρυνές.

— Έπειτα, διευθύνθηκε ε' α' ο' ντ' Αμπουάζ, προς ένα παρθένο που έβλεπε στο προσώπιο του πύργου και φώναζε:

— Αντζέλικα!

— Τί είνε, πατέρα μου; του φώναζε από κάτω η νέα.

— Ποι' είνε ο σύζυγός σου;

— Εδώ, πατέρα μου, άπάντησε η Αντζέλικα, δείχνοντας του τον ντ' Αμπουάζ, ο οποίος έκάνιζε και διάβαζε καθισμένος σε λίγη απόσταση απ' αυτόν.

Ο δούξ κλονίστηκε κι' έπεσε σε μία πολτόνα, νοιώθοντας ένα ρίγος τρόμου να του περνάει όλο το κορμί...

— Ω! τραβίστε. Καταλαβαίνω πως θα τρελλαθώ!

Μα ο άνθρωπος που φορούσε τα φαρδιά ρούχα τον πλησίασε και, γονατίζοντας μπροστά του, είπε:

— Κυριότ'χε με, θείε μου!... Μ' άναγωνίζετε, δεν είν' έτσι; Είμ' εγώ ο άνεπιός σας, αυτός που έπαίξε άλλοτε εδώ και τον οποίο ονομάζατε 'Ιακωβάκη... Θυμηθήτε... Νά, δέστε αυτή την ουλή...

— Ναι... ναι... τραβίστε ο δούξ. Σ' άναγωνίζετε, δεν είν' έτσι; Είμ' εγώ ο άνεπιός σας, αυτός που έπαίξε άλλοτε εδώ και τον οποίο ονομάζατε 'Ιακωβάκη... Θυμηθήτε... Νά, δέστε αυτή την ουλή...

— Ναι... ναι... τραβίστε ο δούξ. Σ' άναγωνίζετε, δεν είν' έτσι; Είμ' εγώ ο άνεπιός σας, αυτός που έπαίξε άλλοτε εδώ και τον οποίο ονομάζατε 'Ιακωβάκη... Θυμηθήτε... Νά, δέστε αυτή την ουλή...

— Ναι... ναι... τραβίστε ο δούξ. Σ' άναγωνίζετε, δεν είν' έτσι; Είμ' εγώ ο άνεπιός σας, αυτός που έπαίξε άλλοτε εδώ και τον οποίο ονομάζατε 'Ιακωβάκη... Θυμηθήτε... Νά, δέστε αυτή την ουλή...

— Ναι... ναι... τραβίστε ο δούξ. Σ' άναγωνίζετε, δεν είν' έτσι; Είμ' εγώ ο άνεπιός σας, αυτός που έπαίξε άλλοτε εδώ και τον οποίο ονομάζατε 'Ιακωβάκη... Θυμηθήτε... Νά, δέστε αυτή την ουλή...

— Ναι... ναι... τραβίστε ο δούξ. Σ' άναγωνίζετε, δεν είν' έτσι; Είμ' εγώ ο άνεπιός σας, αυτός που έπαίξε άλλοτε εδώ και τον οποίο ονομάζατε 'Ιακωβάκη... Θυμηθήτε... Νά, δέστε αυτή την ουλή...

— Ναι... ναι... τραβίστε ο δούξ. Σ' άναγωνίζετε, δεν είν' έτσι; Είμ' εγώ ο άνεπιός σας, αυτός που έπαίξε άλλοτε εδώ και τον οποίο ονομάζατε 'Ιακωβάκη... Θυμηθήτε... Νά, δέστε αυτή την ουλή...

— Ναι... ναι... τραβίστε ο δούξ. Σ' άναγωνίζετε, δεν είν' έτσι; Είμ' εγώ ο άνεπιός σας, αυτός που έπαίξε άλλοτε εδώ και τον οποίο ονομάζατε 'Ιακωβάκη... Θυμηθήτε... Νά, δέστε αυτή την ουλή...

άναγωνίζω. Είσαι εσύ, Ζάκ. Μα ο άλλος;

— Και όμως όχι! είπες. Δεν είνε δυνατόν... Έβγήγής... Δεν καταλαβαίνω... Δεν θέλω να καταλάβω...

Έπακολούθησε σιωπή, κατά τη διάρκεια της οποίας ο νεοφερμένος ντ' Αμπουάζ έκλεισε το παράθυρο και την πόρτα που έπικοινωνούσε με το διπλανό σαλόνι.

Έπειτα πλησίασε το γέρο εύγενή, τον άγγιξε ελαφρά στον ώμο σαν να ήθελε να τον βγάλει από τη βύθιά του και, χωρίς προλόγους, άρχισε να λέη τα εξής:

— Θά θυμάστε, θείε μου, ότι έγκατέλειπα τη Γαλλία πρό δεκαπέντε χρόνων μετά την άνοησι της 'Αντζέλικας να γίνη σύζυγός μου. Δουπόν, πρό τεσσάρων χρόνων, κατά το ενδέκατο έτος της αυτοεξορίας μου και της έγκαταστασεώς μου στο Νότιο Άλγέριο, έκανα τη γνωριμία, κατά τη διάρκεια μιας κυνηγετικής έκδρομής που είχε οργανώσει κάποιος ισχυρός ίθαγενής φύλαρχος, ενός άτόμου, του οποίου τα τέληγτρα, η πρωτοφανής επιδεξιότης, το μεγάλο θάρρος, το ειρωνικό και βαθύ πνεύμα με γοήτευσαν στο μεγαλύτερο βαθμό. Το άτομο αυτό ονομαζόταν κόμης ντ' Αντρεζύ.

Ο 'Αντρεζύ έμεινε έξη βδομάδες κοντά μου. Όταν έφυγε, έληλο γραφούσαμε συχνά και ταχτικά. Συγχρόνως διάβαζα σχεδόν κάθε μέρα τ' όνομά του στις εφημερίδες, στην κοσμική στήλη και στα σπόρτ. Μου είχε υποσχεθεί πως θα ξαναρχόταν κοντά μου κι' έτοιμαζόμουν να τον δεχθώ, όταν, ένα βράδυ, πρό τριών μηνών, οι δύο 'Αραβές υπηρέτες που με συνόδευαν, ρίχτηκαν επάνω μου, με έβασαν και με ώδηγησαν, έπειτα από μία μεγάλη πορεία έφτά ήμερονυχτίων μέσ' από έρήμους, σε μια άκρη, όπου τους περίμεναν πέντε άνδρες. Αμέσως με έπιβίβαν σ' ένα μικρό γιωτ άτμοκίνητο που ύψωσε την άγκυρά του, χωρίς να χάνη ούτε στιγμή...

— Ο 'Αντρεζύ έμεινε έξη βδομάδες κοντά μου. Όταν έφυγε, έληλο γραφούσαμε συχνά και ταχτικά. Συγχρόνως διάβαζα σχεδόν κάθε μέρα τ' όνομά του στις εφημερίδες, στην κοσμική στήλη και στα σπόρτ. Μου είχε υποσχεθεί πως θα ξαναρχόταν κοντά μου κι' έτοιμαζόμουν να τον δεχθώ, όταν, ένα βράδυ, πρό τριών μηνών, οι δύο 'Αραβές υπηρέτες που με συνόδευαν, ρίχτηκαν επάνω μου, με έβασαν και με ώδηγησαν, έπειτα από μία μεγάλη πορεία έφτά ήμερονυχτίων μέσ' από έρήμους, σε μια άκρη, όπου τους περίμεναν πέντε άνδρες. Αμέσως με έπιβίβαν σ' ένα μικρό γιωτ άτμοκίνητο που ύψωσε την άγκυρά του, χωρίς να χάνη ούτε στιγμή...

— Ο 'Αντρεζύ έμεινε έξη βδομάδες κοντά μου. Όταν έφυγε, έληλο γραφούσαμε συχνά και ταχτικά. Συγχρόνως διάβαζα σχεδόν κάθε μέρα τ' όνομά του στις εφημερίδες, στην κοσμική στήλη και στα σπόρτ. Μου είχε υποσχεθεί πως θα ξαναρχόταν κοντά μου κι' έτοιμαζόμουν να τον δεχθώ, όταν, ένα βράδυ, πρό τριών μηνών, οι δύο 'Αραβές υπηρέτες που με συνόδευαν, ρίχτηκαν επάνω μου, με έβασαν και με ώδηγησαν, έπειτα από μία μεγάλη πορεία έφτά ήμερονυχτίων μέσ' από έρήμους, σε μια άκρη, όπου τους περίμεναν πέντε άνδρες. Αμέσως με έπιβίβαν σ' ένα μικρό γιωτ άτμοκίνητο που ύψωσε την άγκυρά του, χωρίς να χάνη ούτε στιγμή...

— Ο 'Αντρεζύ έμεινε έξη βδομάδες κοντά μου. Όταν έφυγε, έληλο γραφούσαμε συχνά και ταχτικά. Συγχρόνως διάβαζα σχεδόν κάθε μέρα τ' όνομά του στις εφημερίδες, στην κοσμική στήλη και στα σπόρτ. Μου είχε υποσχεθεί πως θα ξαναρχόταν κοντά μου κι' έτοιμαζόμουν να τον δεχθώ, όταν, ένα βράδυ, πρό τριών μηνών, οι δύο 'Αραβές υπηρέτες που με συνόδευαν, ρίχτηκαν επάνω μου, με έβασαν και με ώδηγησαν, έπειτα από μία μεγάλη πορεία έφτά ήμερονυχτίων μέσ' από έρήμους, σε μια άκρη, όπου τους περίμεναν πέντε άνδρες. Αμέσως με έπιβίβαν σ' ένα μικρό γιωτ άτμοκίνητο που ύψωσε την άγκυρά του, χωρίς να χάνη ούτε στιγμή...

— Ο 'Αντρεζύ έμεινε έξη βδομάδες κοντά μου. Όταν έφυγε, έληλο γραφούσαμε συχνά και ταχτικά. Συγχρόνως διάβαζα σχεδόν κάθε μέρα τ' όνομά του στις εφημερίδες, στην κοσμική στήλη και στα σπόρτ. Μου είχε υποσχεθεί πως θα ξαναρχόταν κοντά μου κι' έτοιμαζόμουν να τον δεχθώ, όταν, ένα βράδυ, πρό τριών μηνών, οι δύο 'Αραβές υπηρέτες που με συνόδευαν, ρίχτηκαν επάνω μου, με έβασαν και με ώδηγησαν, έπειτα από μία μεγάλη πορεία έφτά ήμερονυχτίων μέσ' από έρήμους, σε μια άκρη, όπου τους περίμεναν πέντε άνδρες. Αμέσως με έπιβίβαν σ' ένα μικρό γιωτ άτμοκίνητο που ύψωσε την άγκυρά του, χωρίς να χάνη ούτε στιγμή...

— Ο 'Αντρεζύ έμεινε έξη βδομάδες κοντά μου. Όταν έφυγε, έληλο γραφούσαμε συχνά και ταχτικά. Συγχρόνως διάβαζα σχεδόν κάθε μέρα τ' όνομά του στις εφημερίδες, στην κοσμική στήλη και στα σπόρτ. Μου είχε υποσχεθεί πως θα ξαναρχόταν κοντά μου κι' έτοιμαζόμουν να τον δεχθώ, όταν, ένα βράδυ, πρό τριών μηνών, οι δύο 'Αραβές υπηρέτες που με συνόδευαν, ρίχτηκαν επάνω μου, με έβασαν και με ώδηγησαν, έπειτα από μία μεγάλη πορεία έφτά ήμερονυχτίων μέσ' από έρήμους, σε μια άκρη, όπου τους περίμεναν πέντε άνδρες. Αμέσως με έπιβίβαν σ' ένα μικρό γιωτ άτμοκίνητο που ύψωσε την άγκυρά του, χωρίς να χάνη ούτε στιγμή...

— Ο 'Αντρεζύ έμεινε έξη βδομάδες κοντά μου. Όταν έφυγε, έληλο γραφούσαμε συχνά και ταχτικά. Συγχρόνως διάβαζα σχεδόν κάθε μέρα τ' όνομά του στις εφημερίδες, στην κοσμική στήλη και στα σπόρτ. Μου είχε υποσχεθεί πως θα ξαναρχόταν κοντά μου κι' έτοιμαζόμουν να τον δεχθώ, όταν, ένα βράδυ, πρό τριών μηνών, οι δύο 'Αραβές υπηρέτες που με συνόδευαν, ρίχτηκαν επάνω μου, με έβασαν και με ώδηγησαν, έπειτα από μία μεγάλη πορεία έφτά ήμερονυχτίων μέσ' από έρήμους, σε μια άκρη, όπου τους περίμεναν πέντε άνδρες. Αμέσως με έπιβίβαν σ' ένα μικρό γιωτ άτμοκίνητο που ύψωσε την άγκυρά του, χωρίς να χάνη ούτε στιγμή...

— Ο 'Αντρεζύ έμεινε έξη βδομάδες κοντά μου. Όταν έφυγε, έληλο γραφούσαμε συχνά και ταχτικά. Συγχρόνως διάβαζα σχεδόν κάθε μέρα τ' όνομά του στις εφημερίδες, στην κοσμική στήλη και στα σπόρτ. Μου είχε υποσχεθεί πως θα ξαναρχόταν κοντά μου κι' έτοιμαζόμουν να τον δεχθώ, όταν, ένα βράδυ, πρό τριών μηνών, οι δύο 'Αραβές υπηρέτες που με συνόδευαν, ρίχτηκαν επάνω μου, με έβασαν και με ώδηγησαν, έπειτα από μία μεγάλη πορεία έφτά ήμερονυχτίων μέσ' από έρήμους, σε μια άκρη, όπου τους περίμεναν πέντε άνδρες. Αμέσως με έπιβίβαν σ' ένα μικρό γιωτ άτμοκίνητο που ύψωσε την άγκυρά του, χωρίς να χάνη ούτε στιγμή...

— Ο 'Αντρεζύ έμεινε έξη βδομάδες κοντά μου. Όταν έφυγε, έληλο γραφούσαμε συχνά και ταχτικά. Συγχρόνως διάβαζα σχεδόν κάθε μέρα τ' όνομά του στις εφημερίδες, στην κοσμική στήλη και στα σπόρτ. Μου είχε υποσχεθεί πως θα ξαναρχόταν κοντά μου κι' έτοιμαζόμουν να τον δεχθώ, όταν, ένα βράδυ, πρό τριών μηνών, οι δύο 'Αραβές υπηρέτες που με συνόδευαν, ρίχτηκαν επάνω μου, με έβασαν και με ώδηγησαν, έπειτα από μία μεγάλη πορεία έφτά ήμερονυχτίων μέσ' από έρήμους, σε μια άκρη, όπου τους περίμεναν πέντε άνδρες. Αμέσως με έπιβίβαν σ' ένα μικρό γιωτ άτμοκίνητο που ύψωσε την άγκυρά του, χωρίς να χάνη ούτε στιγμή...

— Ο 'Αντρεζύ έμεινε έξη βδομάδες κοντά μου. Όταν έφυγε, έληλο γραφούσαμε συχνά και ταχτικά. Συγχρόνως διάβαζα σχεδόν κάθε μέρα τ' όνομά του στις εφημερίδες, στην κοσμική στήλη και στα σπόρτ. Μου είχε υποσχεθεί πως θα ξαναρχόταν κοντά μου κι' έτοιμαζόμουν να τον δεχθώ, όταν, ένα βράδυ, πρό τριών μηνών, οι δύο 'Αραβές υπηρέτες που με συνόδευαν, ρίχτηκαν επάνω μου, με έβασαν και με ώδηγησαν, έπειτα από μία μεγάλη πορεία έφτά ήμερονυχτίων μέσ' από έρήμους, σε μια άκρη, όπου τους περίμεναν πέντε άνδρες. Αμέσως με έπιβίβαν σ' ένα μικρό γιωτ άτμοκίνητο που ύψωσε την άγκυρά του, χωρίς να χάνη ούτε στιγμή...

— Ο 'Αντρεζύ έμεινε έξη βδομάδες κοντά μου. Όταν έφυγε, έληλο γραφούσαμε συχνά και ταχτικά. Συγχρόνως διάβαζα σχεδόν κάθε μέρα τ' όνομά του στις εφημερίδες, στην κοσμική στήλη και στα σπόρτ. Μου είχε υποσχεθεί πως θα ξαναρχόταν κοντά μου κι' έτοιμαζόμουν να τον δεχθώ, όταν, ένα βράδυ, πρό τριών μηνών, οι δύο 'Αραβές υπηρέτες που με συνόδευαν, ρίχτηκαν επάνω μου, με έβασαν και με ώδηγησαν, έπειτα από μία μεγάλη πορεία έφτά ήμερονυχτίων μέσ' από έρήμους, σε μια άκρη, όπου τους περίμεναν πέντε άνδρες. Αμέσως με έπιβίβαν σ' ένα μικρό γιωτ άτμοκίνητο που ύψωσε την άγκυρά του, χωρίς να χάνη ούτε στιγμή...

— Ο 'Αντρεζύ έμεινε έξη βδομάδες κοντά μου. Όταν έφυγε, έληλο γραφούσαμε συχνά και ταχτικά. Συγχρόνως διάβαζα σχεδόν κάθε μέρα τ' όνομά του στις εφημερίδες, στην κοσμική στήλη και στα σπόρτ. Μου είχε υποσχεθεί πως θα ξαναρχόταν κοντά μου κι' έτοιμαζόμουν να τον δεχθώ, όταν, ένα βράδυ, πρό τριών μηνών, οι δύο 'Αραβές υπηρέτες που με συνόδευαν, ρίχτηκαν επάνω μου, με έβασαν και με ώδηγησαν, έπειτα από μία μεγάλη πορεία έφτά ήμερονυχτίων μέσ' από έρήμους, σε μια άκρη, όπου τους περίμεναν πέντε άνδρες. Αμέσως με έπιβίβαν σ' ένα μικρό γιωτ άτμοκίνητο που ύψωσε την άγκυρά του, χωρίς να χάνη ούτε στιγμή...

— Ο 'Αντρεζύ έμεινε έξη βδομάδες κοντά μου. Όταν έφυγε, έληλο γραφούσαμε συχνά και ταχτικά. Συγχρόνως διάβαζα σχεδόν κάθε μέρα τ' όνομά του στις εφημερίδες, στην κοσμική στήλη και στα σπόρτ. Μου είχε υποσχεθεί πως θα ξαναρχόταν κοντά μου κι' έτοιμαζόμουν να τον δεχθώ, όταν, ένα βράδυ, πρό τριών μηνών, οι δύο 'Αραβές υπηρέτες που με συνόδευαν, ρίχτηκαν επάνω μου, με έβασαν και με ώδηγησαν, έπειτα από μία μεγάλη πορεία έφτά ήμερονυχτίων μέσ' από έρήμους, σε μια άκρη, όπου τους περίμεναν πέντε άνδρες. Αμέσως με έπιβίβαν σ' ένα μικρό γιωτ άτμοκίνητο που ύψωσε την άγκυρά του, χωρίς να χάνη ούτε στιγμή...

— Ο 'Αντρεζύ έμεινε έξη βδομάδες κοντά μου. Όταν έφυγε, έληλο γραφούσαμε συχνά και ταχτικά. Συγχρόνως διάβαζα σχεδόν κάθε μέρα τ' όνομά του στις εφημερίδες, στην κοσμική στήλη και στα σπόρτ. Μου είχε υποσχεθεί πως θα ξαναρχόταν κοντά μου κι' έτοιμαζόμουν να τον δεχθώ, όταν, ένα βράδυ, πρό τριών μηνών, οι δύο 'Αραβές υπηρέτες που με συνόδευαν, ρίχτηκαν επάνω μου, με έβασαν και με ώδηγησαν, έπειτα από μία μεγάλη πορεία έφτά ήμερονυχτίων μέσ' από έρήμους, σε μια άκρη, όπου τους περίμεναν πέντε άνδρες. Αμέσως με έπιβίβαν σ' ένα μικρό γιωτ άτμοκίνητο που ύψωσε την άγκυρά του, χωρίς να χάνη ούτε στιγμή...

— Ο 'Αντρεζύ έμεινε έξη βδομάδες κοντά μου. Όταν έφυγε, έληλο γραφούσαμε συχνά και ταχτικά. Συγχρόνως διάβαζα σχεδόν κάθε μέρα τ' όνομά του στις εφημερίδες, στην κοσμική στήλη και στα σπόρτ. Μου είχε υποσχεθεί πως θα ξαναρχόταν κοντά μου κι' έτοιμαζόμουν να τον δεχθώ, όταν, ένα βράδυ, πρό τριών μηνών, οι δύο 'Αραβές υπηρέτες που με συνόδευαν, ρίχτηκαν επάνω μου, με έβασαν και με ώδηγησαν, έπειτα από μία μεγάλη πορεία έφτά ήμερονυχτίων μέσ' από έρήμους, σε μια άκρη, όπου τους περίμεναν πέντε άνδρες. Αμέσως με έπιβίβαν σ' ένα μικρό γιωτ άτμοκίνητο που ύψωσε την άγκυρά του, χωρίς να χάνη ούτε στιγμή...

...μια ποιο σκοπο με είχαν απαγάγει;... Καμία εννοείσιν οεν μπορούσε να με πληροφορήσει σχετικάς... με είχαν κλεισει μέσα σε μια στενή καμπίνα, που είχε ένα φανεστρινι σιοροφραχτο... Κάθε πρωί, απο μια θυρία, μου έμπάζαν στην καμπίνα μου δυο τρεις λιτρες φουά, μια απλάδα με φαί και μια μπουτίλια κρασί, και έπαιρναν τα υπολείμματα του φαγητού μου της προηγούμενης ημέρας.

Κάθε τόσο τη νύχτα, το γιωτ σταματούσε και άκουγα το θρόνο μιας βάρκας, η οποία απομακρυνόταν κι' έπειτα ξαναγύριζε, φορτωμένη προμήθειες χωρίς άλλο... Κατόπιν το γιωτ ξεκινούσε πάλι, χωρίς καμμία βία, σαν να ταξίδευαν μ' αυτό άριστοκράται, οι οποίοι δεν έπείγονται καθόλου. Καμμία φορά, άνεδοξάμενος σε μια καρέκλα, κυττάδα απο το φανεστρινι μου τη γραμμή των ακτών, μά ήσαν τόσο μακριά, ώστε δεν μπορούσα να ξεχωρίσω τίποτε...

Αυτό βόσπηζε βδομάδες όλόκληρες. Ένα πρωί της έννάτης ημέρας, βλέποντας ότι δεν ε'χαν κλεισει καλά τη θυρία απο την οποία μου έμπάζαν τις τροφές, την έσπρωξα. Η διπλανή στη δική μου καμπίνα ήταν άδεια εκείνη τη στιγμή. Έποφελήθηκα λοιπόν της ευκαιρίας και, άπλώνοντας το χέρι μου, άρπαξα μια λίμα για τα νύχια που βρισκόταν επάνω σε μια τουαλέτα...

Μετά δυο βδομάδες, εξαντλώντας όλη μου την ύπομονή, είχα κατορθώσει να λιμάρω τα κάγκελλα του φανεστρινιού της καμπίνας μου. Θα μπορούσα να δραπέτεύσω από και, μα, μολονότι είμαι καλός κολυμβητής, κουράζομαι πολύ γρήγορα. Έπρεπε λοιπόν να διαλέξω για να πραγματοποιήσω τη φυγή μου μία στιγμή που το γιωτ δεν θα ήταν πολύ μακριά από την ξηρά. Προχθές λοιπόν, καθώς έβγαζα απο το φανεστρινι τις άκτές, άναγνύοντα κατά το ήλιοβασιλευμα, από μακριά, τη σιλουέτα του πύργου σας με τους μυτερούς πυργίσκους του. Αυτό λοιπόν ήταν το τέρμα του μυστηριώδους και άναγκαστικού ταξιδιού μου;

Όλη τη νύχτα και όλη τη χθεσινή μέρα πλέαμε πολύ άνοιχτά. Τέλος σήμερα το πρωί πλησίασα κάπως. Έκρινε την ευκαιρία κατάλληλη για ν' αποδράσω, έφόσον άλλοστε πλέαμε κοντά σε ύφάλους, σ' ένα από τους οποίους, αν κουραζόμουν, θα μπορούσα να σκαρφαλώσω... Μά, ακριβώς τη στιγμή που ήμουν έτοιμος να φύγω, είδα πως το παραθυράκι, απο το οποίο μου έδωσαν την τροφή μου, είχε ξεθάσει πάλι να το κλείσουν καλά.. Το άνοιξα απο περιέργεια και είδα ένα μικρό άρμάρι, το οποίο κατόρθωσα ν' άνοιξω με το χέρι μου κι' απο το οποίο μόρρεσα κι' άρπαξα ένα μάτσο χαρτιά...

Είπα λέει κάποιον τραγουδι που τραγουδούν, την 'Ανοιξί, στην 'Ινδοκίνα.

Σ' αυτή τη μακρινή χώρα, ο έρχομός της 'Ανοιξίς γιορτάζεται με άφάνταστη μεγαλοπρέπεια και πρωτοφανή χαρά.

Δεκαπέντε μέρες πριν απο την ώρα της εορτής, η γιορσιμένη ήμερομηνία της εορτής, άνωπόμονες, ναίκες και τα χορίτσια, άναπόμονες, έτοιμάζονται για τη μεγάλη πανήγυρι.

Είπα λέει κάποιον τραγουδι που τραγουδούν, την 'Ανοιξί, στην 'Ινδοκίνα.

Σ' αυτή τη μακρινή χώρα, ο έρχομός της 'Ανοιξίς γιορτάζεται με άφάνταστη μεγαλοπρέπεια και πρωτοφανή χαρά.

Δεκαπέντε μέρες πριν απο την ώρα της εορτής, η γιορσιμένη ήμερομηνία της εορτής, άνωπόμονες, ναίκες και τα χορίτσια, άναπόμονες, έτοιμάζονται για τη μεγάλη πανήγυρι.

Είπα λέει κάποιον τραγουδι που τραγουδούν, την 'Ανοιξί, στην 'Ινδοκίνα.

Σ' αυτή τη μακρινή χώρα, ο έρχομός της 'Ανοιξίς γιορτάζεται με άφάνταστη μεγαλοπρέπεια και πρωτοφανή χαρά.

Δεκαπέντε μέρες πριν απο την ώρα της εορτής, η γιορσιμένη ήμερομηνία της εορτής, άνωπόμονες, ναίκες και τα χορίτσια, άναπόμονες, έτοιμάζονται για τη μεγάλη πανήγυρι.

Είπα λέει κάποιον τραγουδι που τραγουδούν, την 'Ανοιξί, στην 'Ινδοκίνα.

Σ' αυτή τη μακρινή χώρα, ο έρχομός της 'Ανοιξίς γιορτάζεται με άφάνταστη μεγαλοπρέπεια και πρωτοφανή χαρά.

Δεκαπέντε μέρες πριν απο την ώρα της εορτής, η γιορσιμένη ήμερομηνία της εορτής, άνωπόμονες, ναίκες και τα χορίτσια, άναπόμονες, έτοιμάζονται για τη μεγάλη πανήγυρι.

Είπα λέει κάποιον τραγουδι που τραγουδούν, την 'Ανοιξί, στην 'Ινδοκίνα.

Σ' αυτή τη μακρινή χώρα, ο έρχομός της 'Ανοιξίς γιορτάζεται με άφάνταστη μεγαλοπρέπεια και πρωτοφανή χαρά.

(Ακολουθεί).

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΤΗΣ YVONNE MOUSTIERS

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ ΣΤΟ ΑΝΝΑΜ

Πώς ψάλλουν οι 'Ανναμίται ποιητά την 'Ανοιξί. Η μεγάλες προετοιμασίες της εορτής. Το σύγρισμα των σπιτιών κ' η περίεργη τουαλέτα των γυναικών. 'Ο βωμός των προγόνων. Τα ποικιλόχρωμα φορέματα των 'Ανναμιτισών. Πομπές, τελετές και λιτανείες. Το πρώτο έργομα των κόμπων. Η εύλογία των νερών. Μία φαντασμαγορική λεμβοδρομία. Η εορτή του έρωτος, κτλ. κτλ.

ρι, που παίρνει όλη θρησκευτική.

Πρώτα-πρώτα, καταγίνονται στον «εξαγνισμό» των κατοικιών τους. Και ο εξαγνισμός αυτός συνίσταται στο έπιμελές καθάρισμα και σύγρισμα των σπιτιών.

Στολίζουν επίσης τις κατοικίες τους με νέα άνοιξιάτικα άνθη, με κλαδιά άνθισμένης μηλιάς και ροδακινιάς.

Επειδή όμως τα άνθη αυτά είνε περικτήτητα και οι πτωχοί δεν μπορούν να τ' αγοράσουν, η 'Ανναμιτισίς με τα μακριά κι' επιδέξια χειρωνακία δάχτυλά τους ξέρουν και κατασκευάζουν ωραίατα λεπτά λουλούδια απο έλαστρο χαρτί, χρωματιστό και άσπρο.

Άλλ' η σπουδαιότερη μέριμνά τους είνε πως να στολίσουν το «τραπέζι των προγόνων». Γιατί σε κάθε σπίτι, φτωχό ή πλούσιο, υπάρχει ένα είδος βωμού άριστομένου στους προγόνους και στα πνεύματα που προστατεύουν τ' ην οικογένεια.

Ο βωμός αυτός είνε ένα μακρό τραπέζι, επάνω στο οποίο τοποθετούν ένα είδος λάρνακος απο ξύλο βαμμένο κόκκινο ζωηρό και χρυσό, που έχει γραμμένα επάνω σε πλάκες τα όνοματα των προγόνων τεσσάρων γενεών.

Εκεί η γυναίκες τοποθετούν, γονατίζοντας με εύλαβεια, βάζα γεμάτα λουλούδια, ναρκίσσους πρό πάντων, θυμιατήρια μέσα στα οποία καίουν έλαφρά άρώματα και λιθάρια, μεγάλους κηροστάτες με άναμμένες λαμπίδες και αγάλματα.

Εκεί η γυναίκες

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΛΑΧΑΝΑΣ

Η εξόντωση των εχθρών του Λαχανά. Η άγρια σφαγή του Χαρτοφίλη και του Χατζηγεωργίου. Έν αναμονή της Τουρκικής αρμάδας. Ο ύπερ των όλων αγών. Οι Τούρκοι κατατροπώνονται κι' ο στόλος τους καταστρέφεται. Νέοι πολεμικοί θρίαμβοι του Λαχανά. Η επιδρομή του στη Μικρά Ασία. Ο Λαχανάς εγκαταλείπει τη Σάμο. Ο συγκινητικός αποχαιρετισμός. Στην ελεύθερα Ελλάδα, κτλ. κτλ.

Δ'.

Είδαμε στο προηγούμενο φύλλο πώς, μετά τη δραματική ληλασία και την πυρπόληση του σπιτιού του, ο Λαχανάς κατόρθωσε να νικήσει τους εχθρούς του και να τους διασκορπίσει κακίην κακώς.

Από τους επιδρομείς, πολλοί σκοτώθηκαν στον κήπο του Πευκάθου και τα πτώματά τους ετάφησαν στο ξωκλήσι του Αγίου Παντελεήμονος. Άλλοι πάλι μπήκαν σε δόρακες για να προφτάσουν να επιβιβαστούν σε πλοία και να φύγουν. Άλλα οι φίλοι του Λαχανά, πυροβολώντας τους συνεχώς από την παραλία, τους ανάγκασαν να γυρίσουν πίσω και να βγούν στην πρό του Υγειονομείου αποβάδρα, όπου τους κατέσφαξαν όλους άγριως.

Μεταξύ των τελευταίων ήταν και ο Γ. Χαρτοφίλης, ο οποίος κατόρθωσε να ξεφύγει και να κρυφτεί μέσα σ' ένα σιδερένιο, μα ο Λαχανάς τμήσθε αυτό και αφού τον έβγαλε μόνος του από το μέρος όπου κρυβόταν, τον σκότωσε ο ίδιος με το πιστόλι του. Επίσης είχε ξεφύγει κι' ο Γεώργιος Χατζηγεωργίου, ο ανάδοχος του παιδιού του Λαχανά, αυτόν και τον έσφαξαν απάνθρωπα, μπρος στα μάτια της μητέρας του, η οποία δερνόταν και χτυποόταν για το θάνατο του μοναχογιου της... Τότε κυκλοφόρησε στη Σάμο και το έξης διήγησι:

Και το Γιώργη τον Κασίδη θάγανε από το ξύδι!...

Ο έμπυλιος αυτός σπαργάνος διαδοματιζόταν στις αρχές του έτους 1824, τη στιγμή ακριβώς που άναμενόταν από ώρα σε ώρα η Τουρκική αρμάδα και διακινεόταν η ανεξαρτησία της Σάμου.

Ετσι η θέσις της νήσου ήταν κρίσιμη, γιατί, εκτός της αρμάδας, υπήρχαν πληροφορίες ότι θα έφταναν μαζί μ' αυτή στη Σάμο κι' έξι χιλιάδες τουρκικοί στρατού.

Γι' αυτό, η Συνέλευσις της νήσου, η οποία συνήλθε κατά τον Ιανουάριο, έλαβε διάφορα μέτρα για την άμυνα του τόπου και για τον ύπερ των όλων αγώνα.

Μεταξύ των άλλων προέβη στο διορισμό ως Γενικού Καπετάνιου του Ελληνικού στρατού της νήσου του Καπετάν Λαχανά. Συγχρόνως ο γενικός διοικητής της Σάμου εξέδωσε την ακόλουθη εγκύκλιο:

«Κύριοι Έφοροι, Καπετάν Λαχανά και λοιποί κάτοικοι του Βαθ! Έπειδή η Τούρκικη αρμάδα σήμερ' αβριο θα εν' εδώ, εν' ανάγκη ν' αφήσετε όλες τις δουλειές σας και να κατεβήτε μικροί, μεγάλοι να διορθώ-

σετε τις τάπιες σας και να κάνετε καλά μετερίζια. Τα γυναικόπαιδα να πάνε στα μέρη όπου δεν υπάρχει κίνδυνος. Πρέπει να φυλάξουν τον τόπο διαρκώς εαδίες κι' απαγορεύεται στα πλοία η αναχώρησις.

«Αυτά να κάνετε, γιατί αυτά απαιτεί η σωτηρία της πατρίδος μας».

Μέσα σε λίγες ώρες, χάρις στις φροντίδες και στη δραστηριότητα του Λαχανά, όλα ήταν έτοιμα. Τα όπυράματα είχαν περατωθεί, ή φρουρές βρι-

σουν τη νήσο.

Ο Λαχανάς έντομεταξύ, επιβλέποντας τα πάντα, περιφερόταν παντού άγρυπνος, ένθαρουόντας τους κατοίκους του και δίνοντάς τους οδηγίες και συμβουλές. «Όταν δε στις 30 Ιουλίου, ο Τουρκικός στόλος έστειλε άγύματα για να καταλάβουν το ακρωτήριο Κότσινα, ο Λαχανάς με τους άντρες του έσπευσε άμέσως στο μέρος αυτό, και απέκρουσε τους εχθρούς, προξενήσας σ' αυτούς μεγάλες ζημιές.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ

Χωριατοπούλα της Σιλεσίας.

σκόνησαν στις θέσεις τους και γεμάτοι ελπίδες, ο άρχηγός της νήσου περίμενε τον εχθρό.

Πράγματι, στις 28 Ιουλίου 1824, ο Τουρκικός στόλος, αποτελούμενος από 300 πλοία, έκανε την εμφάνισή του και απλώθηκε σ' όλη τη θάλασσα που έκτείνεται από τη Χίο, ως το ακρωτήριο Ηράιο της Σάμου. Συγχρόνως κατέβαιναν από τη Μικρά Ασία χιλιάδες στρατού, τακτικού και άτακτου, για να ληλατήσουν και να κατακτή-

αυτή των Τούρκων. Μετά τη νίκη, ο Λαχανάς, παίρνοντας 400 άντρες, αποβιβάστηκε στη Μικρά Ασία, ένεργησε νέα επιδρομή στο εσωτερικό της, και αφού κατατρόπωσε παντού τους Τούρκους, ξαναγύρισε στη Σάμο, φέροντας μαζί του πλούσια λάφυρα.

Κατά το 1826, όταν οι Τούρκοι ξεκάναν και νέα έκστρατεία κατά της νήσου, ο Λαχανάς Ικανοποίησε και πάλι όλες τις προσδοκίες των συμπατριωτών του. Επί δεκάξη ολόκληρες ήμέρες, χωρίς να κουράζεται καθόλου, επιτηρούσε από τις θέσεις που κατείχε τον Οθωμανικό στόλο, ενώ η πυροβολαρχία κατέστρεφαν τα καράβια του εχθρού. «Ετσι, οι δεξιοί συνδυασμοί των στρατιωτικών δυνάμεων της Σάμου, οι οποίοι ώφειλιντο στο Λαχανά, συνετέλεσαν, με τη βοήθεια του Ελληνικού στόλου, στην άποτυχία της τρίτης και τελευταίας έκστρατείας των Τούρκων κατά της Σάμου.

«Όταν, κατά τον Ιούνιο του 1828, έφτασε στη Σάμο ο Κολέττης, ως έκτακτος επίτροπος των Ανατολικών Σποράδων, διώρισε το Λαχανά άρχηγό της Έκτελεστικής Δυνάμεως. Μα δυστυχώς, έπειτ' από δυό χρόνια, κατά την ύπογραφη της Συνθήκης του Λονδίνου, η Σάμος δεν άνεκηρύχθη, όπως ή άλλη Ελλάδα, που είχε επαναστατήσει, ελεύθερα. Άνεκηρύχθη ανεξάρτητος ήγεμονία ύποτελής στο Σουλτάνο. Προς έπβολήν της απόφασής αυτής, τον Απρίλιο του 1834 κατέλευσε στη Σάμο Τουρκικός στόλος αποτελούμενος από όχτω μεγάλα καράβια και πολλά άλλα μικρότερα, του οποίου έπείβαινε ο Κ. Μουσσούρος, ως αντίρροπος του ήγεμόνος της νήσου Κ. Βογορίδου. Τότε οι Σαμιώτες, σόν γυναι-ξί και τέκνοις, αποφάσισαν να εγκαταλείψουν την πατρίδα τους και να καταφύγουν στην ελεύθερα Ελλάδα. Πρώτος μάλιστα έδωσε το παράδειγμα ο Λαχανάς. «Όταν ο Σαμιώτης λαός έμαθε πώς ο δημοφιλής καπετάνιος έπρόκειτο να φύγ' απ' την πατρίδα του, συγκινητόθηκε έξω απ' το σπίτι του. Τότε ο Λαχανάς βγήκε στον έξώστη και έλεε στο πλήθος:

— Πατριώτες, την πατρίδα μας την έκανα από τα 1821 παρθένο, και φεύγοντας τώρα, σάς την παραδίδω παρθένο. Άς θύονται οι άπιοι. Έχετε γιαιά!...

Και κατασυγκινημένος, κατέβηκε κάτω, ενώ το πλήθος του φώναζε, κλαίγοντας:

— Καλό κατενόδιο, καπετάνιε μας... Καλή ανάπτυσις... Έπειτα ανέβηκε σ' έλλογό του και ακολουθούμενος από τους στρατιώτες του, έπήγε στην κομόπολι Πύργο, όπου

Επίσης, κατά το πρώτο πενήμηρο του Αιγώνιστου, ενώ γινόταν έξω απ' τη Σάμο μία από τις δραματικότερες ναυμαχίες μεταξύ του Ελληνικού και του Τουρκικού Στόλου, ή οποία κατέληξε με θριαμβευτική νίκη των Ελλήνων, ο Λαχανάς με τις πυροβολαρχίες του, που τις διηύθυνε ένας Ρώσος άξιωματικός του πυροβολικού, προξένησε τεράστιες ζημιές στους Τούρκους.

Έτσι απέτυχε οικτρά ή έκστρατεία

συνάντησε και άλλους συμπολεμιστάς του, οι οποίοι έπρόκειτο επίσης να εγκαταλείψουν την πατρίδα τους...

Ο Λαχανάς, φτάνοντας στην ελεύθερα Ελλάδα, εγκατεστάθηκε στο Ναύπλιο. Τότε ή Ελληνική Κυβέρνησις, άνταμειβοντάς τον για τις υπηρεσίες που είχε προσφέρει στον αγώνα, τον διώρισε ταγματάρχη της Έθνοφυλακής και τον έτίμησε διά του άργυρου Σταυρού του Αγώνος και του Χρυσού Σταυρού του Σωτήρος.

Όταν κατά το 1842, ο ύποστράτηγος Κριεζιώτης έστασίασε κατά του Όθωνος, ο Βασιλεύς ως μόνους καταλλήλους για την καταστολή της στάσεως, θεώρησε τους Σαμιώτες Κ. Λαχανά και Σ. Γεωργιάδη. Και δεν γελάστηκε στις προβλέψεις του, γιατί οι δυό άρχηγοί, έπιεφαλώς ενός λόχου έκαστο άνδρών, όχι μόνο κατέστειλαν τη στάσι, αλλά κι' ανάγκασαν τον άρχηγό της να καταφύγει στο έξωτερικό. Τό γεγονός αυτό αναγράφει ή Έφημερίς της Κυβερνήσεως της 'ποχής, ως έξης:

«Οί Σάμιοι ένθουσιασθέντες ώρμησαν κατά των Κριεζιωτών και τους έτρεψαν εις φυγήν. Ο δέ Κριεζιώτης έτραυματίσθη καιρίως εις τον άριστερόν βραχίονα και τη γαστέρα».

Έπειτα όμως από λίγους μήνες, μετά την τελευταία αυτή νίκη του, ο Κωνσταντίνος Λαχανάς πέθανε, μακριά απ' την πατρίδα του, για την οποία τόσο άγωνίστηκε και την οποία απ' τον καιρό της αναγκαστικής έξορίας του δεν είχε ξεναδεί.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Είνε πιο δύσκολο να μείνη κανείς πιστός στη φίλη του, όταν τον κάνει ευτυχισμένο, παρά όταν τον κάνει δυστυχισμένο. (Αλ Ροοφοουζω)

— Στόν έρωτα, όταν δυό μάτια συναντούνται για πρώτη φορά, μιλάνε σάν να γνωρίζοντουσαν από χρόνια. (Α Κ ά ρ λ)

— Δεν υπήρξε ακόμη κανείς φιλόσοφος που να μπόρεσε να ύποφέρει με ύπομνη τον πονόδοντο. (Σ α ί ξ π η ρ)

— Έχεις έμπιστοσύνη στον έαυτό σου; Γνωρίζεις την τέχνη της ζωής; (Γ κ α ι ε ε)

— Τα χρόνια είναι ένα κεφάλαιο, του οποίου ελαττώνεται ή αξία όσο αυτό αυξάνει. (Α ι μ έ)

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΜΩΡΕΑΣ ΚΑΙ Ο ΓΕΡΑΟΣ ΠΟΕΤΑΣΤΡΟΣ

Μία βραδυά ο Μωρέας μιλούσε σε κάποιο καφενείο περί σαφηνείας και περί ύφους στην τέχνη.

— Τό ύφος, τον δέικονε έξαφνα ένας από τους παρευρισκομένους νέους ποιητάς, δέν είναι παρά μία σκέτη λέξι...

— Έσύ είσαι σκέτη λέξι! του φώναζε κεραυνοβολώντας τον μ' ένα φοβερό βλέμμα ο ποιητής των «Στροφών» καταφουρισμένος.

Συνιστώμενη την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Έφηγητού της Οφθαλμολογίας εν τώ Παν(μ)ίμω. Μενάνδρου 27, Αθήναι, Τηλ. 1-68.

Τ' ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΜΙΑΣ ΜΥΣΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ ΤΩΝ ΜΑΣΩΝΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Η Μυστικές Έταιρείες κατά τον Μεσαίωνα. Η καταδίωξις των Μασώνων. Τι λέει ένα χειρόγραφο του 1640. Πώς άνεγνωρίζοντο οι Μασώνοι μεταξύ τους. Τα μυστικά σημεία και ή συνθηματικές φράσεις. Το μαντήλι και ή χαιρετισμός. Η τρομερές δοκιμασίες των ύποψηφίων Μασώνων, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κάτι που επί αιώνας παραμένει μυστηριώδες, αν και προκαλεί τό ένδιαφέρον όλου του κόσμου, είναι τα σημεία της άναγνωρίσεως που έχουν μεταξύ τους οι Μασώνοι.

Οι Μασώνοι ή Φραμιασώνοι, ως γνωστόν, αποτελούν μία μυστική οργάνωσις, της οποίας ή ίδρυσις χρονολογείται από τό Μεσαίωνα. Ο Μεσαίων, υπήρξε άλλωστε γονιμώτατος στην ίδρυσις παντοειδών μυστικών εταιρειών, ή οποίες έσπρριζόντο στις ίδιες σχεδόν βάσεις, στις οποίες στηρίζεται ο σημερινός μασωνισμός.

Οι Μασώνοι της έποχής εκείνης κατεδιώκοντο άγρια από την πολιτεία και την Έγερ' Εξέτασι, και ήσαν αναγκασμένοι να συνεδριάζουν μυστικά, και ν' αποκρύπτουν με φροντίδα την ιδιότητά τους. Γι' αυτό μάλιστα δρέθηκαν στην ανάγκη να έπινοήσουν ώρισμένα σημεία άναγνωρίσεως για να μπορούν να επικοινωνούν μεταξύ τους.

Από ένα χειρόγραφο που βρίσκεται στο Βρεττανικό Μουσείο—ύτ' αρ. 3. 329 του 1640—πληροφορούμεθα τά έξης:

«Οί Μασώνοι—γράφει— άνεγνωρίζοντο πρώτα με ώρισμένα σημεία κι' έπειτα με άνταλλαγή λέξεων. Τα κυριώτερα σημεία ήσαν τά έξης:

1) Ο χαιρετισμός. Έπαιναν, δηλαδή, τό καπέλλο τους με τό δεξιόν χέρι, έχοντας τό δείχτη και τό μεσαίον δάχτυλο στο γύρο και τον αντίχειρα με τάλλα δυό δάχτυλα κάτω απ' αυτόν. Κρατώντας έτσι τό καπέλλο τό σηκώναν πάνω απ' τό κεφάλι.

2) Το μαντήλι: Έβγαζαν, δηλαδή, τό μαντήλι τους απ' την τσέπη, και κρατώντας τό απ' τη μία άκρη τό έροιχαν στον άριστερό τους ώμο, έτσι που να πέφτη στη ράχη τους, συγχρόνως δέ έκαναν και μερικά δήματα προς τά εμπρός.

3) Όρισμένος τρόπος χειραγίας, που χρησιμεύει για σημείο άναγνωρίσεως και των σημερινών Μασώνων.

4) Τα «βήματα μαθητού», καθώς τάλεγαν: Περατοπούσαν δηλαδή ποδός τά πίσω, σταματώντας κάθε τρία βήματα.

5) Έστρεφαν τά μάτια τους προς την ανατολή και έδχαν δυό φορές έλαφρά και μία δυνατά, κατόπιν δέ έλεγαν τη φράσι: «Η ήμερα είναι για να βλέπουμε, και ή νύχτα για να κοιμώμε».

6) Έβγαζαν τό μαντήλι τους και τώφερναν μπροστά στη μύτη τους, έξαφνα δέ τό τίνιζαν προς τά μπρός δυό

φορές σιγά-σιγά και μία γοήγορα.

7) Το χτύπημα της πόρτας: Χτυπούσαν δηλαδή την πόρτα δυό φορές έλαφρά, και μία δυνατά.

8) Το χαρτί: Πετούσαν, δηλαδή, με τρόπο ένα κομματάκι χαρτί, διπλωμένο σε σχήμα τριγώνου.

9) Το ποτήρι: Όταν, δηλαδή, ήθελαν να πιούν, έπαιρναν τό ποτήρι, τό έφερναν προς τό στήθος τους άριστερά, τό κοινούσαν προς τά δεξιά κι' ύστερα τώφερναν στο χείλη τους.

Κατά τό άρχαιο Σκωτικό δόγμα, όταν ένα άτομο άγνωστο έμφανιζόταν

σε οποιοδήποτε τόπο και άναγνωρίζονταν ότι ήσαν Μασώνος, κάνοντας ένα από τά σημεία που άναφέραμε, καθε Μασώνος που τυχαινε να βρίσκεται κει κοντά, ήταν ύποχρεωμένος να τρέξει στον άγνωστο «άδελφό» του και να προσφέρει τις υπηρεσίες του, συνδρομή δηλαδή και προστασία.

Η δοκιμασίες που ύφιστάνταν σήμερα οι ύποψηφοι μασώνοι για να «μνησθούν», είναι μηδέν μπρος στις δοκιμασίες που ύφιστάντο στον Μεσαίωνα.

Αφού ο νεοφώτιστος υπεβάλετο στη δοκιμασία του τρόμου, μέσα σε μία σκοτεινή αθούσα όπου του επέτίθεντο διάφοροι άγνωστοί, στο τέλος ο άρχηγός της Στοάς που προήδρευε στις δοκιμασίες, του έλεγε:

— Η Έταιρεία, στην οποία ζητείτε να μπήτε, πιθανόν να ζητήσει και τό αίμα σας. Είστε διατεθειμένος να μάς δείξετε έμπρόκτως τη στιγμή αυτή την άρρώστια σας ύποβαλλόμενος σε φλεβοτομία;...

Ο δυστυχισμένος δόκιμος άπαντούσε φυσικά καταφατικά. Ο άρχηγός τότε, γυρίζοντας σ' έναν άλλο Μασώνο, έλεγε:

— Άδελφέ χειρούργε, προθήτε στο έργο σας!

Ο χειρούργος τότε έδεσε τά μάτια του δόκιμου, κι' αφού εξέταζε τό σφυγμό του, άρχιζε την δυνήρη έγχείρησι που δέν ήταν άλλο τίποτα παρά ένα απλούστατο τοίμημα με την δδοντογλυφίδα. Ένας άλλος Μασώνος, κρατώντας ένα δοχείο με χλιαρό νερό, έορκιχε πάνω στην ύποτιθέμενη πληγή μερικώς σταγόνες, τό δέ ύπόλοιπο έγινε με θόρυβο σε μία λεκάνη, έτσι που ο δόκιμος νόμιζε πώς... χυνόταν τό αίμα του!

Μερικοί δόκιμοι έννοιυσαν τέτοια συγκίνησι κατά την έγχείρησι, από την αιδυποβολή τους, ώστε λιποθυμούσαν!...

δοκιμασία του τρόμου, μέσα σε μία σκοτεινή αθούσα όπου του επέτίθεντο διάφοροι άγνωστοί, στο τέλος ο άρχηγός της Στοάς που προήδρευε στις δοκιμασίες, του έλεγε:

— Η Έταιρεία, στην οποία ζητείτε να μπήτε, πιθανόν να ζητήσει και τό αίμα σας. Είστε διατεθειμένος να μάς δείξετε έμπρόκτως τη στιγμή αυτή την άρρώστια σας ύποβαλλόμενος σε φλεβοτομία;...

Ο δυστυχισμένος δόκιμος άπαντούσε φυσικά καταφατικά. Ο άρχηγός τότε, γυρίζοντας σ' έναν άλλο Μασώνο, έλεγε:

— Άδελφέ χειρούργε, προθήτε στο έργο σας!

Ο χειρούργος τότε έδεσε τά μάτια του δόκιμου, κι' αφού εξέταζε τό σφυγμό του, άρχιζε την δυνήρη έγχείρησι που δέν ήταν άλλο τίποτα παρά ένα απλούστατο τοίμημα με την δδοντογλυφίδα. Ένας άλλος Μασώνος, κρατώντας ένα δοχείο με χλιαρό νερό, έορκιχε πάνω στην ύποτιθέμενη πληγή μερικώς σταγόνες, τό δέ ύπόλοιπο έγινε με θόρυβο σε μία λεκάνη, έτσι που ο δόκιμος νόμιζε πώς... χυνόταν τό αίμα του!

Μερικοί δόκιμοι έννοιυσαν τέτοια συγκίνησι κατά την έγχείρησι, από την αιδυποβολή τους, ώστε λιποθυμούσαν!...

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Διηγούνται ότι ο περίφημος ζωγράφος της Τοσκάνης Σανέλλο έφτιαξε κάποτε μία εικόνα, στην οποία παρίστανε την πτώσι των δαιμονών απ' τον ουρανό.

Στην εικόνα αυτή, συμπεριλαμβάνονταν κι' ο Έσφορος, στον οποίο ο ζωγράφος έδωσε τόσο άταισία μορφή, ώστε σ' όλη του τη ζωή νόμιζε πώς τον έβλεπε να τον καταδιώκει και να τον φοβερίζει.

ΑΒΗΣΣΥΝΙΑΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

«Όποιος έχει γυνή, χωρίς φιλοδοξία και χωρίς άντρεία, είναι καλύτερα να τον στέλνι στη βοσκή με τά βόδια.

Έγώ αγαπώ τον πόλεμο, αγαπώ τό ντουφέκι, τό ντουφέκι που σκοτώνει και ξεπλύνει κάτω άφρυχα κορμιά.

Αυτό δίνει χτύπους φοβερούς κι' είναι τό πιο καλό φάρμακο για τους δειλούς.

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΝΟΣ ΚΩΜΩΔΟΥ-Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΝΟΣ ΤΡΑΓΩΔΟΥ

ΜΙΑ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΣΑΡΛΩ

Πώς ένας Γάλλος δημοσιογράφος πήρε συνέντευξη του Σαρλώ.. χωρίς να τον δει! Μετά φτερά της φαντασίας. Ένας άνθρωπος με πρόσωπο παραμορφωμένο απ' τον πόνο... Οι θυμοί και τα νεύρα του Σαρλώ. Γιατί ο μεγάλος κωμικός είναι σκυθρωπός και μελαγχολικός. Η Βίβλος, η μουσική και η παρουσία του Θεού. Όπου ο Σαρλώ φαίνεται... γιατί δεν ξέρει τι ν' απαντήσει. Η γνώμη του για τους Αμερικανούς, κτλ. κτλ.

— τότε δεν είμαι εγώ!

— Ω!...

Μόλις πέρασε η πρώτη στιγμή της καταπληξίας, σκέφτηκε ότι έπρεπε να χρησιμοποιήσω όλη την εμμετρη πονηρία μου, για να πείσω τον Σαρλώ να συζητήσει λίγο μαζί μου. Και προσποιήθηκα το δύσπιστο.

— Είπατε πραγματικά ο Σαρλώ; τον ρώτησα.

— Έτσι φαίνεται! μου αποκρίθηκε.

— Μά, τι πρόσωπο είναι αυτό! Γιατί είστε έτσι κατσοφυσιμένος; Σας συμβαίνει μήπως τίποτε δυσάρεστο;

— Ναι! κάτι πολύ δυσάρεστο: Είμαι υποχρεωμένος να κάνω τους αν-

θρώπους να γελούν. Δεν φαντάζεστε τι τρομερό πού είναι αυτό!

— Γιατί όμως δεν προσπαθείτε να εθουμήσετε και σας;

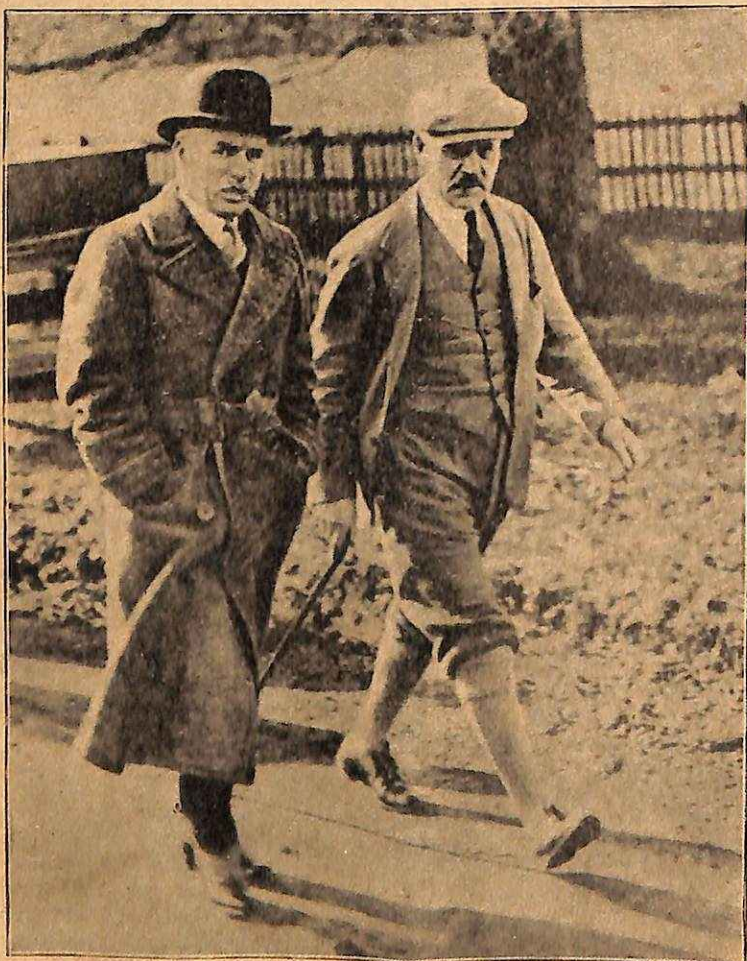
— Έχετε να μου υποδείξετε κανένα μέσον;

— Να βλέπετε τις παλιές ταινίες σας...

— Για να μελαγχολήσω περισσότερο;

— Προσέδωσα στο πρόσωπό μου έκφραση λύπης. Ο Σαρλώ μου έριξε μια συμπληρωτική ματιά, μ' έπιασε από το χέρι και μου είπε:

— Περπάστε μέσα, αγαπητέ μου φίλε... Γιατί κάθεστε στην πόρτα;

Ο Σαρλώ με τον πρωθυπουργό της Αγγλίας Μανδοναλ, στο χέρι του τελευταίου.

Υστερα από λίγο, ήμουν αναπυκνωμένος σε μια βαθιά πέσιση πολυθρόνα, δίπλα στο Σαρλώ και μπρος σ' ένα μονόποδο τραπέζι με πούρα και ούτσο. Ο Σαρλώ άκουμπησε το κεφάλι του στο ένα χέρι του και βυθίστηκε σε στοχασιμούς. Φαινόταν πως με είχε ξεχάσει. Τον κρυφοκύτταξα. Τα χείλη του ήταν σφιγμένα, στεφανωμένα από δυο ρυτίδες πόνου. Προσπαθούσα να βρω τίποτα το κοινό μεταξύ του μελαγχολικού αυτού ανθρώπου και του Σαρλώ της όθνης. Δεν μπορούσα όμως ν' ανακαλύψω την παραμικρή συγγένεια.

Πέρασαν έτσι κάποιες στιγμές. ΣΑΡΛΩ. (ξαφνικά). — Διαβάζετε τακτικά τη Βίβλο;

ΕΓΩ. — ...

ΣΑΡΛΩ. — Σας συνιστώ να τη διαβάσετε συχνά. Άδαντο βιβλίο. Γί-δους τους Προφήτες... Πιάστε βιβλίο; ΕΓΩ. — ...

ΣΑΡΛΩ. — Σας συνιστώ να μάθετε... Είναι το ωραιότερο μουσικό όργανο. Συχνά, όταν κάνω καλή καιρό, περνάω όλη μου τη νύχτα στον κήπο του σπιτιού μου, στο Χόλλυγουντ, παίζοντας βιολί. Ο ήλιος με βρίσκει στον κήπο... Τα μαργαριτάρια της πρωινής δροσιάς λυμπούν στο γυαλιστερό μάκρον του βιολιού... Πι-στεύετε σ' Θεό;

ΕΓΩ. — ...

ΣΑΡΛΩ. — Τίποτα δεν μπορεί να κάνει ο άνθρωπος στη ζωή του αν δεν πιστεύει σ' Θεό. Κάθε έργατέλης, μαρτυρεί περί της παρουσίας του Θεού... Η θρησκεία και η μουσική με συγκράτησαν σε πολλές δύσκολες στιγμές της ζωής μου.

ΕΓΩ. — ...

ΣΑΡΛΩ. — Εξέρετε ποιά είναι η τραγωδία μου; ΕΓΩ. — ...

ΣΑΡΛΩ. — Ότι έκανα τον κωμικό τον καιρό που πονούσα και υπέφερα... Και ξέρετε ποιά είναι η κωμωδία της ζωής μου; ΕΓΩ. — ...

ΣΑΡΛΩ. — Ότι προσπαθώ να κάνω τον τραγικό... Βοισκόμουν πάντοτε σ' ένα φαύλο κύκλο, από τον οποίο δεν μπορούσα να ξεφύγω...

Και ο Σαρλώ εξακολουθούσε να υπο-παίρνει συνέντευξη. Αυτό όμως δεν ήταν ο σκοπός της επίσκεψής μου. Αποφάσισα λοιπόν ν' αλλάξω τακτική και να του υποβάλω κι' εγώ μερικά ερωτήματα.

ΕΓΩ. — Πώς σας κινείται η γαλήνη Ευρώπης;

ΣΑΡΛΩ. — Χειρότερη απ' ό,τι ήταν γάλλος. Καλύτερη απ' ό,τι θα 'έ-ναι αβρία.

ΕΓΩ. — Και η Αμερική πώς σας φαίνεται;

ΣΑΡΛΩ. — Σαν Αμερική.

ΕΓΩ. — Οι Αμερικάνοι;

ΣΑΡΛΩ. — Σαν Αμερικάνοι.

ΕΓΩ. — Ποιά θα είναι το προσέ-χες σας φίλε;

ΣΑΡΛΩ. — Αυτό θα το ξέρω... ό-ταν θα έχω γυρίσει το μισό. Αρχίζω πάντα μια ταινία, χωρίς να ξέρω πώς θα τελειώσει...

ΕΓΩ. — Είναι αλήθεια πως είστε ανυπόφορος ως σκύλος;

ΣΑΡΛΩ. — ...

ΕΓΩ. — Τι φρονείτε περί του συμ-

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

Μια φορά ο Βολταίρος εκάλεσε σπίτι του τον υιό Ρακίνα και τον αδελφό ντε Βουαζενόν κι' άρχισε να τους δια-βάσει μια καινούρια τραγωδία του.

Κατά τη διάρκεια της αναγνώσεως όμως ο Ρακίνας νόμισε πως αναγνώ-σαν έναν στίχο που είχε γράψει ο Γ-δίας σ' ένα δικό του έργο κι' έπανε-λάμβανε διαρκώς:

— Και όμως αυτός ο στίχος είναι δι-κός μου...

Σε μια στιγμή όμως ο αδελφός, μη μπορώντας να κρύψει τη δυσανεμία του για τις συνεχείς διακοπές του ένο-χλητικού ακροατού, γύρισε στον Βολ-ταίρο και του φώναξε:

— Δός του, βρε αδερφέ, το στίχο του για να ήσυχάσει και να μπορέσου-με κι' εμείς ν' ακούσουμε τη συνέ-χεια!...

Ένα πρωί ο Βολταίρος ξύπνησε από τις πέντε και έδωσε στον υπηρέτη του μερικά διευκρίσεις να τις πάει άμεσα στον ήθοποιό που θα παίξει το έργο του.

— Μή θά κοιμάται αυτή την ώρα, είπε ο υπηρέτης στον ανυπόμονο κύ-ριο του.

— Πήγαινε πού σου λέω εγώ, του φώναξε ο Βολταίρος. Οί... τύραννοι δεν κοιμούνται ποτέ!

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΤΡΙΧΕΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Συμβαίνει μερικές φορές η τρίχες των νεκρών να μεγαλώνουν ακόμα και μετά τη διάλυση του σώματος. Σ' έ-να μεσαιωνικό βιβλίο αναφέρεται ότι όταν ξέθαψαν μια γυναίκα, σοφάνα τρία χρόνια μετά την ταφή της, βρή-καν ότι η τρίχες της είχαν μεγαλώσει τόσο πολύ, ώστε έβγαζαν έξω από τις σχισμές της μαρμάρινης λάρνακος.

Τα φαινόμενα αυτά κατά το μεσάκινα έθεωρούντο υπερφυσικά, γι' αυτό τα σώματα των τοιούτων νεκρών εκάι-οντο και η στάχτη τους σκορπιζόταν στον αέρα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΤΙ ΕΤΡΩΓΑΝ ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ

Η λιχουδιά στην αρχαιότητα. Τι έτρωγαν οι Έλληνες ήρωες. Τα λαχανικά και τα όσπρια. Η λαίμαργια των Θεσάλων. Ο ψη-τός λαγός των Αθηναίων. Ποιεί έφευραν τα γλυκίσματα. Τα «συσ-σίτια» των Σπαρτιατών. Γιατί οι Σπαρτιάται δεν έλογαριάζαν το θάνατο. Η πολυτέλεια της Ρω-μαϊκής κουζίνας, κτλ. κτλ.

Οι πρόγονοί μας δεν γνώριζαν βέ-βαια πολλά από τα σημερινά φαγητά, άλλ' αυτό δεν τους εμπόδιζε να είναι... λιγούρηδες και καλοφαγάδες.

Καθώς βλέπουμε στον Όμηρο, οι μνηστές της Πηνελόπης στην Ί-θάκη δεν έτρωγαν παρά βωδινό, προ-βατινό και χοιρινό κρέας.

Επίσης ο Όμηρος αναφέρει ότι ο Έλληνες βασιλείς που εξεστράτευσαν στην Τροία, μόνον αφού εξαντλούσαν το κρέας, έριχναν τα δίχτυα για να βγάλουν ψάρια.

Από τα λαχανικά και τα όσπρια τα συνθέστερα κατά την Όμηρική έποχή ήταν τα κουνιά, τα ρεβίθια, τα σόγια, η ελκή, τ' αχλάδια και τα μήλα.

Το τυρί ήταν γνωστό από τότε, αλλά το βούτυρο εισήχθη αργότερα, κατά τις αρχές του χριστιανισμού, πι-θανότατα από τους Κέλτες και τους Σκύθες.

Από τους αρχαίους λαούς περισσό-τερο λαίμαργο έθεωρούντο οι Βοιω-τοί. «Στίς Θήβες οι άνθρωποι κίθον-ται νόγτα και μέρα γύρω από το τρα-πέζι», λέει κάποιος συγγραφέας της έποχής.

Οι Αθηναίοι, οι οποίοι είχαν πιο άνεπτυγμένο γούστο, έτρωγαν κατά-ποστίται ψάρια και τσίνιες, άλλ' ό-χι τον θάτον τ' αναισθητικής τέχνης θεωρούσαν τον ψητό λαγό.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

Τα γλυκίσματα είναι έφευσεις των Θεσσαλών. Στην άσπρη εισήχθησαν στας Αθήνας και από εκεί διαδόθηκαν σ' όλη την Ελλάδα.

όμοιους του ότι έδιναν περισσότερα χρήματα για ν' αγοράσουν ένα μέγαρο παρά ένα καλό πολεμικό όπλο.

Κατά τα πρώτα χρόνια της Ρωμαϊ-κής Αυτοκρατορίας ένας δούλος που γνώριζε από ζαχαροπλαστική άγορα-ζόταν πολλές φορές αντί του ποσού των 100 χιλιάδων σσετερτίων.

Ο Τριμάλχιων, ένας από τους δια-σημωτέρους καλοφαγάδες της Ρώμης, έγραψε:

«Είπε αδύνατο να φαντασθώτε έ-καντοτερο μάγειρο από το δικό μου. Ο μάγειρός μου μπορεί από χοιρινό κρέας να κατασκευάσει ψάρι, από χοιρομήρι περιστέρι και από βοδινό πόδι... κόντα!»

Για τη μαγία που είχαν οι πλούσιοι της έποχής του ν' αγοράζουν ακριβά φαγητά, ο Όράτιος γράφει ότι προ-τιμούσαν τον παχύνι από την κόπτη, μόνο και μόνο γιατί το πλήρωμα ά-κριβώτερο.

Αντιγράφουμε και παραθέτουμε κατωτέρω ένα μενού Ρωμαϊκού γεύ-ματος, όπως διασώθη από κάποιον συγ-γραφέα της έποχής:

«Όστρακα, κοτόπουλα, σπαράγγια, στρεβίδια, σόγια, αβριογούρουνο ψητό, θορνίθες, κεφαλή χοίρου, στήθος χοί-ρου, πάπιες ψητές, λαγός ψητός και θορνίθες πάλι ψητές.

Εν αντιθέσει προς το παραπάνω πλούσιο μενού δημοσιεύουμε και ένα άλλο, περιεχόμενο στην επιστολήν έ-νός Ρωμαίου σατυρικού ποιητού προς ένα φίλο του, το έξης:

«Αν σήμερα, δεν θέλεις να γευ-ματίσης μόνος σου, έλα στο σπίτι μου για να... πεθάνεις απ' την πεί-να. Θάβεις ωστόσο σαλάτα, αυγά, ψάρι, καθώς και σταφύλια, αχλάδια και κάστανα από τη Νεάπολη».

ΠΟ-ΠΟΥΡΙ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΛΑΜΑΡΙΝΟΥ

— Τρία πράγματα χρειάζονται για την εύτυχία: Γερό σώμα, ελεύθερο πνεύμα και αγνή καρδιά.

— Ο άνθρωπος δεν πεθαίνει τε-λειωτικά, παρά μόνον όταν κατεβούν στον τάφο όλοι όσοι τον έγνωσαν και τον αγαπήσαν σ' αυτόν τον κόσμο.

— Ο πλούσιος που συλλογισμάζει τις ανάγκες του, κλέβει το ψωμί του φτωχού.

— Η ακρίβεια δεν δείχνει μόνον εύγνεσια, αλλά και ταπεινοφροσύνη.

— Η άποτυχία φτάνει εύκολα μέ-χρι του έγκληματος, προκειμένου περί πολιτικών και στρατηγών.

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

"Όταν όλοι άποκοιμήθηκαν στο σπίτι, ό Μπόντια σηκώθηκε από τό στρώμα του με δυσκολία—δέν είχαν κλείσει ακόμα ή πληγές του από τίς βουρδουλίες κι' αίσθανόταν φοικτούς πόνους σ' όλο τό κορμί του—και βγήκε σιγά-σιγά από τήν καλύβα του.

Είχε πάρει τή μεγάλη άπόφασι νά φύγη από τό σπίτι του κακού άφέντη του, αδιόφορο άν διέτρεχε τόν κίνδυνο νά τόν θανατώσουν άν τόν έπιαναν αργότερα... Δέν μπορούσε πειά νά ύποψέψη άλλο τή μαρτυρική αύτή ζωή. "Από τόν καιρό πού ένας κακός άνθρωπος τόν έκλεψε από τό σπίτι του πατέρα του και τόν πούλησε γιά σκλάβο στον τρωινό τόν άφέντη, ό Μπόντια δέν γνώριζε μία καλή μέρα... "Ό άφέντης του τόν πείνανε στή δουλειά, τού έδινε νά φάη μονάχα όσα χρείαζε όταν γιά νά μ'ήν πεθάνη τής πείνας και, κάθε τόσο, με τήν πιο ασήμαντη άφορμή, έδινε διαταγή νά τόν δείρουν με τό βούρδουλα...

"Η άπελπισία λοιπόν έκανε τόν Μπόντια ν' άποφασίστ νά φύγη από τό σπίτι του μισητού άφέντη και νά τραβήξτ στο άγνωστο.

Πέρασε, ζητιανεύοντας από πολλά χωριά.

Στό μικρό χωριό Γκαμούν βρέθηκε ένας καλός άνθρωπος, ό όποιος συνάβησε τόν Μπόντια και φάνηκε πρόθυμος νά του παραχωρήστ ένα μικρό χωράκι γιά νά τό καλλιεργήστ. "Από τότε άρχισε καινούργια ζωή γιά τόν φτωχό... "Ηταν πειά κύριος τού έαυτού του, μπορούσε νά δουλεύη ύπότε θέλει και δέν ζούσε πειά με τό φόβο τού βούρδουλα. "Η εύτυχία του αλίιστα συμπληρώθηκε από τή μέρα πού πήρε γυναίκα τήν Κανκού, μία όμορφη κοπέλλα τού χωριού...

"Ενα βράδυ, ή Κανκού παρκαλέσε τόν άνδρα της νά πάνε μαζί στήν πλατεία, όπου ό Μαρούατς δέ καλύτερο σιδερέα και χροειτής τού χωριού—θα χόρευε διάφορους θεατρικους χορούς. "Ό Μπόντια δέν τής έφερε καν μία αντίρρηση, είχε ακούσει πολλά καλά γιά τό Μαρούατς, τήν όποία δέν είχε δει καθόλου ως τότε, και ήταν περίεργος νά τόν γνωρίστ...

"Αυα έφτασαν στήν πλατεία, βοηθών όλους τούς χωριανούς καθισμένους καταγής, αντιπαίζοντας ένα μεγάλο κύκλο. Στο μέσον τού κύκλου ήταν αναμμένη μία μεγάλη φωτιά...

"Απερίγραπτο πανθαμνίο βασίλευε εκεί. "Όλοι, άνδρες, γυναίκες και παιδιά, εφώνωναν, έγκωμιάζοντας τή γορτυνική δεινότητα τού Μαρούατς, ό όποιος επρόκειτο νά έμφανισθί άπ' στιγμής σέ στιγμή.

"Ό Μπόντια και ή Κανκού στάθηκαν όρθιοι σέ μία άκρη.

"Έβλεπον, ό όρύθρος τών φωνών σταμάτησε. Και ή μουσική άρχισε νά παί-

ζε, άγρια και παράφορα. Οι μουσικοί χτυπούσαν με δυνάμεις τά τύμπανα, έξυναν με τά μακρυά νύχια τούς τίς χορδές τών όργάνων, βροντούσαν κάτι σιδερά πού είχαν τό σχήμα πετάλου, ακόνιζαν πλατειά μαχαίρια... Και ή γυναίκες γόρεσαν όρθιες, κρατώντας τό ρυθμό με κινήσεις τού κορμιού τους και χτυπώντας τά χέρια τους. "Η φωτιά, πού τήν δυνάμωναν όλοένα με ξερά λόβια και με κούτσουρα, έφρχνε κόκκινες τρεμάμενες λάμψεις στήν παράδοξη έκείνη σύνταξη, κάνοντας νά τόν φανταστικό έχθρό.

Και τότε άρχισε νά πολεμάη με τόν φανταστικό έχθρό. "Ορμούσε, όπισθοχωρούσε, έκανε πρής τά πλάγια γιά ν' άποφύγη δίδων ένα χτύπημα έσχιζε τόν άέρα με τή σπάθα του, παρακαλούσε τούς θεούς νά τόν βοηθήσουν στόν δικαίον άγώνα.

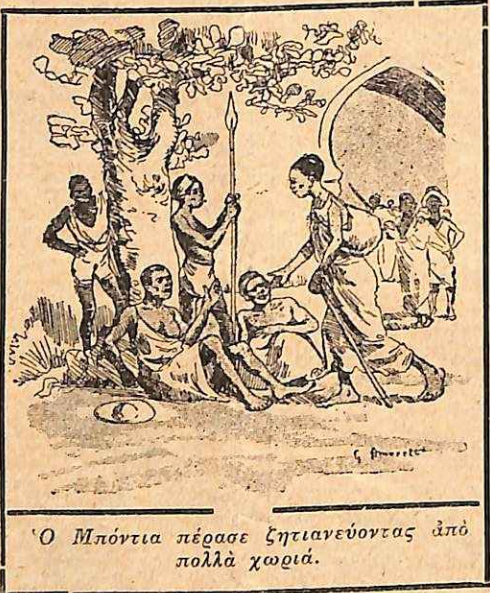
Τέλος, έδραλε μία κραυγή χαράς και θριάμβου. Είχε σκοτώσει τόν έχθρό του... Κότταζε τό έδαφος μ' έκφορας κι' θριάμβους ήρώνης, σαν νά έδλεπε τόν άπαισιόχο μπροστά του...

Μα ή πάλι τόν είχε κουράσει. Δέν μπορούσε πειά νά σταθί στα πόδια του. "Άρρησε τή σπάθα του νά πείστ από τά χέρια του και σωριάστηκε καταγής... Τά πλήθη άρχισαν νά ώρύωνται από τόν ένθουσιασμό τους. Τά μάτια όλων είχαν πεταχθεί έξω από τίς κόγχες τους.

"Η Κανκού είχε μαζευτεί, τρέμοντας, κοντά στόν Μπόντια. Μά κείνος δέν τήν πρόσεχε πειά. Είχε καρφώσει τά βλέμματα του στόν αναίσθητο Μαρούατς.

"Εσπριγγε τίς γροθιές και τά δόντια του. Θάλεγε κανείς ότι ήθελε νά σκοτώσώ τόν σιδερέα με τό πόρινο βλέμμα του.

"Όταν ό Μαρούατς συνήλθε κι' έτοιμώσθηκε...

Ό Μπόντια πέρασε ζητιανεύοντας από πολλά χωριά.

Η σπάθα καρφώθηκε στο σώμα τού Μαρούατς...

ΤΟΥ Ο. ΤΑΡΝΤΙΦ

νά φύγη, περνώντας μέσα από τό πλήθος πού δέν τόν έπαινε, ό Μπόντια φάνηκε σαν ναθλε νά χυμίστ κατεπάνω του. Μά τό ρεύμα τού κόσμου τόν παρέσυρε πρής τήν αντίθετη διεύθυνσι.

Και ό Μπόντια πήρε τότε τήν Κανκού και γύρισαν μαζί στήν καλύβα τους, περνώντας από μικρά και στενά δρομάκια, γεμάτα κόσμο.

"Ό Μαρούατς δικαιολογούσε τή φήμη του. "Ηταν μοναδικός τεχνίτης στή δουλειά του. Κανείς δέν ήξερε νά φτιάχνη ακαίρια τόσο κορτσού. Μά ήταν τεμπέλης και μέθυσο, όπως όλοι οι άνθρωποι τής φυλής του. "Αναβει τό φουρνέλο του γιά νά δουλέψτ μονάχα όταν τού έδιναν πολλά λεπτά.

Τήν άλλη μέρα τό πρωί, ό Μπόντια πήγε και τόν βρήκε στήν καλύβα του.

—Θέλω, τού έπρε, νά μου φτιάξτ ένα μαχαίρι πού νά μωρη νά κόβη με τό πρώτο τού κεφάλι ενός βοδιού.

"Ό Μαρούατς τόν κότταζε από πάνω ως κάτω και τού άποκρίθηκε:

—Θέλω είκοσι χρυσά νομίσματα. —Θά σού δώσω τριάντα, άν μείνω εύχαριστημένος.

—"Όλοι μένουν εύχαριστημένοι άπ' μένα! έπρε ό Μαρούατς.

Και στρώθηκε άμέσως στή δουλειά. Τήν άλλη μέρα τό βράδυ, ό Μπόντια είχε μία σπάθα πού μπορούσε νά κόβη με τό πρώτο και κεφάλι βοδιού...

—Μπόντια, έπρε ή Κανκού, άπόψε τό βράδυ ό Μαρούατς θά χορεύη και πάλι.

—"Α! πείπει νά πάνε! Ψυθύρισε ό Μπόντια με βουνήν φωνή.

"Ασπάζε τή σπάθα του και έπρε στήν Κανκού νά τήν ακολουθήστ.

"Όταν έφτασαν στόν τόπο τών τακτικών συγκεντρώσεων, ό Μαρούατς χόρευε μ' ένκολλητά αλόγου, προκαλώντας τό θαυμασμό τού πλήθους... "Ό Μπόντια τού έριξε ένα βλέμμα γεμάτο μίσος, προχώρησε με σταθερό βήμα και στάθηκε μπρής στο Μαρούατς, στή μέση τού κύκλου.

—Ηθδς, βλέπω, σαν πίθηκος, τού έπρε. Και αγωνίζεσαι πολύ καλά μ' έναν έχθρό πού δέν τόν βλέπεις. Κότταζε τώρα πώς χορεύω κι' εγώ...

Οι παριστάμενοι άρχισαν νά γελούν. Οι μουσικοί έπαψαν με μεγαλειότητα μανιά τά όργανά τους. Και όλοι ήταν περίεργοι νά δούν πώς θά χόρευε ό Μπόντια, ό άμυαλος αυτός νέος, πού τολμούσε νά παρβήντ από χορό με τό Μαρούατς.

"Ό Μαρούατς τού έριξε μία περιητική ματιά...

"Ό Μπόντια άρχισε νά χορεύη, κρατώντας στο χέρι τή γυναικεία σπάθα του. Τό πλήθος ώρλιαζε από τό θαυμασμό.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΟΠΛΑ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΟΚΤΟΝΩΝ

"Ενας έμπορος στο Λονδίνο προσέφερε πρής καιρού στις "Αγγλικές "Αρχές χίλιες λίρες γιά ν' αγοράστ τό πιστόλι με τό όποιο ό άναρχικός Σπίντο άπεπειράθη νά δολοφονήστ στις Βουξέλλες, τό βασιλέα "Εδουάρδο Ζ' τής "Αγγλίας. "Η προσφορά τού έννοείται άπερρίβη και τό πιστόλι κατεστράφη άπ' τίς ίδιες τίς "Αρχές. "Ενα; Άλλος πάλι Λονδρέζος έμπορος προσέφερε πενταχόσιες λίρες γιά τή φατσέτα με τήν όποία δολοφονήθηκε ή αυτοκράτειρα "Ελισάβετ τής "Αυστρίας, μά και ή δική του προστάσις άπερρίβη. Τό φονικό αυτό όπλο τό έβαλαν μέσα σ' ένα δοχείο με κάποια δυνατή διαλυση και τό έφθασαν εκεί μέσα, ως ότου από τή φατσέτα δέν άπέμεινε πειά τίποτε.

Τό περιστρώσο, με τό όποιο ό Βεσκι δολοφόνησε τό βασιλέα τής "Ιταλίας, Ουαλέντο, έκομματοίστηκε, και είχτηκε σέ μία ύψάκμιο, όπου έλυωσε μαζί με άλλο μετάλλο. Τό τσιφάκι με τό όποιο έπεχείρησαν κατά τό 1897 νά δολοφονήσουν τό βασιλέα Γεώργιο στή Λεωφόρο Συγγρού έκομματοίστηκε σέ γίλια κομμάτια.

"Η συνήθεια αύτή τού νά καταστρέφονται τά φονικά όπλα πού έστράωσαν εναντίον έψηλών προσώπων, βασιλέων, πριγκίπων κτλ., χρονολογείται από τόν ΙΕ' αιώνα. Τήν εποχή εκείνη ύπήρχε ή πρόληψις πώς, άν νέν καταστρέφόντουσαν τά σιτιέτα, τά μαχαίρια ή τά πιστόλια πού χρησιμοποιήθηκαν γιά τέτοιους σκοπούς, ύπήρχε φόβος νά προκαλέσουν τό θάνατο άλλων μεγάλων προσώπων.

ΔΙΣΤΙΧΑ

"Ό πόνος είν' αγίατρευτος κι' ή συμφορά μεγάλη, όταν τά πόδια σηκωθούν και δείρουν (τό κεφάλι).

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

Κατάρα άκατανόητη, άσπλαγχνή μαύρη μοίρα,

νάν' οι νεκροί μας άφρακτοι, νάν' ή ζωή μας στεία! Α. ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

Τά τύμπανα κόντευαν νά σπάσουν από τά δυνατά χτυπήματα...

"Έξαφνα, ή σπάθα τού Μπόντια διέγραφε έναν κύκλο στόν άέρα και, πριν προφτάσει κανείς νά δη πώς έγινε αυτό, βυθίστηκε στα πλευρά τού Μαρούατς και τού έσχιζε τό σώμα ως τό λαμό...

Τά τραγούδια και ή μουσική σταμάτησαν.

"Η κατάπληξις τού πλήθους ήταν τόσο μεγάλη, ώστε κανείς δέν σκέφτηκε νά πιάστ τό φονιά...

—Τί έκανες, Μπόντια; ρώτησε ή Κανκού, όταν βρεθήκανε μακριά από κεί...

—Μία μέρα, πάνε πολλά χρόνια άπό τότε, ό άνθρωπος αυτός έφνε ένα άγοράκι από τό χωριό Μπανωσάμνα και τό πούλησε γιά σκλάβο... Τό άγοράκι αυτό ήμουν εγώ... "Ό Μαρούατς έπρεπε νά πεθάνη από τό χέρι μου.

Ο. ΤΑΡΝΤΙΦ

ΕΛΒΕΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΜΑΓΝΟΥ

"Όταν ό Καρολομάγνος βρισκόταν στή Ζυρίχη, έδραλε κήρυκες νά διακαλήσουν ή όλη τήν πόλι και στα περίχωρα πρής κάθε μέρα, κατά τήν ώρα τού φαγητού του μπορούσαν, όσοι ήθελαν, νά πηγαίνουν στο παλάτι και νά τού ύποβάλουν τίς άναφορές τους και τίς κινήσεις τους.

Προτήτερα όμως έπρεπε νά χτυπήσουν ένα κουδούνι κραμασμένο σέ μία στήλη πού βρισκόταν στα πρόθυρα τού παλατιού και άμέσως οι ύπηρέτες ή τούς έμπάναν μέσα.

Μία μέρα, ενώ ό μεγαλόφυχος μονάρχης ήταν καθισμένος στο τραπέζι μαζί με άλλους ήπότες: τής συνοδείας του κι' έτρωγε, ακούστηκε έξαφνα νά χτυπά τό κουδούνι τής στήλης: μ' έναν τρόπο όλόελα άσυνηθιστο.

"Ό Καρολομάγνος διέταξε τούς ύπηρέτες του νά όργήσουν μπροστά του αύτήν πού χτυπούσε. Οι ύπηρέτες έτρεξαν άμέσως νά έκταλέσουν τή διαταγή του, αλλά, έπειτα από λίγη ώρα γύρισαν, λέγοντάς του πώς ε'χαν ψάξει παντού και δέν εύρηκαν κανένα.

Στό μεταξύ τό κουδούνι χτύπησε και ξαναχτύπησε δυνατώτερα, άλλ' οι άνθρωποι τού παλατιού πού βγήκαν πάλι έξω κι' έγύρεψαν τόν ξένο δέν είδαν κανένα πουθενά.

Τότε κάποιοι από τούς ύπηρέτες, φάγοντας με περισσότερη προσοχή από τούς άλλους, είδε ένα φειδί πού ήταν κραμασμένο από τό σκονίνο τού κουδούνι και τό χτυπούσε.

"Ό Καρολομάγνος; έμαθε πούς ήταν ό άπροσδόκητος επισκέπτης του, σηκώθηκε και τράβηξε πρής τήν πόρτα, λέγοντας πώς είχε χρέος ν' άπονείη διακούσθη και βοηθεία όχι μόνο στούς ανθρώπους, αλλά και στα ζώα.

Τό ταπεινό έρεπό, μόλις βρέθηκε μπροστά στόν ισχυρό μονάρχη πού έξουσίαζε τόσο Κράτη και τόν έτρεμαν τόσο λαοί, έσκυψε καταγής με σεβασμό.

"Έπειτα έβριξε στόν αυτοκράτορα ένα βλέμμα έκτεντικό και διευδονηκε πρής τή γειτονική λίμνη, γυρίζοντας κάθε τόσο πίσω γιά νά ιδή άν τό ακολουθούσε ό Καρολομάγνος.

"Ό καλόκαρδος μονάρχης, τού όποιου ή περιέργεια ε'χε κεντηθεί

στο έπακρο, ακολουθούσε βήμα με βήμα τό φειδί, άποφασισμένος νά ιδή πού θά τόν πήγαινε.

"Υστερα από κάμποσο, έφτασαν μπρής στήν τρύπα ενός βράχου και εκεί τό φειδί στάθηκε, μή θέλοντας πειά νά προχωρήστ.

"Ό Καρολομάγνος; κότταζε τότε μέσα στήν ύψηλ τρύπα και εκεί είδε τά μικρά τού δυστυχισμένου έρεπού, ενώ πρής πέρα καθόταν συμμαζεμένο ένα άγριοπό τέρας.

"Ό Καρολομάγνος διέταξε τότε τούς ανθρώπους του νά σκοτώσουν τό τέρας και τότε τό φειδί μπήκε στήν τρύπα του, φανερώνοντας μεγάλη χαρά.

Τήν άλλη μέρα, τό φειδί παρουσιάστηκε ξανά στο παλάτι όχι γιά νά ζητήστ πάλι συνδούη, αλλά γιά νά έκφράστ αύτή τή φορά τήν ένγνωμοσύνη του στόν ευεργέτη του. Μπήκε ήσυχά μέσα στήν εύρύχωρη τραπεζαρία, έφτασε κοντά στο τραπέζι και άνυψώθηκε ως τήν άκρη του.

Στό στόμα του βαστούσε ένα θαυμάσιο διαμάντι κι' άφινοντάς τό μέσα στο αυτοκρατορικό κύπελλο, άποσύρθηκε και βγήκε έξω ήσυχά όπως ήλθε.

"Ό Καρολομάγνος; με τό πολυτιμώτατο αυτό δώρο στόλισε τό στέμμα του.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΨΥΧΡΑΙΜΙΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

"Ό Ρώσος πριγκίψ Δολγορόνι ήταν ένας άνθρωπος με άφάνταστη ψυχραιμία και με άπάθεια πραγματικά φιλοσοφική. Κάποτε είχε επιδιώαστεί σ' ένα πλοίο γιά νά περάστ τή Μόστη, Θάλασσα και, επειδή τό θαλάσσιο ταξίδι ήταν πολύ κουραστικό γι' αυτόν, έπρεπε νά κοιμηθί, μελονότι είχε δυνατή τρικυμία και τό πλοίο κινούνταν νά βουλήτ έξω...

"Όταν ή τρικυμία δυνάμωσε σέ σημείο πού νά διατάξτ ή πλοίαρχος νά κατεβεί κουραστικό γι' αυτόν, έπρεπε νά κοιμηθί, μελονότι είχε δυνατή τρικυμία και τό πλοίο κινούνταν νά βουλήτ έξω... "Όταν ή τρικυμία δυνάμωσε σέ σημείο πού νά διατάξτ ή πλοίαρχος νά κατεβεί κουραστικό γι' αυτόν, έπρεπε νά κοιμηθί, μελονότι είχε δυνατή τρικυμία και τό πλοίο κινούνταν νά βουλήτ έξω... "Όταν ή τρικυμία δυνάμωσε σέ σημείο πού νά διατάξτ ή πλοίαρχος νά κατεβεί κουραστικό γι' αυτόν, έπρεπε νά κοιμηθί, μελονότι είχε δυνατή τρικυμία και τό πλοίο κινούνταν νά βουλήτ έξω...

—Ευνηύστε, έσχεμάτε! τού φώναζε. Ευνηύστε, έσχεμάτε! —"Αν είνε έτσι, δέν βλέπω γιά πού λόγο θέλατε νά με ευνηύσετε! άπάντησε ό σταυτήγος κι' έγειρε από τό άλλο πλευρό.

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΤΑ ΓΑΝΤΙΑ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥΣ

"Από πότε φορούν οι άνθρωποι γάντια. Τα πολυτελή γάντια του μεσαιώνος. Πού παράγγελλε ή "Αννα ή Αυστριακή τα γάντια της. Τό τέχνασμα ενός λαϊμάργου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

"Η συνήθεια τού νά φορούν οι άνθρωποι γάντια χρονολογείται από τού 3ου μ. Χ. αιώνα, ε'νε άγνωστο όμως πότε έγενικεύη ή χρήση της.

"Ετσι, κατά τόν 11ο αιώνα, μόνον οι πλούσιοι και οι ισχυροί φορούσαν γάντια στολισμένα με πολύτιμα περάδια, μαργαριτάρια, σμαράγδια κλπ.

"Επίσης στή Βενετία, κατά τήν εποχή τής μεγάλης άκμής της, οι άρχοντές της φορούσαν πολυτελή μεταξωτά γάντια, στολισμένα με χρυσάφι και μαργαριτάρια.

Γάντια φορούσε επίσης και ό Καρολομάγνος, κατά δέ τόν 16ο και 17ο αιώνα οι ήγμενες προσέφεραν ως δώρα στούς πρής και στούς διπλωμάτες πολυτελή γάντια.

Στήν "Ιταλία και τήν "Ισπανία είχε έπικρατήσει γιά ένα διάστημα ή συνήθεια νά φορούν γάντια από κίτινο δέρμα, στολισμένα με κεντήματα.

"Η βασίλισσα τής Γαλλίας "Αννα ή Αυστριακή, ή όποία είχε θωρακιστά χέρια, παράγγελλε τά γάντια της από τήν "Ισπανία, και μάλιστα κάθε φορά έστειλε στούς εκεί κατασκευαστάς μία δείγμα ένα χειρόκτιο με ειδικόν άποσταλμένο.

Στή βασιλική Αύλή τής "Αγγλίας, κατά τούς χρόνους τής "Ελισάβετ, έθαυμάζοντο πολύ τά γάντια πού είχαν σχήμα ρόδων και τά όποια οι ευγενείς τά έπρομηθεύοντο από τή Ρώμη.

Τά χειρόκτια αναφέρονται γιά πρώτη φορά από τό ρήτορα και φιλόσοφο "Αθήναιο στο περίφημο σύγγραμμά του "Δαιμονοσοφιστάι.

Μέσα εκεί ό "Αθήναιος περιγράφει έναν λαϊμάργο, ονομάτι Φιντόλο, γιά τόν όποιο λέει ότι δέν καθόταν ποτέ στο τραπέζι χωρίς νά φορέστ τά γάντια του.

"Ό λόγος ήταν ότι ό Φιντόλος βιαζόταν νά φάη πρώτος άπ' όλους και πειδή φυσικά τά φαγητά στήν άρχή ήταν ζεστά, κατάρθωνε χέρια στα γάντια του νά τά πιάνη με τά χέρια γι' αυτό και νά τά καταβροχθίη πρής μεγάλη δυσάρεσκια τών δυο τραπέζων του.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΡΟΖΙΝΙ

Κάποτε ό Ροζίνι είχε προσκληθεί σέ γεύμα από μία πλούσια κυρία, ή όποία φημιζόταν γιά τή φιλαρμονία της.

Τό γεύμα έκείνη τήν ήμέρα ήταν λιγότερο από τίς άλλες φορές και ό Ροζίνι σηκώθηκε από τό τραπέζι γρόνι υστιακός.

—"Εμίζω ότι θά σού χάμπε τήν τιμή νά ξαναφύμε μαζί, έπρε στο τέλος ή οικοδόσποινα στόν ξένο της.

—Μάλιστα, κυρία μου, κι' άν άγαπάτε, ξαναφύμε αύτή τή στιγμή κιόλας! άπάντησε ό πνευματώδης, αλλά... πεινασμένος μουσουργός.

ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ ΜΑΣ

Ο ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΒΑΡΩΝΗΣ ΝΤ' ΑΜΠΡΕΚΟΥΡ

Στην ακρογιαλιά της Νίκαιας. Μιά έσπερις στη βίλλα της «Τρελλής Καρδιάς». Δυό έρωτευμένοι που μεθύν από αγάπη. Έπειτα από ένα χρόνο. Φτώχεια και κοκκίνη! Η πρώτη προειδοποίηση του λοχαγού. Μιά γυναίκα με ύποπτο παρελθόν. Σκηινές ηλητείας. Τό έγκλημα. Η έπιστολή του δολοφόνου. Τό Παρίσι άναστατώνεται. Η σύλληψις και ή δίκη του Μενιέ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Νίκαια, Ιούνιος του 1909... Έντεκα ή ώρα τού θράδν, στην άκρογιαλιά, κοντά στο Καζίνο... Σαπλωμένος στην άμμουδιά, όλομόναχος μέσα στο πυκνό σκοτάδι, ένας άνθρωπος φαίνεται δυθισμένος σε σκέψεις. Όνειροπολεί... Φοράει φράκο της τελευταίας μόδας. Ποιός νάναι άραγε;... Κανένας έκκεντρικός; Κανένας μπλαζέ; Ή κανένας δυστυχισμένος πούλασε την τελευταία του πεντάρα στο Καζίνο;

Έξαφνα, ό άνθρωπος αυτός σηκώνεται. Προχωρεί πρὸς την «Προμενάντ — ντέζ — Άγγλια», την αριστοκρατικότερη λεωφόρο της Νίκαιας. Στματίζει μπροστά σε μία μεγαλοπρεπή βίλλα κατάφωτη. Στην πόρτα της στέκονται άκίνητοι δύο ύπηρέτες με χρυσόκέντητη στολή, οι όποιοι μόλις τον βλέπουν παραμερίζουν με σεβασμό για να περάσει. Είπε γνωστός στη βίλλα ό λοχαγός Μενιέ — γιατί αυτός είναι ό άγνωστος...

Η βίλλα της «Τρελλής Καρδιάς» έχει γιορτάσιμη ύψη αυτό τό βράδυ. Η μεγάλη και πολυτελής της αίθουσα είναι γεμάτες καλεσμένους. Ό λοχαγός προχωρεί, τις διασχίζει, χαίρεται μερικούς γνωστούς του, και μπαίνει σε μία θερμάτα. Έκεί κάθεται και περιμένει... Σε λίγο έρχεται πρὸς τό μέρος του, άνάλαφρη σαν σιά, μία γυναίκα, και κάθεται κοντά του σ' ένα καναπέ.

—Είδατε..., του λέει. Κράτησα τό λόγο μου. Έοθα, γιατί κι' εγώ θέλω να μάθω...

—Κυρία, μία λέξη έχω μόνο να σάς πω. Την άποφάσι μου την πήρα. Γιατί κι' εγώ δέν έχω παρά ένα όνειρο πειά... Νά ενώσω τη ζωή μου με τη δική σας... Είμαι ένας άνθρωπος πού υπέφερε, πού γνωρίζει την αξία της ζωής. Σάς προσφέρω λοιπόν, τ' όνομά μου και την καρδιά μου. Και νάστε βεβαία, πώς δέν θα τό πάρω πίσω ποτέ... Πολύ καλά. Δέχομαι και τό δύο.

Ό λοχαγός πλησιάζει την άγαπημένη του, την άγκαλιάζει... Βγάζει ένα λουλούδι πού στολίζει τη μπουτιονιέρα του, τό φιλεί και της τό δίνει. Από τη βίλλα φτάνουν οι λιγοθυμισμένοι ήχοι ενός βάλς...

Κι' οι δυό έρωτευμένοι, μεθυσμένοι από έρωτα, από έλπίδες, από όνειρα, ξεχνιούνται σ' ένα παθητικό φίλ...

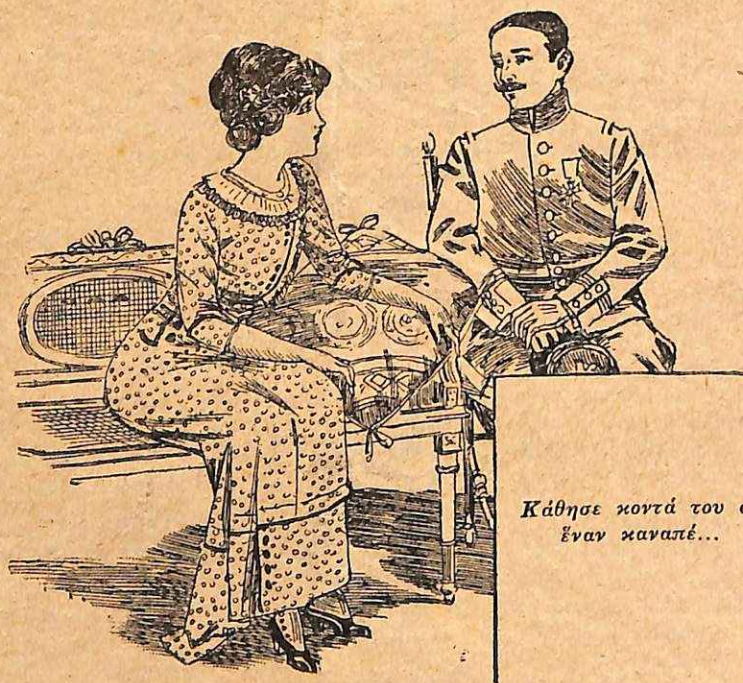
*** Ένας χρόνος πέρασε... Βρισκόμαστε στο Παρίσι, τόν Ιούλιο του 1910.

Έννέα ή ώρα τού θράδν, στο ξενοδοχείο της Άγγλιας, δωμάτιο νούμερο 28.

Ένας άντρας και μία γυναίκα, άμίλητοι, με ύφος άφηρημένο, είναι ξαπλωμένοι, ό ένας σε μία καρέκλα κι' ή άλλη σε μία πολυθρόνα. Στο δωμάτιο

τιο άπλώνεται μία βαρειά μυρουδιά. Πάνω στο τραπέζι θάσσεται ένα μπουγάκι αϊθέρα, και δίπλα του, ένα τετράγωνο κουτί με μία λευκή, κρυστάλλινη σκόνη... Πάνω στο κουτί είναι κολλημένη μία έτικέτα πού γράφει: «Κοκαΐνη». Ό άντρας είναι ό λοχαγός Μωρίς Μενιέ, ή γυναίκα, ή βαρώνη Μαγδαληνή ντ' Άμπρεκούρ, ή Μαντόλ, για τούς φίλους της.

Κάθονται κι' οι δυό άκίνητοι, με τα μάτια πεταγμένα έξω απ' τις κόγχες τους, με τό μέτωπο λουσμένο από τόν ιδρώτα σαν να θοίσκονται από τό κράτος τού φοιητότερου έφιάλτη. Περνάει έτσι μία ώρα... Τέλος ξυπνούν, συνέρχονται, αλλά δέν είναι παρά δυό ανθρώπινα κουρέλια, δυό έξαντλημένα σώματα, δυό ζωντανά πτώματα.

Κάθισε κοντά του σ' έναν καναπέ...

Ό λοχαγός σηκώνεται και προχωρεί πρὸς τό παράθυρο :

—Άγάπη μου, λέει στη Μαντόλ, έλα κοντά μου, έδώ... Δές τι όμορφος πού είναι ό ούρανός άπάνω... Δές τ' αστέρια και θνηψή του βραδυά που πρωτοφιληθήκαμε, πέσου, στη Νίκαια...

—Δέν ξέχασα τίποτα, Μωρίς... Κι' ή αγάπη μου είν' ή ίδια πάντα για σένα...

—Κι' όμως νοιώθω κι' άνησυχία μέσ' την καρδιά μου... Μερικές φορές πού φάνεσαι σαν άφηρημένη, σαν άχλης άλλου τό νου σου... Ω, καταλαβαίνω γιατί είσαι έτσι... Η φτώχεια μας, ή έγνοια για τό αύριο σε προβιάζουν... Έχε έμπιστοσύνη ώστόσο... Για να πετύχω δέν μου χρειάζεται παρά ή αγάπη σου... Ω, Μαντόλ... Άν καμιά μέρα σου μάθαινα πώς με άπατάς, θα σε σκότωνα!...

Η γυναίκα χαμογελάει, και χαδάρικα του λέει: —Σάπα, αγάπη μου... Κύττα τόν ούρανό και θνηψή σου... Θυμήσου... ***

Ποιά ήταν ακριβώς αυτή ή Μαντόλ; Μία γυναίκα με ύποπτο παρελθόν. Από πολύ νέα άνόμα, είχε παντρευτεί κι' ένα αξιωματικό τού Ιταικού ό όποιος όμως κυριεύτηκε ξαφνικά από τό πάθος τού πνευματισμού... Παραιτήθηκε απ' τό στρατό, κι' άφοσιώθηκε στο πάθος του: έπεκαίετο τό πνεύματά, έκανε πειράματα με τό τραπέζι... Η Μαντόλ θαρρούσε πώς ζούσε άνάμεσα σε σκελετούς και σε φαντάσματα. Θέλοντας λοιπόν να γλυτώσει απ' τούς εφιάλτες αυτούς, ζή-

—Υστερ' από λίγο, ό λοχαγός Μενιέ, ένεκα της ζωής πού περνούσε, έτέθη «εις διαθεσιμότητα». Μη έχοντας τόχαρό άλλη άσχολία, δέν έκανε άλλο παρά να ψάχνη νάβρη την άγαπημένη του. Τέλος, τόν Νοέμβριο του 1910, την ξαναβρήκε, και την έπαισε να τόν ακολουθήσει και πάλι. Η φτώχεια όμως φέρνει πάντα γκρίνια. Η σκηνές, για τό αιδώνο χρηματικό ζήτημα, ξαναρχίσαν.

...Στις 17 Νοεμβρίου, κατά τις πέντε τό άπόγευμα, μία νέα σκηνή έγινε μεταξύ τους, βιαιότερη απ' όλες τις προηγούμενες.

—Τέλος πάντων, φίλε μου, του είπε ή Μαντόλ, είναι καιρός πειά να τελειώνουμε και να πάρουμε μία άπόφασι. Μού είχες πει πώς είσαι πλούσιος. Ήταν ψέμματα...

—Μαντόλ, σι' όρκίζομαι, σου είπα την αλήθεια... Η οικονομική μου στενοχωρία είναι προσωρινή... Έχε έμπιστοσύνη σε μένα...

—Όχι, βαρέθηκα πειά! Μού λές ψέμματα. Κι' ύστερα, πορτιμύ να σου πω όλη την αλήθεια. Ύπαρχει κάποιος πού ανέλαβε να μ' έξασφαλίσω, δέ σ' έχω ανάγκη πειά!...

Ό Μενιέ έβγαλε μία κραυγή, σαν νάχε χτυπηθεί κατάκαρδα. Και κατόπιν τρελλός απ' τόν πόνο, ώρμησε εναντίον της Μαντόλ κι' άρχισε να της σφίγγει με δύναμι τό λαμό...

Κι' όταν την άφηνε, ή Μαντόλ σωριάστηκε κάτω. Ήταν νεκρή...

Ό δολοφόνος τότε κάθισε στο τραπέζι, πάνω στο όποιο θροίσκον άκόμη τό κουτί με την κοκκίνη, κι' άρχισε να κλαίει σαν παιδί. Κατόπιν σκούπισε τα μάτια του κι' έγραψε τό άκόλουθο γράμμα πρὸς τόν άστυνόμο της συνοικίας:

«Χθές βράδυ σκότωσα μέσα στο δωμάτιό μου την άρραβωνιαστική μου, την βαρώνη ντ' Άμπρεκούρ. Την άγαπούσα και έπρόκειτο να παντρευτούμε σε δεκαπέντε μέρες, όταν ένομα ξαφνικά πώς τα χρήματα πού νόμιμα πώς της τ' άπέδωκε κάθε μήνα ό πατέρας της, της τ' άδινε κάποιος κύριος πού τη συντηρούσε.

Έχω άκόμα να έκδικηθώ δύο πρόσωπα. Κατόπιν θ' αυτοκτονήσω. λοχαγός Μενιέ». Όταν τελείωσε τό γράμμα, τό άφησε

αγάπη τους και την ευτυχία τους.

Μία μέρα — κατά τόν Σεπτέμβριο — ύστερ' από μία βίαιη σκηνή — είχαν σωθεί τα τελευταία τους λεφτά, — ή Μαντόλ τόν έγκατέλειψε κι' έφυγε. Η έγκατάλειψη αυτή πλήγωσε βαθειά τό λοχαγό. Τη στιγμή πού ή αγάπημένη του έφευγε, κλείνοντας με όρμη την πόρτα, της φώναζε: —Δέν μ' αγαπάς, μέ εγώ σ' αγαπώ και όπωσδήποτε θα σε ξανακάνω δική μου!...

Ότερ' από λίγο, ό λοχαγός Μενιέ, ένεκα της ζωής πού περνούσε, έτέθη «εις διαθεσιμότητα». Μη έχοντας τόχαρό άλλη άσχολία, δέν έκανε άλλο παρά να ψάχνη νάβρη την άγαπημένη του. Τέλος, τόν Νοέμβριο του 1910, την ξαναβρήκε, και την έπαισε να τόν ακολουθήσει και πάλι. Η φτώχεια όμως φέρνει πάντα γκρίνια. Η σκηνές, για τό αιδώνο χρηματικό ζήτημα, ξαναρχίσαν.

...Στις 17 Νοεμβρίου, κατά τις πέντε τό άπόγευμα, μία νέα σκηνή έγινε μεταξύ τους, βιαιότερη απ' όλες τις προηγούμενες.

—Τέλος πάντων, φίλε μου, του είπε ή Μαντόλ, είναι καιρός πειά να τελειώνουμε και να πάρουμε μία άπόφασι. Μού είχες πει πώς είσαι πλούσιος. Ήταν ψέμματα...

—Μαντόλ, σι' όρκίζομαι, σου είπα την αλήθεια... Η οικονομική μου στενοχωρία είναι προσωρινή... Έχε έμπιστοσύνη σε μένα...

—Όχι, βαρέθηκα πειά! Μού λές ψέμματα. Κι' ύστερα, πορτιμύ να σου πω όλη την αλήθεια. Ύπαρχει κάποιος πού ανέλαβε να μ' έξασφαλίσω, δέ σ' έχω ανάγκη πειά!...

Ό Μενιέ έβγαλε μία κραυγή, σαν νάχε χτυπηθεί κατάκαρδα. Και κατόπιν τρελλός απ' τόν πόνο, ώρμησε εναντίον της Μαντόλ κι' άρχισε να της σφίγγει με δύναμι τό λαμό...

Κι' όταν την άφηνε, ή Μαντόλ σωριάστηκε κάτω. Ήταν νεκρή...

Ό δολοφόνος τότε κάθισε στο τραπέζι, πάνω στο όποιο θροίσκον άκόμη τό κουτί με την κοκκίνη, κι' άρχισε να κλαίει σαν παιδί. Κατόπιν σκούπισε τα μάτια του κι' έγραψε τό άκόλουθο γράμμα πρὸς τόν άστυνόμο της συνοικίας:

«Χθές βράδυ σκότωσα μέσα στο δωμάτιό μου την άρραβωνιαστική μου, την βαρώνη ντ' Άμπρεκούρ. Την άγαπούσα και έπρόκειτο να παντρευτούμε σε δεκαπέντε μέρες, όταν ένομα ξαφνικά πώς τα χρήματα πού νόμιμα πώς της τ' άπέδωκε κάθε μήνα ό πατέρας της, της τ' άδινε κάποιος κύριος πού τη συντηρούσε.

Έχω άκόμα να έκδικηθώ δύο πρόσωπα. Κατόπιν θ' αυτοκτονήσω. λοχαγός Μενιέ». Όταν τελείωσε τό γράμμα, τό άφησε

πάνω στο τραπέζι, φίλησε στο μέτωπο τη νεκρή, πήρε τα γάντια του και τό καπέλλο του, έφυγε, και βυθίστηκε στη νύχτα.

Η είδησις της δολοφονίας αυτής, όταν διαδόθηκε, προέξενε κατάπληξι στο Παρίσι. Η άστυνομία προσπάθησε μ' όλα τα δυνατό της να ανακαλύψη τό καταφύγιο τού κακούργου. Τού άκού όμως... Ό Μενιέ είχε γίνει άφαντος, σά νάχε άνοίξει ή γη και να τόν είχε καταπιεί.

Η κοινή γνώμη βρισκόταν σε μεγάλη άνησυχία. Φοδόνταν μήπως ό λοχαγός έκτελούσε τις άπειλές του, και όλοι περιμέναν νάκούσουν από στιγμή σε στιγμή πώς είχαν ανακαλυφθεί δυό νέα πτώματα, δυό νέα θύματά του.

Ό Μενιέ ώστόσο, ούτε είχε αυτοκτονήσει, ούτε είχε σκοτώσει κανένα. Από την έπαύριο τού έγκλημάτος του, είχε άρχισει να πλανιέται στα περίχωρα τού Παρισιού, αλλάζοντας κάθε βράδυ ξενοδοχείο και όνομα. Στις 29 Νοεμβρίου έφτασε, πεζός στη μικρή πόλη Νεμούρ. Πώς είχε ζήσει, πώς είχε συντηρηθεί στο μεταξύ; Μυστήριο...

Μπήκε μέσα στην πόλη, και προχώρησε ίσως με νεκροταφείο... Προχωρούσε άργά, και καμψοκραμένος... Σάν έφτασε μπροστά σ' ένα μικρό μνημα, γονάτισε, κι' άρχισε σιωπηλά να κλαίει. Πάνω στο μνημα ήταν χαραγμένο ένα όνομα: «Μαγδαληνή ντ' Άμπρεκούρ».

Κατόπιν γύρισε, πεζός πάντα στο Παρίσι. Διευθύνθηκε στο ύπουργείο τών Ναυτικών και ζήτησε να μιλήσει στον άξιωματικό της ύπηρεσίας.

—Ποιον ν' άναγγέλλω; ρώτησε ό φρουρός.

—Τό λοχαγό Μενιέ, απάντησε άφηρημένα ό δολοφόνος.

Σε λίγο, αντί τού ύπασιπτοϋ παρουσιαστήσαν δυό άστυφύλακες:

—Είστε ό λοχαγός Μενιέ; τόν ρώτησαν.

—Έτσι λένε, απάντησε ό λοχαγός. Κι' ούτε τό άνοήσιμα. Όδηγησε με άμέσως στο διευθυντή της Άστυνομίας.

Οί άστυφύλακες στάθηκαν διαταχτικοί για λίγο. Ό άνθρωπος πού θροίσκονταν μπροστά τους δέν έμοιαζε διόλου με τη φωτογραφία τού δολοφόνου πού τούς είχε δοθεί. Ήταν άδυνατισμένος, χλωμός, άξούριτος, ξεσχισμένος... Τόν ώδηγήσαν στον διευθυντή της Άστυνομίας Άμιάρ.

—Εγώ σκότωσα τη βαρώνη ντ' Άμπρεκούρ, όμολόγησε άμέσως ό λοχαγός.

—Μά δέν σκοπεύατε να σκοτώσετε και δυό άλλα πρόσωπα;

—Ναι, έτσι έλεγα στην άρχή... Ύστερα όμως μετάνοισα. Δυό θύματα ήσαν άρκετά...

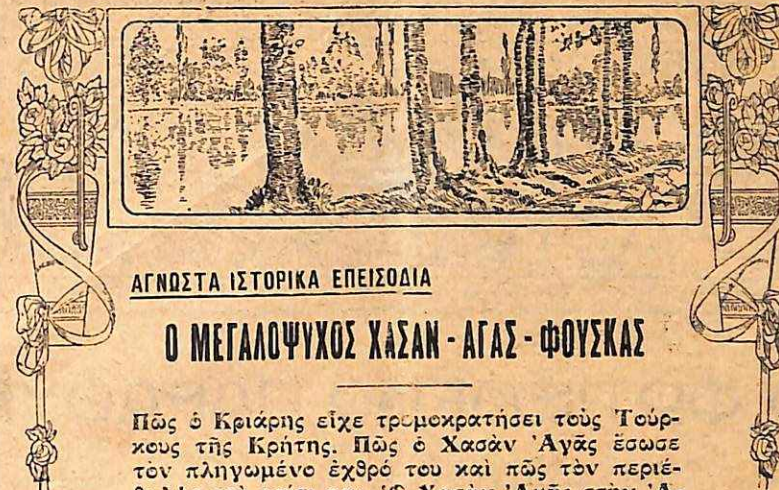
—Πώς; Α ν ό θύματα;

—Ναι... Η βαρώνη... κι' εγώ!...

Ό Μενιέ σ' όλη τη διάρκεια της δίχης του, στήθηκε ύπεροχος. Άνέλαβε όλη την εδών του έγκλημάτος του, για να μη λερώσει τη μνήμη της γυναίκας πού άγαπούσε.

Λόγω «μετριάζς συγχύσεως» καταδικάστηκε σε δέκα έτών είρκη. Όταν μετή την άπαγγέλια της άποφάσεως, ό πορδέρους τόν ρώτησε αν είχε να πει τίποτα, σηκώθηκε, και είπε: —Δέν είστε δίκαιοι! Έπρεπε να με σκοτώσετε!...

Και σκόδοντας τό κεφάλι, καμπουριασμένος, άφαντισμένος, άκολούθησε τούς χοροφύλακες...

ΑΓΝΩΣΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ

Ο ΜΕΓΑΛΟΥΠΥΧΟΣ ΧΑΣΑΝ - ΑΓΑΣ - ΦΟΥΣΚΑΣ

Πώς ό Κριάρης είχε τρομοκρατήσει τούς Τούρκους της Κρήτης. Πώς ό Χασάν Άγάς έσωσε τόν πληγωμένο έχθρό του και πώς τόν περιέβαλε στο σπίτι του. Ό Χασάν Άγάς στην Άθήνα. Μία ιστορική κηδεία. Ό Τούρκος έπλερχηγός στα άνακτορα. Όπου ό βασιλεύς της Ελλάδας τόν παρασημοφορεί.

Στην Κρήτη διηγούνται την έξης ώραια ιστορία:

Όταν ό περίφημος Κρης όπλαρχηγός Κριάρης, είχε τρομοκρατήσει τούς Τούρκους της Ανατολικής Κρήτης, ή Τουρκική άρχές βλέποντας ότι δέν κάνουν τίποτα με τόν τακτικό στρατό, ώργάνωσαν άτακτα σώματα, από παλληκάρια ντόπια, έπί κεφαλής τών όποιων έβαλαν τούς παδ παλληκαράδες της εποχής εκείνης.

Ένα από τα σώματα αυτά, τό διοικούσε ό Χασάν—Άγάς Φούσκας από τό Σέλινο, τού όποιου ή παλληκαριά ήταν έπίσης όνομαστή στην Κρήτη.

Ό Άλή — Χασάν — Φούσκας, θαύμαζε την παλληκαριά και την στρατηγικότητα τού Κριάρη και δέν έπαυε να τό λέει σε Τούρκους και Χριστιανούς.

Εθαύμαζε τόσο τόν έχθρό του, ώστε σε μία άτυχη επίχειρησι τών Χριστιανών, κατά την όποια αναγκάστηκαν να ύποχωρήσουν άφύοντας πληγωμένους τόν Κριάρη για να μη τόν σφάζουν τα παλληκάρια του, τόν πήρε και τόν έκρυψε σε μία σπηλιά, πριν άκούμα τόν αντίληφθει κανείς.

Έκεί τόν συνετήρησε έπί άρκετό καιρό κι' έπειτα τόν μετέφερε κρυφά στο σπίτι του, ως ότου ό Κριάρης ανέλαβε από τις πληγές και μόδεσε να φύγει.

Πέρασαν χρόνια από τότε άρκετά.

Ό Κριάρης γέρος πειά, είχε τραβηχτεί στην Άθήνα όπου ή Έλληνική Κυβέρνησις τόν έτίμησε δινόντάς του τίτλους κι' αξιώματα.

Τότε ό Κρης όπλαρχηγός θυμήθηκε τόν σωτήρα του τόν Χασάν — Άγά — Φούσκα και τοίγηρε νάβρη στην Άθήνα για να τόν δει.

Ό Χασάν — Άγάς δέχτηκε με χαρά την πρόσκλησή του κι' ήρθε στην πρωτεύουσα.

Ό Κριάρης τόν φιλοξένησε στο σπίτι του, τόν πήγε στα διάφορα μέρη, και στο τέλος τού σύστησε να γράψει στην Κρήτη να τού στείλουν τα όπλα του, και την

πολεμική στολή του, για να φορέσει κι' ό Κριάρης τα σαλδάρια του, και τα άσημένα όπλα του και να φωτογραφηθούν μαζί.

Όσοτου όμως φτάσουν τα όρδια τού Χασάν — Άγάς να γίνει ή ιστορική αυτή φωτογραφία, ό Κριάρης άρρώστησε και άφου έπαυδέυτηκε άρκετά στο κρεβάτι, πέθανε.

Στην κηδεία του, ή όποια έγινε με μεγάλη πομπή και μεγαλοπρέπεια στην Άθήνα, και την όποια άκολούθησε ή Άλή, ή Κυβέρνησις κι' άνώτεροι άξιωματικοί και πολιτικοί, παρετηρήθηκε τό έξής περίεργο:

Πίσω από τό φέρετρο τού Κριάρη, πήγαινε ένας Τουρκοκρητικός ντυμένος μία λαμπρή και φανταχτερή τουρκοκρητική στολή, με όπλα έπίχρυσα κι' άργυρά, ό όποιος έκλαιγε δυνατά, άπαρηγόρητα με λυγμούς.

Ήταν ό Χασάν — Άγάς, με την πολεμική στολή του, την όποια φόρεσε για ν' άκολουθήσει τό φίλο του στην τελευταία του κατοικία.

Τό πράγμα έκανε τότε εντύπωση και συζητήθηκε σ' όλους τούς κύκλους και φυσικά και στην Άλή.

Στόν Βασιλιά μάλιστα έκανε μεγάλη εντύπωση τό γεγονός αυτό, και ζήτησε να δει τόν Χασάν — Άγά.

Ό Χασάν—Άγάς, φόρεσε πάλι τη στολή του και παρουσιάστηκε στο Παλάτι. Ό Βασιλεύς τόν συνεζήτησε τότε για την γενναϊότητά του, για τόν ύπαισιμό του, και για την ελκερική φίλια του πρὸς τόν Κριάρη.

Και τιμώντας τον, τού κρέμασε στο στήθος τόν Σναφό τού Σωτήρος.

Άμα είδε ό Χασάν—Άγάς, να τόν παρασημοφορεί, Τούρκων αυτόν, ό Βασιλεύς τών Έλλήνων, έβγαλε άμέσως τα χρυσά του όπλα και κάδωσε στον Βασιλιά, λέγοντας:

Τόσα χρόνια πολεμάω για τό «μυλέτι» (Έθνος) κι' ό Βασιλεύς τού Έθνους πού πολέμουσά μου δίνει τό παρασημιο. Έπειτ' άπ' αυτό, εγώ τα όπλα μου δέν τα θέλω.

ΡΩΣΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ ΚΟΖΑΚΟΥ

Κοιμήσου, λιονταράκι μου, μεγάλος να (μου γίνης, κοιμήσου, φεγγαριού χλωμή άχτίδα σε (φατίζει.

Κι' ένώ χαμόγελο γλυκό στην κοιλία (σου δ' άφήνης, ή μάνα σου θα τραγουδή και θα σε (νανουρίσει.

Μ' όρμη μεγάλη ροβόλα τού Τέρικος (τό ρέμμα και βράχους, δέντρα, χώματα έδώ κι' (έκει σκορπίζει.

Στην όχθη στέκεται ό Ταχίρ μ' άγρι- (εμμένο δέμμα και γιαταγάνι κόκκινο σε πέτρα άκο- (νίζει.

Άλλ' ό πατέρας σου, παλιό ατόρημπο (λιοντάρι, πετά στο Μαύρο και σφιχτά φοιητιά- (ζει τό κοντάρι.

Κοιμήσου κι' ό άγριοπύς Ταχίρ άς (φοβερίζε. Η μάνα σου σε τραγουδεί και πάλι (νανουρίζει.

Θάρρη καιρός πού τό σπαθί κι' δού θα (τ' άκονίσης, και στού πολέμου τη φωτιά τού Μαύρου (θα φτερνίσης.

Τη σέλλα του μ' όλόχρυσα γαϊτάνια θα (κεντήσω και με κοντάρι και σπαθί εγώ θα σε (στολίσω.

Έγώ ή πρώτη τού Βορρά τό δοράο θέ (ν' άνοίξω κι' άστροπελέκι στούς έχθρούς άπάνω (θα σε ρίξω.

Μά τώρα, λιονταράκι μου, στην κοιλία (σου κοιμήσου, ώσπου να φτάση ό καιρός να ζωής τό (σπαθί σου.

Σάν παλληκάρι, σάν άετός τη μάνα (δ' άντιφύσσης, και με Κοζάκου την καρδιά θα μ' άπο- (χαίρετ' ήσ.

Κι' εγώ κρυφά τό δάκρυ μου, κρυφά (δέν να τό χύσω και της καρδιάς μου τη φωτιά στη μο- (ναζία θα σβύσω.

Τις νύχτες νύχτες θα περνά έμπρός εις (την Παρθένα και τις ήμέρες θα ρωτά τις μάγισσες (για σένα.

Κοιμήσου, λιονταράκι μου, κοιμήσου, (σταυραγές μου, και θάρρη ή ώρα τού φτερού κι' ή ώρα (τού πολέμου.

Χρυσό της Παναγίας μου, μικρό κο- (νισματάκι, θα σου κρεμάσω στο λαμό όταν θα πές (στα Έξνα.

Και πριν να πέσης στον έχθρο, τ' άρπα- (χτικό γεράκι, σε κείνο να προσεγγίσει και να θυμά- (σαι έμένα.

Έκείνο της παλληκαριάς τό δοράο θα (σου δείξη και νικητή στην άγκαλιά ή μάνα θα (σε σφίξη.

Κοιμήσου τώρα ήσυχά στην άγορεύ σου (κίλην, τό λιονταράκι τό μικρό λιοντάρι δέν να (γίνη.

(Μετάφρ. άπ' τό Ρωσικό) Ν. ΔΙΒΑΡΗ

Πάσ' τα... Δέν μου χρειάζονται. Ποτέ εγώ δέν θα σηκώσω χέρι σε Ρωμιο.

Ό Βασιλεύς όμως τού έπέστρεψε τα όπλα και τού είλε:

—Τα όπλα σου να τα κρατήσης! Σου άντικουν και σου αξίζουν, γιατί τα τιμήσες. Κράτησέ τα.

Κατασυγκλημένος από όλα αυτά, και από τόν θάνατο τού φίλου του Κριάρη, ό Χασάν—Άγάς έγύρισε στην Κρήτη, όπου οι Τούρκοι άρχισαν να τόν κατηγορούν, ότι πήγε στην Άθήνα και τόν έΡώμησε ό Βασιλεύς.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

(Άρθρο της θαράνης ντέ Κλεσσό)

Η κομψή Παρισινή εξακολουθούν ακόμα να φορούν φορέματα από λαινά, αλλά από λαινάς παραπολύ λεπτά, διαφανή, τα οποία συχνά θα είναι συνυφασμένα και με κλωστή μετάνη.

Τα όνυατα αυτών των λαινάς μας κάνουν ήδη να φανταστούμε τη λεπτότητα και διαφάνειά τους. Ακούστε: Κρέπ, βουάλ, εταμίνας, τουλί, μάλλινο κλπ.

Θα ιδούμε εταμίνας με μικροσκοπικά τετράγωνα, πρό παντός μπέζ και καφέ. Από τις εταμίνας αυτές θα γίνονται πρό πάντων φορέματα ταξιδιού πολύ κομψά, των οποίων η γραμμή θα θυμίζει κάπως τα ταξιδιού.

Από μάλλινο βουάλ, μπλέ μαρόν με βούλες άσπρες, ελαφρό σαν ζωρζέτα, θα ιδούμε ωραιότατα φορέματα με ίσια γραμμή, γαρνιρισμένα με πίες και με βελονιές.

Το καλοκαίρι θα είναι πολύ άνετο, το ρόζ χρώμα. Θα ιδούμε λοιπόν πολλά λαινάς λεπτά και διαφανή, ρόζ.

Από κρέπ μάλλινο ρόζ θα φορέσουμε καλοκαιρινές θαυμάσιες τουαλέτες. Πρέπει όμως να προτιμούμε πάντα ένα ρόζ όχι πολύ ζωηρό, αλλά γλυκόχρωμο και λίγο «φανε», γιατί αυτό πηγαίνει στο πρόσωπο.

Φορέματα ρόζ θα γαρνίζονται συχνά με άμπεσιμάν από δαντέλλα και με μικρά μανίκια επίσης δαντελένια. Η ζώνη τους θα είναι από μαύρο γυαλιστερό δέρμα και αυτό θα αποτελέσει μια θαυμάσια αντίθεση με το ρόδινο χρώμα του φορέματος.

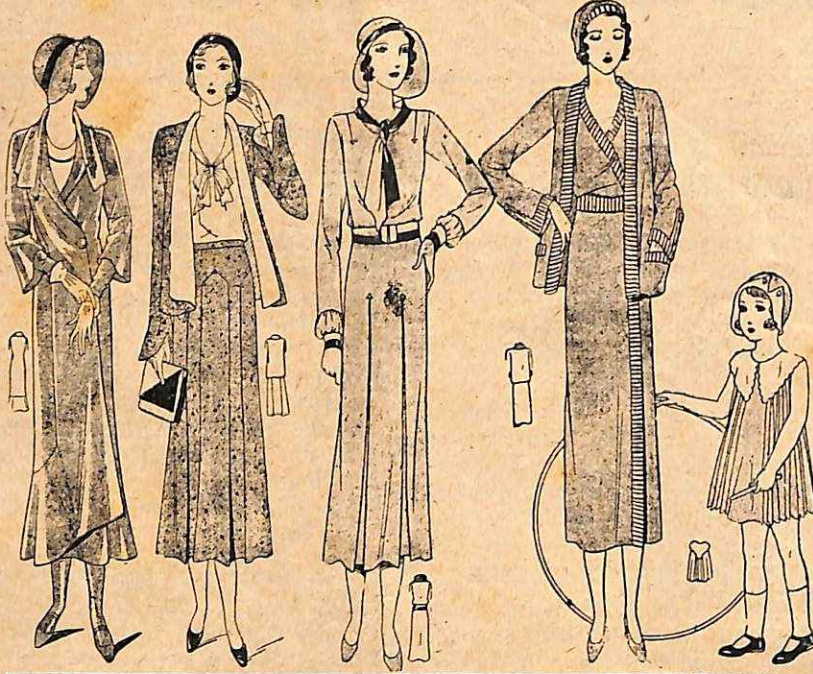
Θα ιδούμε και μπολερό από το ίδιο ύφασμα του φορέματος πρό πάντων με τα φορέματα που θα έχουν άμπεσιμάν δαντελένια. Όταν θα πρόκειται να βρούμε ξύλο, θα περνάμε επάνω από το φορέμα μας ένα ομοιόχρωμο μπολερό, κουμπωτό και κομμένο άκριτως επάνω από τη ζώνη.

Τα μπολερό θα φορεθούν πολύ και εφέτος. Θα τα φορέσουμε πρό πάντων με φούττες από μάλλινο άσπρο κρέπ, θα είναι καμωμένα από ύφασμα μονόχρωμο ή φανταζή, θα κουμπώνουν εμπρός με δυο ή τρία μεγάλα κουμπιά και θα είναι ανοιχτά κάτω, ώστε να επιτρέπουν να φαίνεται η ζώνη. Η ζώνη αυτή θα γίνεται από ύφασμα άσπρι με τη φούστα ή από ύφασμα όμοιο με του μπολερό. Αν θέλουμε, μπορεί να είναι και από δέρμα γυαλιστερό.

Τα μανίκια του μπολερό θα είναι μακριά, μέσα ή, αν θέλουμε, θα φορέσουμε και μπολερό, που δεν θα έχουν καθόλου μανίκια.

Όμοιο άνοημλ γίνεται με φούστα καμωμένη από άσπρο μάλλινο κρέπ και μ' ένα μπολερό κοντό από λαινάς σκωτσέζικο, άσπρο, πράσινο και κόκκινο. Με το φορέμα αυτό θα φορέσουμε μια καπελίν από άσπρο λινό, γαρνιρισμένη με βελονιές κίτρινες, πράσινες, κόκκινες και μαύρες, ή όποιες θα σχηματίζουν ένα πλατύ σχήμα.

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

ΤΙΜΑΙ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΠΡΟΣΙΤΑΙ
Κάλτσες φυσικής υαθαράς μεταξής... 110-125-145
Κάλτσες τεχνικής μεταξής... 75-85-90

ΑΘΗΝΑΙ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ ΘΕΣ/ΝΙΚΗ ΠΑΤΡΑΙ
ΒΟΥΚΟΝΔΕΣΤΙΟΥ 8 ΟΔΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α' 23 ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ ΚΑΙ ΓΕΙΜΙΣΚΗ ΟΔΟΣ ΜΑΙΖΩΝΟΣ 54

διο σκωτσέζικο.

Τρεις κορδέλλες γκρό-γκρίν, ή μία επάνω από την άλλη—κίτρινη, κόκκινη και πράσινη—θα περιβάλλουν την καλόττα και θα δένονται πίσω.

Με φούστα από κρέπ μάλλινο άσπρο πλισσέ στα πλάγια θα φορέσουμε ένα μπολερό από λαινάς πορτοκαλλί.

Μερικά μπολερό θα κάμουν αλλουν την εντύπωση κορσάζων, καθώς θα προσαρμόζονται στη φούστα με κουμπιά όταν το κοστούμι θα είναι ολόλευκο, τότε θα είναι πιο «άμπεσιμ» και θα γαρνίζονται με δαντέλλα. Έτσι θα ιδούμε πολλά μπολερό άσπρα που θ' ανοίγουν εμπρός, επάνω σ' ένα ζιλέ από δαντέλλα πλεκτή ή «γκριπούρ».

Με δαντέλλα «γκριπούρ» θα γαρνίζουμε τόσο τα φορέματά μας, όσο και τα καπέλλα μας.

Θα ιδούμε ωραιότατες καπελίν από φάβα «πικώ» μαύρη για το μπόρ και από δαντέλλα άσπρη «Ιρλάντ» ή «γκριπούρ» για την καλόττα.

Η καπελίν αυτή θα είναι πολύ άσυνήθιστη και λουσάτη, θα γαρνίζονται με άνθη καμωμένα επίσης από θαμνιστά, αλλά βαμμένα γκριλά.

Άλλες μεγάλες καπελίν θα γαρνίζονται με γιορλάντες από άνθη του άγρου, μαργαρίτες, παπαρούνες, άνεμους κλπ.

Θα ιδούμε και καπελίν από κεντητό ύφασμα, άσπρο ή χρωματιστό. Μια καπελίν από ύφασμα κεντητό μπλέ—μοντέλλο του οίκου Ζουλιέν—έχει μπός πολύ μεγάλο και καπεδά στο δεξιά και γαρνίζεται με κορδέλλα από σατέν μαύρο, δεμένη πίσω.

Και τα μικρά καπέλλα; Αυτά δεν θα φορεθούν καθόλου; Α, όχι. Θα φορεθούν κι αυτά πολύ, αλλά εμίζονται τόσο, τόσο πολύ εφέτος, ώστε αν εξακολουθήσουν να μικραίνουν ακόμα, σε λίγο δεν θα μπορούμε πια να τα διακρίνουμε. Τα νεότερα είναι καμωμένα για να φοριούνται πολύ πρός τα πίσω, πρός το στήθος, ασίνοντας το μισό κεφάλι ανοιχτό.

Τα περισσότερα μικρά καπέλλα θα είναι σκωτσά εμπρός, θα καίζονται με τα σκουφάκια των νοσοκόμων, αλλά φοριούνται όλα πολύ πρός τα πίσω, ώστε να φαίνεται ένα μεγάλο μέρος από το χτένισμα, εμπρός άνοιχτό.

Άλλα πάλι καπέλλα γαρνίζονται στο ένα πλάι, πρός τα πίσω με άφθονη κορδέλλα, ή όποια πέφτει σε πλούσιο γιόγκο μέχρι του ώμου σχεδόν.

Στην έξοχή θα φορέσουμε και μεγάλες καπελίν από κρετόν.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

1) Έπανωφόρι από μαροαίν ή κρετέλλα, γαρνιρισμένο με ντεκούπ. 2) Κοστούμι από ύφασμα «νεζέ», με μπλοζα και ρεβέρ, από κρέπ ντέ—σιν. 3) Φορεμάττι από λεπτό λαινάς, ή από λινό, γαρνιρισμένο με δίχρομη κορδέλλα. 4) Άνοημλ, καμωμένο από άπλο λαινάς, και γαρνιρισμένο με λαινάς ρεβέρ. 5) Φορεμάττι για κοριτσάκι, από κρέπ μάλλινο και με γιανκά από κρέπ ντέ—σιν.

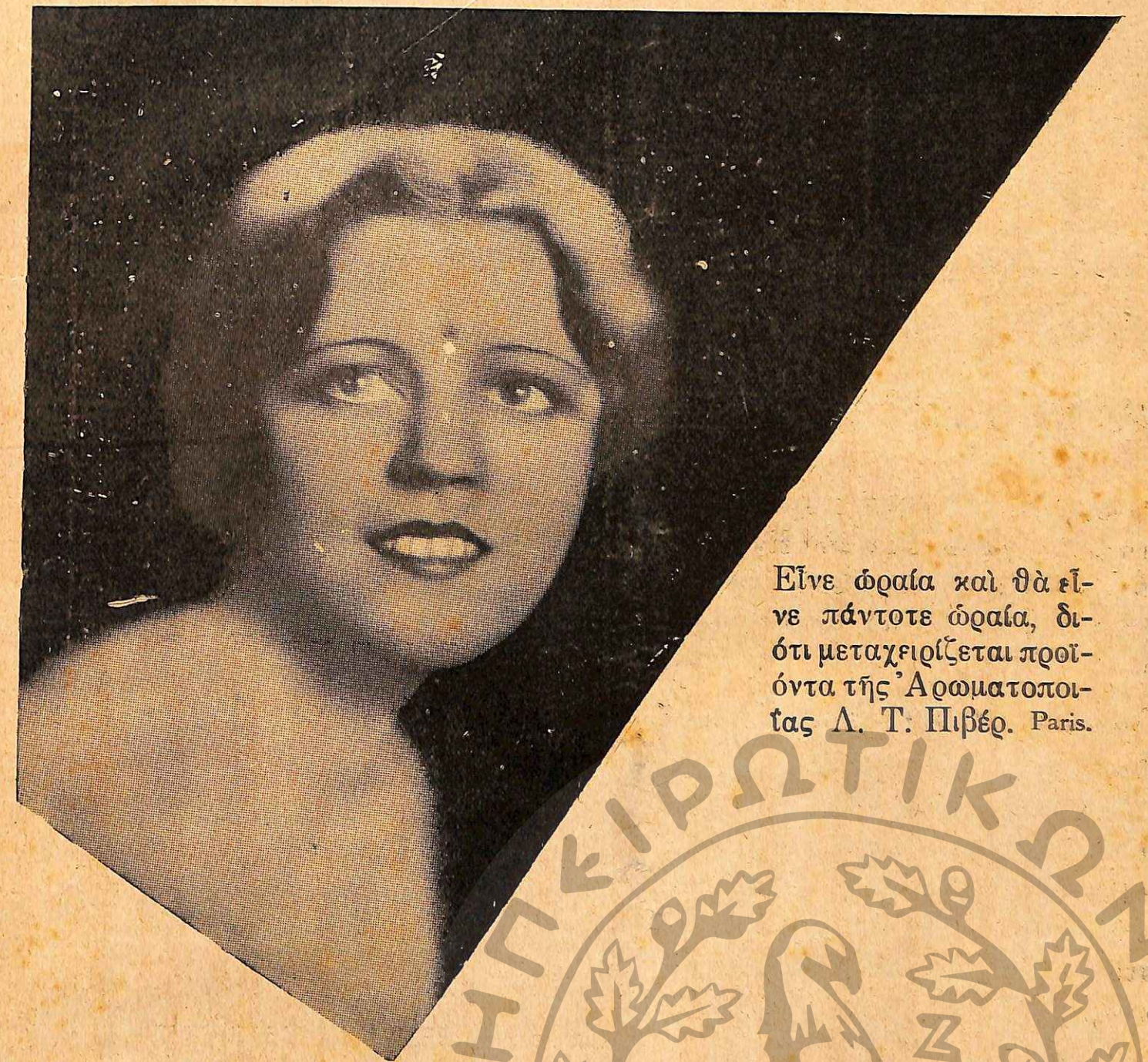
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI
E.J.B.

ARTI

ARTI
E.J.B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ
ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟ-
ΚΙΑΣ ΣΑΣ.

Είνε ώραία και θα εί-
νε πάντοτε ώραία, δι-
ότι μεταχειρίζεται προϊ-
όντα της Άρωματοποι-
τας Λ. Τ. Πιβέρ. Paris.

Πομπεία—Φλοραμλ—Άζουρέα—Βόλτ-
Βίβιτς—Φετίς Ριβ-ντ' όρ—Ρεϊνίτα—Πού-
δρες—Μπριγιαντίνες—Λοσιόν—Έσσανς—
Κρέμες—Ρούζ ντέ λέβρ—Κολώνιες.

L.T. RIVER PARIS

ΠΛΕΝΕΤΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ ΜΕ ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ «GRUNIL»
ΜΟΝΟ ΤΟΥ ΣΑΣ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΕ ΜΙΑ ΩΡΑ

*Μία
μόνον τροφή
είνε ή καμυτέρα*

Η φυσική διά τὸ βρέφος τροφή εἶνε τὸ μητρικὸν γάλα. Ἐὰν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τραφή τὸ μωρὸν διὰ τοῦ μαστοῦ μὴ τοῦ δίδετε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ Γλάξο.

Ὁ λόγος εἶναι ἀπλούστατος:

Καθὼς τὸ μητρικὸν γάλα ἔτσι καὶ τὸ Γλάξο ἐξασφαλίζει τὴν κανονικὴν καὶ φυσιολογικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ βρέφους διότι, τὸ Γλάξο περιέχει ὅλας τὰς βιταμίνας καὶ τὰ λοιπὰ συστατικὰ τοῦ καλοῦ μητρικοῦ γάλακτος.

Γλάξο,
Κάμνει Εὐρωσία Βρέφη

Τὸ Θήλαστρον Γλάξο

εἶναι τὸ ὑγιεινότερον διότι ἔχει δύο ὁπὰς πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπιτρέπει τὸν ἀπόλυτον καθαρισμόν του καὶ διότι ἡ ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια του εἶναι λεία καὶ δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἐναποθήκευσιν ἀκαθαρσιῶν ἢ γάλακτος ὅπου ξυνίξει. Ἡ ρῶγα καὶ ἡ βαλβὶς του εἶναι ἀρίστης ποιότητος καὶ ἐφαρμόζουν εἰς ἀμφοτέρω τὰ ἄκρα χωρὶς νὰ δύνανται ν' ἀποσπασθῶσι ὑπὸ τοῦ βρέφους.

Ζητήσατε θήλαστρον Γλάξο παρὰ τοῦ Φαρμακοποιοῦ σας.